

சிலம்புச் செஸ்வம்

சிலம்புச் செல்வம்

யோகி சுத்தானந்த பாரதியார்

காரைக்குடி.

செலவி - 8

நான்காம் பதிப்பு செப்டம்பர் 1956

உரிமை ஆசிரியருக்கே

ஆசிரியரின பிறநூல்கள்

மணிமேகலை அமுதம்

(விரைவில் வெளிவரும்)

O 31 1 B 82 9
J6

திருக்குறள் இனபம் 3 0 0

திருநூல் 1 12 0

நான்கண்ட ரஷ்யா 2 0 0

இளிச்சவாயனா 3 8 0

விலை ரூ. 4 - 0 - 0

அச்சிட்டோர் செளத இந்தியா பிரஸ், காரைக்குடி

சிலம்புச் செல்வம்

வீரப புலவா விருநதாகும

விருமபும அனபா மருநதாகும

பாரிற சிறந்த கவியரசா

பாத்தது வியகுகும பாட்டாகும

சூரத தமிழா புகழாகும

சொல்லுக குசசொல லமுதாகும்,

சேரத தமிழன செயதுலவும

சிலம்புச் செல்வம் வாழியவே !

காதற கினிய கோவலனும்

கற்புக கனலாங் கண்ணகியும்

பாதக கலையின பண்பறிந்த

பழுதி லாத மாதவியும்

தீதற றுலகி லறமவளாதத

சேர சோழ பாண்டியரும்

ஓதற குரிய கலைவடிவில

உலவு செல்வம் வாழியவே !

சுத்தானந்த பாரதி

பொருளடக்கம்

	பக்கம்		பக்கம்
பதிப்புரை	26	கவுந்தி சாபம்	163
அணிநதுரை		II மதுரைக்காண்டம்	
தெ பொ மீ		27 அநதணன	
நல்லுரை கா-சு		சொன்னவழி	165
தே வி வாழ்த்து		28 மயக்குந தெய்வம்	172
1 இளங்கோ அடிகள்	16	29 கொற்றவை	
வழங்கிய செல்வம்	22	வழிபாடு	175
2 கோட்டமில் கட்டுரை		30 நிலாப்பயணம்	184
I புகாரக காண்டம்		31 மாதவி செயதி	187
3 மங்கல வாழ்த்து	29	32 அம்பணவா	191
4 கரிகால வளவன	32	33 மதுரை சோதல	193
5 பூம்புகார	43	34 கவுந்தி சொல	197
6 கண்ணகி திருமணம்	56	35 மதுரைக காட்சி	201
7 மங்கல மனையறம்	61	36 மாடலன	211
8 மாதவி	66	37 மாதரி பணிவு	2 6
9 ஆடலாசிரியன	70	38 அனப்புப்பணி	220
10 இசைக கலை	77	39 பொற்கொல்லன	
11 முழுவோன	88	வஞ்சம்	225
12 குழலோன	91	40 கொலை ' படுகொலை '	228
13 யாமோன	94	41 தீக்குறி	232
14 அரங்கமைப்பு	99	42 குரவை	234
15 மாதவி நடனம்	102	43 கண்ணகி துன்பம்	238
16 அநதிமாலைச சிறப்பு	105	44 கண்ணகி முறையீடு	241
17 இநதிர விழா	110	45 யானோ அரசன ?	245
18 கடல விளையாட்டுக		46 கண்ணகியின்	
காணல	117	கற்புக கனல	253
19 காணல வரி	127	47 குழுதே தீ '	255
20 மாதவி தூது	141	48 மதுராபதியின்	
21 கண்ணகி கனவு	146	கட்டுரை	260
22 கோவலன வரவு	150	III வஞ்சிக்காண்டம்	
23 கவுந்தி யடிகள்	152	49 கண்ணகி	
24 வழிக்காட்சிகள்	157	விணசெல்லல	267
25 சாரணா உபதேசம்	160		

50	குளறக குரவை	269	57	மாடலன	
51	சேரன விருப்பம்	275		அறிவுரை	301
52	புறப்பாடு	281	58	வேளவிப	
53	நீலகிரியில	284		பிரதிடடை	305
54	வீரத தமிழா		59	வாழ்த்துரைகள்	307
	போவினை	287	60	தேவநதியின	
55	மன்னவனுக்கு			ஆவேசம்	312
	மாடலன		61	இளங்கோ	
	உரைத்தது	291		ஃகட்டவை	317
56	வருகையும்				
	உவகையும்	296			

பதிப்புரை

சீலமபுச செலவம நானகாம பதிப்பைத் தமிழன்னை யின திருவடியில் வைத்து வணங்குகிறோம்.

இந்நூல், இளங்கோவடிகள் வழங்கிய முததமிழப் பெருங்காப்பியமாகிய சிலப்பதிகாரக் கதையும், கலை விளக்கமுமாகும் எல்லாருக்கும் விளங்கும்படி இது தெளிவான இளந்தமிழில், விரிவாக எழுதப்பெற்றிருக்கிறது. இவ்வுரைக் காப்பியம் தமிழா பண்பாட்டின் கருவூலமாகும். தமிழகத்தின் அருங்கலைச் செலவமாகும் சிலப்பதிகாரத்தின் சீரிய செம்பொருளனைத்தையும் எளிதில் தோந்து, தெளிந்தது இன்புறுதற்கு ஏற்ற அறிவு விருந்தாகும் இப்பதிப்பில் பல புதிய ஆராய்ச்சிக் குறிப்புகள் எழுதிச் சோக்கப்பெற்றுள்ளன

யோகி திரு. சுத்தானந்த பாரதியார் அவர்கள் தமது நீண்டகால ஆராய்ச்சியின் பயனைய, இவ்வரிய செலவத்தை எழுதி உதவியதற்கு எமது நன்றியைச் செலுத்துகிறோம் இந்நூலைக் கல்லூரி மாணவர்கள் பயின்றால் உணமைத் தமிழ் மணிகளாவார்கள. தமிழ் மக்கள் இந்நூலைப் படித்துப் பரவச செய்தால் தமிழ்நாடு வீறுபெற்றோங்கும் தமிழின் வெற்றி தமிழா வெற்றியாகும். எந்தாய வாழ்க! எந்தமிழ் வாழ்க!

காரைக்குடி }
15-9-56 }

வீர. சிவராமன்
செலவி பதிப்பகம்

அணிந்துரை

விததுவான தெ. பொ மீனாட்சிசுந்தரனார்.

M A B. L. M O L

“நெஞ்சை யள்ளும் சிலப்பதிகாரம் என்றொரு மணி ஆரம் படைத்த தமிழ் நாடு” எனத் தமிழக களிப்பால ஆடுகிறா சுப்பிரமணிய பாரதியாரா ஆனால் சிலப்பதிகாரமோ இரண்டாயிரம் ஆண்டு களுக்கும் முன் வழங்கிய பழந்தமிழில் உள்ளது அதனை எல்லோரும் எளிதில் அறியலாவதில்லை. அதுபற்றி அதனைப் பழி தூற்றும் பெருமக்களும் இருக்கின்றனர் இந்நிலையில் அந்நூலை இப் போதைய உரைநடையில் எழுதி உலகிற்குத் தனிய சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியாரா தமிழககுப் பெரிய தொரு திருத்தொண்டு புரிந்துள்ளாரா தமிழா அவாக்குப் பெரிதும் கடப்பாடுடையவா ஆவா

கண்ணகியின் தமிழினும் இனிய சாயல-சீதை யினும் சிறந்த சுறப்புப் பொலிவு - தன கணவன களவன எனப் பிறந்த பழி கேட்டதும் கொதித் தெழுந்த மறத்தீ - இம்மாறுதல்களை மிக அழகாக இளங்கோவடிகள் புனைந்துரைத்துள்ளாரா கோவ லன், எறிபத்தா போலத் தனக்கென வாழாப் பிறாககுரியாளனாய வாழ்ந்த பெருமை - இன்பத் தோடியைந்த வாழவு-இவையும் சிறந்ததோ ஓவிய நிலையில் சிலப்பதிகாரத்தில் அமைந்துள்ளன பரத் தையா குடியிற பிறந்தும் கற்பிற சிறந்த மாதவி யின் வரலாறு போலப் பிறிதொரு வரலாறு உலகில் காண்பதரிது ஆடல இன்பம் - பாடல இன்பம் - பெண்ணெனும் அமைதியின்பம் - பூவும் காவும் அகிலும் துகிலும் அணியும் பணியும் இன்பத்திற

கோர் இனபமாயப்பமுதத இனபம-இவ்வாறு இன்ப வடிவமாய விளங்குகிறுள மாதவி தமிழரைக குறை கூறியதைப் பொருது கொதித்தெழுந்த செங்குட்டு வன வீரம இமைய மலைக்கும் மேலாக ஓங்கி வளந தது ஆராயாது செயத தவறா ல கோணிய செங் கோலை உயிரகொடுத்தது தூக்கி நிறுத்திய பாண்டி யன நெடுஞ்செழியன என நெனநைக கு ம அரசாகது ஒரு மேலவரிச சட்டமாகத் திகழ்வான அவன், அரசாககு உயிர நெறியாம அறநெறி பிறழ்ந்தான என்றறிந்ததும் உயிரநீதத் அவனு டைய மனைவியாம பாண்டிமாதேவியின ஆறிய கற்பிறகெதிர் கண்ணகியின சீறிய கற்பனறி வேறெதனை நாம எண்ணக்கூடும்? இவ்வாறு பல வேறு அழகோடு விளங்கும் இன்னிசைக் கூத்தி யல நூல வேறு ஒன்று இலலை எனலாம முததமிழ வடிவாம இநநூலைப்படியாதார தமிழர் ஆவரோ?

இததகைய சிறந்த நூலை உரை நடையில அமைத்து சுவாமி சுததானந்த பாரதியார் எழுதி யுள்ள தமிழ் நூனமாலையே அவர் அல்லும் பகலும் செயதுவரும் தமிழ்த் தொண்டின பெருமையைப் பரக்கப் பேசும் அவர் வாழ்க! இநநூல் வாழ்க! தமிழ் வாழ்க!

தெ. பொ. மீனாட்சிசுந்தரன்

திரு கா சுப்பிரமணிய பிள்ளை, M A, M L

தமிழும், தமிழரும், தமிழகமும் பண்டைப் பெருமை பெற்று விளங்குதற்குத் தமிழ் வீறு உண்டாகக்கவல்ல சிலப்பதிகாரமென்னும் முத தமிழ்ப் பெருங்காப்பியத்தின் ஆற்றல்கள் அனைத்தையும் படம்பிடித்துக் காட்டுவதுபோன்று அழகிய உரைநடைக் காப்பியமாக “சிலம்புச் செல்வம்” எனனும் இச் சீரிய நூல் விளங்குகிறது மேலே நாடுகளில் ஒவ்வொரு வகையிலும் சிறப்புற்ற காவி யங்களின் நயமனைத்தையும் ஆசிரியா கண்டு போற்றுவது பாராட்டத்தக்கதாகும் முததமிழக கலைவளம், பல சங்கப்புலவா தனி நலம், பண்டைப் பேராச சிறப்புகள், ஐந்திணை நாகரிக நலங்கள் செந்தமிழ் இனசுவை முதலிய பல நலங்கள் ததும் பும சிலப்பதிகாரக் கதைக் கண்ணாடியாக இவ்வுரைக் காப்பியத்தை இயற்றித் தமிழுலகிற்குத் தந்த யோகி ஸ்ரீ சுத்தானந்த பாரதியாருக்குத் தமிழுலகம் எனனும் கடமைப்பட்டுள்ளது

சிலப்பதிகாரத்திற்குத் தக்க தோற்றுவாயாயிருத்தலின், இந்நூல் உயர்வகுப்புகளுக்குப் பாடப்புத்தகமாக வைப்பதற்கு மிகவும் தகுதிவாய்ந்தது.

கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை

கனிமணி தேசிகனிநாயகம் பிள்ளையவாகள்

அனபுடன அளித்த

வாழ்த்து

சேரா பெருமான செநதமிழில

தேடிவைத்த பொருளை யெலலாம

யாரும் எளிதிற பெற்றின்பம்

எய்தப் புதுவைப் பாரதியா,

தேரும் இனிய உரைநடையிற

செய்த சிலம்புச் செலவமிது,

பாரில என்றும் நிலவிடவே,

பரமன அருளை வேண்டுதுமே

சிலம்புச் செல்வம்

1. இளங்கோ அடிகள் வழங்கிய செல்வம்

“சேரமான செயத சிலப்பதிகா ரககதையைச்
சாரமாய நாவே தரி”

வள்ளுவா, இளங்கோ, கம்பா --இம் மூவரும் நமது தமிழததாய் உலகிற கீந்த மூன்று கவியரசா ஆவா இவா, தமிழரசியின் செங்கோ லும், அரியணையும், பொனமுடியும் போலவா உல குள்ள மட்டும தமிழை வாழவைக்கும் உயிர நாடிக ளா போன்றவா இப்புலவா வள்ளுவா, வையத்தில் வாழ்வாங்கு வாழும் அறம் பொரு ளினப வழிகளைத் துலக்கினா இளங்கோ, அவ்வழிகளில் நடக்கும் ஆருயிர வாழ்வின இனப துன்பங்களைச் சொல லோவியமாக விளக்கினா கம்பா, வாழ்வுக கலையில் ஒரு தெய்வ வொளியை வீசி, அரக்கததனமையை நீருக்கும் தருமவீரக கனலைத் தூண்டினா. வள்ளுவா, வாழ்வின இலக்கணத்தைச் செய்தார் மற்றிருவரும், வாழ்வின் இலக்கியத்தைச் செய் தனர் இளங்கோ, பெண்ணின் பெருமையை விளக் கினா கம்பா, பெண்ணின் பெருமையைக் காக்கும் வீறுபெற்ற ஆணமையைத் துலக்கினா இம்மூன்று

கவியரசரும், நமக்கு வற்றுக கலைச்செலவத்தை வழங்கி யிருக்கின்றனா.

இளங்கோ அடிகள் வழங்கிய செலவம், நாகரிக வுலகில, தமிழரின் உரிமையைக் காக்கும் தனிப் பெருஞ் செலவமாம், அதுவே ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு நாம் அடைந்திருந்த சீாமையைத் துலக்கும் சிலப்பதிகாரச் செலவம். இலக்கியவுலகிற சிறந்த வரலாற்றுக் காப்பியம் சிலப்பதிகாரமேயாம் ஷேக்ஸ்பியரின் நாடகப் புலமையும், காளிதாசனது காவியப் புலமையும், ஹோமரின் வீரச் சுவையும், தாந்தேயரின் (Dante) காதற்சுவையும், கெத்தேயரின் (Goethe) சொல்லினிமையும், விரஜிலின் (Virgile) பொருட் செறிவையும் ஒருங்கே கொண்ட உயாநடைக் காப்பியம் இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரமாகும் குறநைப்போலவே சிலப்பதிகாரமும், அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முப்பொருளையும் தன்னகங் கொண்டது, அதன் தொடர்நிலைக் காப்பியமான மணிமேகலையில், நான்காவதாகிய வீடுபேறு விளக்கப்படுகிறது சிலப்பதிகாரம், சொல்லும் பொருளும் இசையும் இன்பமும் அணிந்த காப்பியமணியாயிருப்பதுடன், பழந் தமிழரின் ஒப்பற்ற அற வாழ்வையும், வீரத்திறனையும், அருங்கலைச் சிறப்பையும், தொழிலாற்றலையும், வாணிபப் பெருக்கத்தையும், அரசியல் மாண்பையும், சமரஸ் உணர்வையும், தமிழ்ப் பெண்டிரின் மதிப் பொலிவையும், கற்புக்களையும் நோ நின்று விளக்கும் இதிகாசமாகவும் நிலவுகிறது பழந்தமிழர் பெருமையை உலகம் அறிய இளங்கோவடிகளின் சிலப்பதிகாரமே போதும். சிலப்பதிகாரத்தைப் படிக்குங்கால, நிகழ

காலத்தை மறந்து, கி பி இரண்டாவது நூற்றாண்டாகிய கடைச்சங்க காலத்திற்குப் போய்விடுகிறோம். அங்கே நாம் காண்பதென்னே! அசோகன், அகுஸ்தன், ஸீஸா, நெப்போலியன் இவர்கள் போன்று பெருமை பெற்ற முத தமிழ் வேந்தர், தனித் தமிழரசை ஆளுகின்றனா சேரன் செங்குட்டுவன், திருமா வளவன், நெடுஞ்செழியன் ஆகிய வீரமணிக் குன்றையாரா, நமது தமிழனையின உரிமையைக் காத்து நிற்கின்றனா நாம் முதலிற் சொற்ற மூன்று கவியரசர் பெருமை போன்றே, இம்மூன்று புவிதரசர் பெருமையும் உலகளாவி விளங்குகிறது இவ் வெற்றிகொடி விண்ணாளாவிப் பறக்கிறது இம்மயமலையில் தமிழ் வேந்தரது விறகொடியும், மீனகொடியும், புலிகொடியும் பொறிக் கப் பெற்றுள்ளன ஆரிய வேந்தர், தமிழ் அரசரை நன்கு மதித்து வணங்குகின்றனா ஐரோப்பாவின் இன்று கிரேக்கரும், உரோமரும் வந்து, நமது தமிழ் வேந்தருக்கு ஊழியஞ் செய்கின்றனா குடிதழுவிக்கோலோச்சும் இத் தமிழ் வேந்தர், எச்சமயத்திலும், எவா முறையீட்டையும் கேட்டு நீதி வழங்குகின்றனா செங்கோல கோடிய விடத்துத் தமது உயிரையும்விடத் துணியும் மன்னா தமிழகத்தில் அரசு புரிகின்றனா சேர சோழ பாண்டியவீரர், தரைப்போரிலும், கடற்போரிலும் பகைவரை வென்று, வாகைஞ்சி, வெற்றிமுரசுடித்து அணியணியாக வருகின்றனா. நீதி மன்னரின் வீரப்புகழைக் கவிமன்னர் பாடுகின்றனா பூமபுகார், மதுரை, வஞ்சி, காஞ்சி முதலிய நகரங்கள், தற்காலச் சிற்பிகளும் வியக்கும்படியான அழகு நிரம்பி விளங்குனறன். அவற்றிலுள்ள

மாநதா வாழ்வெல்லாம் ஓர் அருங்கலைத் திருவிழாப் போற பொலிகின்றன. ஆணமையும், பெணமையும், வாழ்க்கையின இரண்டு மினசார சகதிகள் போல இணைநது, மங்கலமான மனையறங் காககின்றன தேவரும் வணங்கத்தகும கற்பரசிகள் நமது சமுதாயத்தை வளாககின்றூர்கள் சைவம், வைணவம், சமணம், பௌத்தம் ஆகிய பல மதங்கள் ஒன்றையொன்று நனகு மதித்துத் தமது கொள்கைகளைக் கடைப்பிடித்துச் சமரசமாக ஒங்குகின்றன ஆண்களைப் போலவே பெணகளும் அறிவாற்றல்களில் முன்னேறி விளங்குகின்றனா இளங்கோ, சாததனூர், நக்கீரர், கபிலர், பரணர் போன்ற கவிகளுடன், ஒளவை, ஆதிமநதியார், வெள்ளி வீதியார், காகை பாடினியார் போன்ற பெணகளும் சங்கம் வீற்றிருந்து இலக்கியத் தொண்டு செய்கின்றனா எத்திசையும் முதத்தமிழ் முழக்கம்! எம்மருங்கும் செல்வச் செழிப்பு! கலவி விளக்கம்! உப்பு வாணிகர் முதல் கூலவாணிகர் ஈடுகவுள்ள எல்லா வணிகரும் தமது தொழில்களை முறையுடன் நடத்துகின்றனா கைத்தொழில்கள் பெருகி வளாகின்றன எல்லாரும் பெருமபாலும் நாட்டுச் சாமான்களையே கையாளுகின்றனா. தமிழர் உடுத்தது மிஞ்சிய ஆடைகள் பிறநாடுகட்கு ஏற்று மதியாகின்றன தமிழக கப்பல்கள் மேற்கிலும், கிழக்கிலுஞ் சென்று ஏராளமான பொற்குவைகளுடன் திருமபி வருகின்றன திரைகடலோடுந் தமிழ் வணிகர் குபேரராக விளங்குகின்றனா இல்லறச் செல்வா செல்விருந்தோம்பி, வருவிருந்து பார்த்து நிறகின்றனா யாழும், குழலும், ஆட்டலும், பாட்டலும், கலையும் கவிதையும், அழகும, அணியும், அறமும்,

அன்பும், சமூக வாழவை இன்புறுத்துகின்றன
 ஆ ! ஆ ! அததகைய வீறுபெற்ற இனபத தமிழ்
 கததை, உணமைத தமிழ்கததை, சுதந்திரத தமிழ்
 கததை, இனிக காணபோமோ ! அக்காலம்
 போனறே இக்காலமும், நமது தமிழரசி, கலைச
 செங்கோல பிடித்து, அறிவுலகையாளக் காண
 போமோ ? தமிழும், தமிழரும், தமிழகமும் மீண
 டும் பழம் பெருமை பெற்று விளங்க வேண
 டும் தமிழீர், உங்கள் நரம்புகளில் தமிழவீறு
 ஏறுக ! அந்த வீற்றை யேற்றும் ஒரு சகதிககனல
 சிலப்பதிகாரத்தில் உள்ளது சிலப்பதிகாரச செல
 வத்தைக் கொண்டின, நீவிர உலகினமுன இமயம்
 போல தலைநிமிர்ந்து நடக்கலாம்

தமிழ வாழக !

தமிழா ஓங்குக !

தமிழகம் பொலிக, பொலிக !

உ. கோட்டமில் கட்டுரை

“சூழவினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி கார மென்னும் பெயரால்
நாட்டுதும் யாமோ பாட்டுடைச் செய்யுள்”

● இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், ‘வஞ்சி’
என்னும் கருவூரிலிருந்து, செங்கோல செலுத்தி
வந்தான் அவன், தமிழா புகழும் தனது வீரமும்

● சேரலாதா இருவராவா

1 பெருஞ்சேரலாதன் (ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலா
தன், நாடு கண்ணகற்றிய உதியன் சேரல்) இவனே
வெண்ணிப் பறந்தலையில் கரிகால் வளவனொடு பொருது,
புண நாணி, வடக்கிருந்து, வாள் ஏந்தியவாறே பட டினி
கிடந்து உயிரி நீத்தான்

அகநானூறு 55-வது செய்யுளில்,

“கரிகால் வளவனொடு வெண்ணிப் பறந்தலைப்
பொருதுபுண நாணிய சேரலாதன்
அழிகள் மருங்கின் வாள்வடக கிருந்தென”

என்று மாமூலா சொல்லுகிறா

புறநானூறு 62-வது பாட்டில் சோமான குடக்கோ
நெடுஞ்சேரலாதனும், சோழன் வேறப்பட்டங்கைப் பெரு
விறற் கிளளியும் போர புரிந்து வீர விண்ணடைந்ததாகக்
கழாததலையா கூறுகிறா.

2 இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் இவனே
செங்குட்டுவன் தந்தையெனக்

“வலம்படு முரசிற சேரலாதன்
முநநீ ரோட்டிக் கடம்பெறிந் திமயத்து
முன்னோ மருள் வணங்குவிற பொறித்து”

(அகம் 127, மாமூலனா)

என்று புலவா இவனைப் போற்றுவா

விளங்கப் படை நடத்தி, இசைபெற்ற ஆரிய மன்னரை வென்று, இமய மலையீது தனது விற்கொடியைப் பொறித்தான் இதனை,

“ அமைவரல அருவி இமயமவிற பொறித(து)

* இமிழகடல வேலித தமிழகம் விளங்கத
தனகோல நிறிஇத தகைசால சிறப்பொடு
பேரிசை மரபின ஆரியா வணக்கி . ”

எனவரும் பதிறறுப்பததுச செய்யுள் வலியுறுத்தல் காண்க.

இவ்வீரச செயலால் இவனை, ‘ இமயவரம்பன் ’ என்று தமிழா புகழ்நதனா. இப்புகழ்பெற்ற மன்னனுக்குச் சோழா குலக்கொடியான நற்சோனையென்னும் மனைவிபால், அறிவறிந்த மைந்தா இருவா பிறந்தனா அவர்களில், மூத்தவன் † செங்குட்டுவன், இளையவன் இளங்கோ இரண்டு மைந்தரும் அரசருக்குரிய கலவி, கேளவி, போர்ப பயிற்சி அனைத்திலுந் தக்க தோசசிபெற்று ஆளாயினா சேரலாதனும் தனக்குப் பிறகு பட்டத்திறகு வரும் இளவரசனைத் தோந்தெடுக்க நினைத்தான்.

ஒருநாள, சேரலாதன் தன இரண்டு புதலவருடன் மணி மண்டபத்தில் வீற்றிருந்தான். அப்போது ஆங்கொரு நிமித்திகன் தோன்றி, இரண்டு அரச மைந்தரையும் நுனித்து நோக்கிப் பின்னா சேரலாதனை நோக்கி, “ வஞ்சியர் பெருமானே! நினக்குப்பின் நாடாளத் தக்கவன் இளைய மைந்தனே. அவனிடமே அரசருக்குரிய இலககணங்கள்

* ஒலிக்கும்

† நெடுஞ்சேரலாதற்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியின்ற மகன் செங்குட்டுவன் (பதிறறுப்பதது V)

யாவும் அமைந்துள்ளன” என்றுன் அதனைக் கேட்ட இளவல, “என்ன! தமயன இருக்கத் தம்பியோ அரசாளுவது! இது முறையோ?” என்று நிமித்திகன உரையை வெறுத்தது, “அண்ணலே, தாங்கள் திருமுடி சூடி அரசாட்சி செய்க, யான அறிவாட்சி செய்கிறேன்” என்று அக்கணமே, யாவரும் வியக்க, அரண்மனைச் சுகத்தைத் துரும் பென நீததுத் துறவறந் தாங்கி, வஞ்சி நகரின கிழக்கே, திருக்குணவாயில என்னும் ஊரககண னுள்ள கோயிலில் இருக்கை கொண்டார பரதன இராமனை நேசித்தது போலவே, இளங்கோ செங்குட்டுவனை நேசித்ததா இளங்கோவின மாசற்ற துறவை நனகு மதித்தது, “இளங்கோ அடிகள்” என்று உலகம் அவரைச் சிறப்பித்தது

இதன பிறகு, செங்குட்டுவன் இடாகளையெல்லாம் வென்று, முடிபுனைந்து புவியரசனான இளங்கோ அடிகள், மனத்தை வென்று, தூயமை புனைந்து கவியரசரானா அப்பெரியார் கவியரசரான வகையைச் சிலப்பதிகாரப் பதிகமே நனகு விளக்குகிறது.

ஒருநாள சேரன செங்குட்டுவன், அரசி வேணமாள், மதுரைச் சங்கப் புலவரான சாததனா, அரசைத் துறந்து குணவாயிற கோட்டத்தில் அருந்தவம் புரிந்திருந்த இளங்கோவடிகள் ஆகிய இந்நாலவரும் இயற்கையழகை நுகரத் திருசெங்குன்றத்திற்குச் சென்றனா இக்குன்றம், கொடுங்கோளுந் பக்கத்தில், வஞ்சியின அருகே இருக்கிற தென்பா அக்குன்றக் குறவா ஒருங்குகூடி, அரசனிடம் வந்து வணங்கி, அடிகளிடம், “பொன்மலா பொலியும் வேங்கை மரமொன்று அத்தோ உள்ளது,

அதன் கொழு நிழலில், ஒற்றை முலையை யிழந்த ஓர் அழகிய வீரபத்தினி நின்றாள் தேவேந்திரனைச் சார்ந்த தேவர்கள் அவள் முன் வந்து வணங்கி, அப்பத்தினியின் கணவனை அவளுக்காக காட்டினா உடனே அவளுடன் அனைவரும் எமது கண்காண விண்ணகஞ் சென்றனா எனனே வியப்பு ! அடிகள் இவ்வற்புத்ததை அறிந்தருளுக ” என்ற ஓர் அதிசயச் செய்தி சொன்னார்கள் இச்செய்தி கேட்ட சேரன் வியந்து, அப்பத்தினியின் முழு வரலாற்றையும் அறிய அவாவினான் “ அப்பத்தினிக்கு வினைத் ததையான் அறிவேன் ” என்று மதுரைப் புலவர் சாததனா விளம்பலானா —

“ கலை, வாணிபம், செலவம் இவற்றால் வற்றுச் சிறப்புடையது புகார நகரம் அது ஆத்திமாவை யணிந்த சோழனது பழைய துறைமுகப் பட்டினம் ஆங்கே, கோவலன் எனனும் ஒரு வணிகன் இருந்தான் மாதவி யென்னும் ஒரு நாடகக் கணிகையும் அவ்வூரிலிருந்தாள் அவள் நாடகக்கலையே புகழ்ந்தேத்தத்தக்க சிறப்பினள் அவளுடன் கூடியாடி, அறமும் இன்பமும் அளிக்க வல்ல அரும் பொருளை யெல்லாந் தோற்று, ஏழையானான் கோவலன். எஞ்சியது அவனது தரும் பத்தினியான கண்ணகியின் காற சிலம்பேயாகும் பண்ணெலிக்கும் அநதப் பொறசிலம்பை விலைகூற மனைவியுடன் அவன் மாடமாளிகை யோங்கும் மதுரையிற் புகுந்தான்.

மதுரை, புலவர் பாடல்பெற்றுப் புகழ் சிறந்த பாண்டியனுடைய பெருஞ் சீரோங்குந் தலைநகரம். அநநகரின் வணிகர் தெரு மிகப்பெரியது. அங்கே சிலம்பை விறக்கக்கொண்டு சென்ற கோவலன், கூற்றைப் போலத் தன் எதிரே வந்த ஒரு பொற

கொல்லன் கையில் அதைக் காட்டினான். அவன் அரசியின் ஒரு பொற்சிலம்பை அபகரித்து “அது திருட்டுப் போனது” என்று பொய் சொன்னவன். தனது திருட்டை மறைக்கச் சரியான வாய்ப்புக் கிடைத்ததென்றுணர்ந்தது “இது மிகவும் விலை பெற்ற சிலம்பு, இது கோப்பெருந் தேவிக்கே யன்றிப் பிறருக்குப் பொருந்தாது, நான் சென்று அரசனுக்குத் தெரிவிக்கிறேன். அதுகாறும் நீ இங்கே யிரு” என்று சொல்லி, அரண்மனைக்கு விரைந்தான பொற்கொல்லன் அப்போது பாண்டியன் காமபரவசனாகத் தனது அரசியிடம் சென்று கொண்டிருந்தான் “அரசே காணாமற்போன சிலலரிச சிலம்பை ஒரு களவன் கையிற கண்டு பிடித்தேன்” என்றான் திருட்டுக் கொல்லன் வேப்பம்பூமாலை பூண்ட பாண்டியன், ஏதும் ஆராயாமல் மதிமயங்கி, அனுபவத்தில் முதிர்ந்த தனது காவலரைக் கூப்பிட்டு “களவனைக் கொண்டு அச்சிலம்பினைக் கொண்டு வருக” என்றேறினான்

“அக்களவனைக் கொல்லச் சிலம்புடன் அவனை இங்குக் கொண்டு வருக” எனபதற்குப் பதிலாக அவ்வாறு வாய்தவறிச் சொல்லி விட்டான் முன் வினை வினையும் காலமாதலால், அவ்வாறு அவன் வாய் சோர்ந்தது

கோவலனைக் கொன்றனா காவலா கோவலன் கொலைக் களத்தில் வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் கண்ட பத்தினி கண்ணகி நிலைகாணாமல் மனந்துடித்து, பாண்டியன் முன்சென்று, தனது நியாயத்தை எடுத்துரைத்து, நெடுங்கண்ணீர் உகுத்தாள். பத்தினியின் கண்ணீர் பாண்டியனை யளித்தது தனது செங்கோல கோடியதென்று, பாண்டியன்

அரியணையினின்று விழுந்து இறந்தான் முத்தாரந்
துலங்கிய தனது மார்பின் இடமுலையைத் திருகி
வீசி யெறிந்து, மதுரை நீளெரியுண்டழியச் செய்
தாள கண்ணகி இவள பலா புகழ்ந்துகொண்
டாடும் பத்தினியாவள் ”

இதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்ட, செங்குட்டுவன்
“ விளைப பயன் விளையும் காலத்தால இது நிகழ்ந்
தது என்றீரே, அவா விளைவிளைவு யாது ? ” என்று
சாததனாரைக் கேட்டான் சாத்தனா “ வீரமன்னவ,
கேட்பாயாக பனகவரால நடுக்கமில்லாத சிறப்பை
யுடைய மூதூரான மதுரையில் கொன்றைமலர்
சூடிய அழகிய முடிதரித்த சிவபெருமான விளங்கும்
பொதுமன்றமான வெள்ளியம்பலத்தில் நான
துயில் கொண்டேன் நாளிரவில் ஒரு காட்சியைக்
கண்ணாரக் கண்டேன். கணவனை யிழந்தது பெருந்
துயருழன்ற அந்த வீரபத்தினி முன்னே மதுரைத்
தெய்வம் வந்து தோன்றி, ‘ கொதிக்குந் தீயைக்
கொங்கையால் விளைவித்த நங்காய், முறபிறப்பில்,
ரகைப்புகழ் குறையாதோங்கும் சிங்கபுரத்தில்,
சங்கமன என்னும் வாணிகன் மனைவி நீலி எனப்
பவள இட்ட சாபம் கணவனுடன் உன்னை வந்து
பற்றியது அதனால் உமது பழவினை இப்படி முடிந்
தது நீண்டு தழைத்த கூந்தலாய், இன்னும் பதி
னான கு நாட்கள் சென்ற பின்னா, நினது கணவனை
இவ்வுலக மக்கள் வடிவில்ன்றி, வானவா, வடிவி
லேயே காண்பாய் ’ என்று கூறியது. அந்த வஞ்ச
மற்ற கடடுரையை யான் கேட்டேன் ” என்றா

சாததனா கடடுரையைக் கேட்ட இளங்கோ
வின மனம் இளகியது ‘ அரசியல் பிழைத்த மன்
னனுக்கு அறமே கூற்றாகும் புகழ்மைந்த பத்தினி

யைப் பெரியோர் போற்றி வணங்கத்தகும முன் செயத இந்வினைகளும் உருக்கொண்டு வந்தது இப்பிறப்பில் பயன்களை நுகாவிக்கும் இந்த மூன்று செயல்களும் சிலம்பின் காரணமாக விளங்கின ஆதலால், 'சிலப்பதிகாரம்' எனனும் பெயரால், பலதுறைப் பாகங்களுடன், உரைப்பாட்டும், இசைப்பாட்டும் விரவிய இயலிசை நாடகச் செய்யுள் ஒன்றை நாம் நாட்டுவோம்" என்றா அடிகள்

சாததனா பெருமகிழவுற்று, "தமிழகத்தை யாளும் முன்று முடிவேந்ததாகும் உரிய இக கதையை அடிகள் அருளுக" என்று ஊக்கிநா

இசைபெற்ற இளங்கோவடிகள் அவ்வாறே, அறத்துப்பால், பொருட்பால், காமத்துப்பால் ஆகிய முப்பாலும் அடங்கிய, பாட்டுடைச் செய்யுளை அருளிநா. அச்சிலப்பதிகாரச் செய்யுளை மதுரைச் சங்கப் புலவரும் நண்பருமான கூலவாணிகச சாததனா கேட்டார வீட்டுப்பாலை மணிமேகலையாகப் பாடி முடிக்க அடிகள் கருதிநா தாமே அதைப்பாடி முடித்திருப்பதாகச் சாததனா உரைத்ததால் "மணிமேகலைமேல உரைப்பொருள் முற்றிய சிலப்பதிகாரம்" என்று தமது காவியத்தை முடித்தார இளங்கோவடிகள்

நீ. மங்கல வாழ்த்து

கொங்கலா மாலை யணிந்த சோழனது குளிர
வெண குடைபோல, இந்த அழகிய உல
கிடத்தை, நிலவளித்துக் காககிறது திங்கள் ஆத
லால திங்களைப் போற்றுவோம், திங்களைப்
போற்றுவோம்

காவிரி நாடன திகிரியைப் போல, மேருவை
வலம் வருகிறது ஞாயிறு ஆதலால் ஞாயிறறைப்
போற்றுவோம், ஞாயிறறைப் போற்றுவோம்

கடலகு மூலகிறகுச் சோழன சுரக்கும் அன
பும ஈகையும்போல, வானினு அமுதம் பொழிவது
மழை ஆதலால் மாமழை போற்றுவோம்,
மாமழை போற்றுவோம்

நிறைவான நீவேலி சூழந்த உலகில், அச
செம்பியன் குலத்தொடும் புகழ் பரந்தோங்குவது
அழகிய புகா நகரம் ஆதலின், பூம்புகா போற்று
வோம், பூம்புகா போற்றுவோம்.

திங்களும், ஞாயிறும், மழையும் என்றும் உல
கைக் காக்கும் இயற்கைப் பொருள்கள். கடவுளின்
அட்ட மூர்த்தங்களில் இரவியும், மதியும் நீரும்
சோந்தன இவை என்றும் இருந்தது, உலகிறகு
உதவுவது போல, மன்னன் அறம் என்றும்
நிலைத்து உலகைக் காக்கடும் தன்னிடம் உள்ள
கறையை நீக்காது திங்கள், உலகின் இருளை
நீக்கித் தன்னலமற்ற பொதுநலத்திற்கு ஓர் இலக
காயிருக்கிறது அதுபோல, நீதி மன்னனுடைய

சந்திரவட்டக குடையும், தனது அனபு நிழலில் மன்னுயிரைக் காக்கும் திங்களால் பல மலர்கள் மலாச்சியுறுகின்றன கடல் பொங்கி யெழுந்தது ஆகலிதது இனபக கூத்தாடுகிறது அதுபோல நீதி மன்னனது கொற்ற வெண குடையால் குடிகளின் உள்ளம் மலாச்சி பெறுக மக்கள் வாழவு இனப மயமாகப் பொங்குக சூரியனே உலகிற்கு உயிராவன தோன்றியவுடனே, உலகம் இரு ளொழிந்தது, கணவிழித் தெழுந்தது, பல தொழில்களைப் புரிந்து வாழவை நடத்துகிறது அதுபோல, மன்னனது ஆக்கின சக்கிரம் நாடெங்கும் சுற்றிக் கலவியொளியும் செலவத் தொழிலும் வளர்த்தது, மடமை வறுமை சோம்பல ஆகிய துயாகளை யோட்டி அறத்தைப் பாதுகாத்து விளங்குக கடலினின்று கதிரவன் இழுகும் ஆவியே மேகமாகி மழை பொழிகிறது அதுபோல, நீதி மன்னவன் குடிகளிடம் ஆறிலொரு கடமைவாங்கி, அவ்வருவாயைக் குடிகளின் நலத்திற்கே செலவிடுக மழையின்றி உலகிலலை மேகம் தன்னை முற்றிலும் அப்படியே வழங்கி மறைகிறது எப்பயனையும் எதிர்பாராமல், மழை தன்னையே வழங்கி உலகைச் செழுப்பித்தது, உயிர்கள் உண்டு வளரச் செய்கிறது. அதுபோல, அரசன் தனக்குப் போபுகழ் வேண்டுமென்றும் கருதாமல் தனது செலவம், ஆற்றல், அறிவு, அன்பு அனைத்தையுங் கொண்டு குடிகளுக்கு நன்மை செய்க திங்களும் ஞாயிறும், மழையும் உலகைத் தாங்குவது போல, அரசனது குடையும், கோலும், அன்பளியும் உலகைத் தாங்குக இவ்வாறு சோழ மன்னன் காக்கும் காவிரி நாட்டிற்குத் தலைநகர் அழகிய புகார் என

னும காவிரிபழம்படடினம பூமபுகார், சோழனது
 செங்கோனமையின் விளக்கம். கலவியும், கலை
 களும் தொழில்களும், வாணிபமும், சீரும் செலவ
 மும் ஓங்கும் புகார நகரைப் பாராததாலே சோழனது
 ஆட்சித் திறமையும் முறை தவறா நீதியும் புலப்
 படும் ஆதலால் பூமபுகார வாழ்க இக்கதையின்
 தொடக்கத்தில் பூமபுகாரைப் புரந்தவன கரிகால்
 வளவன அவனது பெருமையை அறிவோம்

சு. கரிகால் வளவன்

கரிகால் வளவன், குடிகளுக்கு இதஞ் செய்வதில் அசோகன், எமமதமுஞ் சமமதமான சம நோக குடன் ஆளுவதில் அகபா, கலவி, கேளவி, தொழில், வாணிபம் ஆகிய இவற்றை வளாதது, நாடு செழிக்கச் செய்வதில் அகுஸ்தன், பகை வரைப போரில் வெல்வதில் நெப்போலியன், ஸீஸா, அலெகஸாந்தரா, அன்னி பாலன் இத தகைய பெருமை வாய்ந்தது, ஒரு பெரிய செந்தமிழ் சாமராஜ்யத்தை நிலைநாட்டின கரிகால் வள வனைப் பொருநராற்றுப்படை, படடினப் பாலை எனனும் இரண்டு நூல்களும் சிறப்பிக்கின்றன

கரிகாலன் தந்தை 'இளையோன்' எனனும் இளஞ் சேட்செனனி தாய் அழுந்தூர் வேண் மகள் இவன் பிறந்த ஆண்டு, கி பி 35 என்றும், 50 என்றும் பலவாறு சொல்லுவா சிலப்பதிகாரக் கதைத் தொடக்கத்தில் காவிரிப்பூம் படடினத்தில் ஆண்ட சோழன் கரிகாலனே எனப்பது பல அறிஞர் முடிபு 'எப்போது' எனப்பது நமது கேள்வி யன்று 'எவ்வாறு அவன் வாழ்ந்தான்?' என பதே நமது ஆராய்ச்சி கலவி கேளவி, போரக்கலை இவற்றில் முற்றிக் கரிகாலன் வீர இளையனாயிருக் கையில் தந்தையை யிழந்தான் சோழத் தலைநக ரான உறையூரில் உடசண்டையும் குழப்பமும் எழுந்தன. கரிகாலனைக் கொல்லப் பகைவா கத்தி தீட்டியலைந்தனா கரிகாலன் உறையூரை விட டோடினான், மாறுவேடம் பூண்டு தமிழ் நாட்டெங் கும் சுற்றித் திரிந்தான் இக்காலம், இவன் பொது ஜனங்களுடன் பழகி, மாந்தா இயல்பையும், குறை நிறைகளையும் நன்கு அறிந்தது கொண்டான்.

தனது போவலியையும் பலவாறு பெருக்கிக்
கொண்டு கரிகாலன், கருரில் மறைந்திருந்தான்.
அப்போது, உறையூர் அரசனிலலாது வருந்தியது.
ஓர் அரசனைத் தோந்தெடுக்கப் பொது ஜனங்கள்
விரும்பினார் அக்கால வழக்கப்படிச் சீரகாழியி
னின்று ஒரு யானை ஏவப்பெற்றது அது கருருக்
குச் சென்று, ஆங்கிருந்த கரிகாலனைத் தன் முது
கில் ஏற்றி வந்தது சில நல்லோர் சென்று அரசி
றகுரிய அவ விளவலை அனபோடு அழைத்து
வந்தனர் இவ்வாறு கரிகாலன் தோந்தெடுக்கப்
பெற்றும், அவனை வெறுத்துப் பகைகொண்டு
தாயத்தார் சிறையிட்டனர் இந்த வீரன் இருக்கு
மட்டும நமக்கு ஆபத்துத்தான் என்றெண்ணிச்
சில பகைவர் அச்சிறைக்கும் தீ வதைத்தனர் நெஞ்
சுரம் பெற்ற நமது வீரன், தீயைத் தாண்டிச்
சிறையேறிக் குதித்து, மாறு வேடம் புனைந்து
உயிர் தப்பினான் ஆனால், அவனது ஒரு கால
தீயால் வெந்து கரிந்துபோயிற்று அதனால், அவ
னுக்குக் கரிகாலன் என்று பெயர் வந்ததென்பார்.
'கரி + காலன்' என்றால் யானைக்கு எமன் யானை
யைக்கூட முட்டி வெல்லக் கூடியவன், அல்லது
பகைவரின் யானைப் படைகளைப் பொருது வீழ்த்த
வல்லவன் என்றும் பொருள் கொள்வார். சிறை
தப்பிய கரிகாலன், தனது மாமனான இரும் பிடாத
தலையாரின் உதவியைக் கொண்டு ஒரு படை
திரட்டி, தோரணக் கம்பத்தின் மீதேறிய ஹனு
மான போன்றும், ஏழுதலைப் பாம்பைப் பொருத
ஹொகுலீஸ் போன்றும் பகைவரைப் பொருது
அழித்து, அரசுரிமையைக் கைப்பற்றிக் குலப்புக்கு
விளங்க உறையூரில் அரசாண்டான்.

சுடப்பட டுயிருயந்த சோழன மகனும்,
 பிடாததலைப் பேராணைப் பெற்றுக்—கடைக்கால
 செயிரறு செங்கோல செலீஇனா, இலலை
 உயிருடையா எய்தா வினை (பழமொழி)

ஆததிமலை சூடிப் புலிக்கொடி யுயாததி, அறம
 நிறுத்திச் செங்கோல புரிந்தான் செம்பியன வய
 திற சிறுவனாலும் அறிவாற்றல்களிற பெரியனா
 கரிகாலன், குடிதழுவி, மக்கள் குறிப்பறிந்து, அனை
 வருக்கும் இதமாக நடந்து கொண்டதனால், நாட
 டில் அமைதி நிலவியது ஒருமுறை தமது வழக்
 குத தீர்த்துக்கொள்ள வந்த இரு முதியா, இள
 மன்னனைக் கண்டதும், 'இவ்வினைஞனே நம் மன
 மறிந்து நீதி தரவல்லவன்' என்று இரகசியமாகப்
 பேசினா அக் குறிப்பறிந்த கரிகாலன், உடனே
 தனது அறைக்குச் சென்று, நரைத்த கிழவன்
 மாதிரி வேடம் புனைந்து வந்து, வழக்கைக் கேட்டுச்
 சரியான தீர்ப்புச் சொல்லி இரு வரையும்
 மகிழ்வித்தான்

'உரைமுடிவு காணா இளமையோ' எனன்ற
 நரைமுது மக்க ளுவப்ப—நரைமுடித்துச்
 சொல்லான முறைசெய்தான் சோழன குலவிச்சை
 கல்லாமற் பாகம் படும. (பழமொழி)

கரிகாலன், தனது அரசில கலவியும் தொழில
 களும் வளாச்சிபெற, மடமையும் வறுமையும் நீங்க,
 அன்பும் அமைதியும் நிலவச் செய்தான் பிறகு,
 வீரப்படை திரட்டி, நீடாமங்கலத்திற கருகேயுள்ள
 கோவில வெண்ணியில தனனை யெதிர்த்த பெருஞ்
 சேரலாதனையும், ஒரு பாண்டியனையும், வேளிரா
 முதலிய குறுநில மன்னரையும் முறியடித்துத் தமிழ்
 மகத்திற புலிக்கொடியை நிலை நாட்டினான். வாகை

யென்னும் ஊபபுறத்தே, அவன ஒன்பது குறு
மன்னரை யெதிர்த்து வென்றான பிறகு சீஸா,
நெப்போலியன போன்ற வீரரின ஆவேசத்துடன்
படை நடத்தி, அருவாநாட்டுக (தென்னாற்காடு)
குறுமபரையடக்கி, அநநாட்டை 24 கோட்டங்களா
கப் பிரித்துத் தனதன்பிறகுரிய வேளாளரை
அங்குக குடியேற்றினான்¹ அருவாநாட்டின தலை
நகரான காஞ்சீபுரத்தில் காமக்கோட்டம் அமைத்து
வழிபட்டான கரிகாலன் எநநாட்டை வென்றா
லும், அங்கே அமைதியும், அறிவும், மக்கள் முன
னேற்றத்திற்கு வேண்டிய எல்லாச் சாதனங்களும்
அமையச் செங்கோல நடாத்தி வந்தான் அதன்
பின் அவன் வேங்கடத்தில் ஆண்ட வடுக
மன்னனை வென்றான், திருக்கோவலூரைத் தலை
நகராகக் கொண்ட மலையமா நாட்டையாண்ட
மலையமான், சோழா ஆணைக்கு உட்பட்டான்.
பிறகு கரிகாலன் நாகப்பட்டினத்தைத் தலைமையா
க்கொண்டு, பனறி நாட்டையாண்ட ஒளிநாகரை
வென்றான் பாண்டி நாட்டைக் கைக்கொண்டான்,
பூழி (வட மலையாளம்), குடம் (தென் மலையாளம்),
குட்டம் (கொச்சி), வேநாடு (திருவாங்கூர்), கற்கா
(பாலக்காடு) இவவைவந்தும் சோந்த சேரநாட்டை
வஞ்சியினின் ருண்ட சேர மன்னனைப் புறங்கண்
டான், முலலை நிலப் பொதுவரைக் கீழ்ப்படுத்தி
னான், இருங்கோவேள முதலிய வேளிரை வணக்
கினான், இவ்வாருகத் தமிழகம் முழுதும் வென்றான்.

“ பலஒளியா பணிபொடுங்கத்
தொலஅரு வாளா தொழிலகேடப்
வடவா வாடக குடவா கூம்பத்
தென்னவன திறலகெடச் சீறி, மன்னா

மன்னெயில கதுவு மதனுடை நோனாருள
 மாததானை மறமொயம்பிற
 செங்கண்ணாறு செயிதது நோக்கிப்
 புனபொதுவா வழிபொன்ற
 இருங்கோவேள் மருங்குசாய” —பட்டினப்பாலை

இன்னும் போரவெறி தணியாத கரிகாலன், வடநாட்டிற் படைநடத்தி, இமயப்பிட்டரில் புலிக் கொடி பொறித்து, வசசிரம (பண்டில கண்டு), மகதம் அவந்தி முதலிய நாடுகளில் ஆண்ட வட மன்னரை வணக்கித் திரைகொண்டு மீண்டனன் மைஞாவரை விரிந்த மௌரிய சாமராஜ்யத்தை நிலைநாட்டினான் அசோகன் கரிகாலன், இமய முதல குமரி வரை விரிந்த பரத கண்டம் முழுதிலும் தனது தமிழ் சாமராஜ்யத்தை நிலை நாட்டியானான், அம்மட்டுமோ? கடற்படை கொண்டு இலங்கையிற் புகுந்து, முதற் கயவாகுவை வென்று, பன்னீராயிரம் சிங்களரைச் சிறைப் பிடித்து வந்தான்

இவ்வாறு கரிகாலன் தான் வென்ற நாட்டை, ஆங்காங்கு வலிய படைகளை வைத்துக் காதது, பிறகு குடிகள் முன்னேற்றத்திற்கு வேண்டிய பல நன்மைகளைச் செய்தான் காடுவெட்டி நாடாக்கி னான், குளநதொட்டு வளம் பெருக்கினான், அக் காலம் காவிரி வெள்ளத்தால் பயிர்களுக்கும் உயிர்களுக்கும் கணக்கற்ற சேதம் நோந்தது காவிரி கொள்ளிடம் ஆகிய இரண்டின வெள்ளமும் தணித் தனியே பிரிந்து விவசாயத்திற்குப் பயனாகும்படி பாய, அணைகளும் வாய்க்காலகளும், மத்குகளும் கட்டினான், இப்பெரிய காரியத்திற்குத் தன் ஆட சிக்குடப்பட்ட சிறைரசரையும், தான் போர்களிற்

சிறைபிடித்த வீரரையும் பயன் படுத்தினான்; காவேரியாறு பாயும் இடங்களில், ஆங்காங்குள்ள சிறைச்சாலைக்கு வேலையைப் பங்கிட்டு, இக் காரியத்தை வெகு திறமையுடன் நிறைவேற்றினான். இதனால் வடநாட்டிற்குக் கங்கை போலவும், ஐரோப்பாவிற்கு டானியூப் போலவும், எகிப்திற்கு நைல் போலவும், சோழ நாட்டிற்குக் காவேரி நலவளமளித்தது மக்கள் கரிகாலனை வாழ்த்தி, 'கரிகால் பெருவளத்தான், பொன்னிநல வளவன், வளவா கோன், திருமாவளவன்' என்று கொண்டாடினார், "பொன்னிக் கரைகண்ட பூபதி, ஆயிரம் விளையுட்டாகக் காவிரி புரக்கும் நாடு கிழவோன்" என்று புலவா புகழ்ந்தனர்.

முதலாவது சந்திரகுபதலைப் போலவே நமது கரிகால் வளவனும், தனது அரசியலை இலாகா இலகாவாகப் பிரித்துத் தக்க அறிவாளிகளைக் கலந்துகொண்டு குடிதழுவிக்கோலோச்சினான். தமிழ் மன்னர், ஐம்பெருங் குழுவும், எண்பெரும் ஆயுழம் புடைகுழ அரசாண்டு வந்தனர். ஐங்குழு நாட்டுக் காரியங்களைக் (National Service) கவனிக் கும் எண்பெரும் ஆயுழ அரசனுக்கு வேண்டிய சொந்தப் பணிகளைச் (Personal Service) செய்யும் ஐம்பெருங் குழு -- அமைச்சர், புரோகிதர், படைத் தலைவர், தூதுவர், சாரணர் ஆகியோராவர். எண்பெரும் ஆயுழ -- கணக்கர், கருமகாரர், பொக்கிச்சுக் காரர், வாயிறகாப்பார், நகரமாந்தர், படைத் தலைவர், குதிரை வீரர், யானை வீரர், ஜனப் பிரதிநிதிகளாகி, நாட்டார் நன்கு மதிக்கும் அமைச்சர், உள்நாட்டு வெளிநாட்டு நடப்புகளை நன்கறிந்தும் நாள்கோள் அறிந்தும் 'இன்ன காரியம்

இன்ன காலத்தில் தொடங்கலாம்' என்றறி
 விகும நிமித்திகா, நாட்டின சுகாதாரத்தைப்
 போற்றும் மருத்துவா, மத சம்பந்தமான காரி
 யங்களைக் கவனிக்கும் குருக்கள், ஜனங்களால்
 தோந்தெடுக்கப்பெற்ற மகாசனங்கள் ஆகியோர்
 இவாகளே அரசன துணைவா ஆவா இவாகளு
 டன கலந்துகொண்டும், இன்னும் நாட்டிற் பெரிய
 புலவா, அறிவாளா துணை கொண்டும் அரசன
 முறையாக நாடாண்டான மலை நாட்டுப் பேக
 னும், புறம்புநாட்டுப் பாரியும், கோயிலூர் காரியும்,
 பொதியமலை ஆயும், குதிரைமலை அதியமானும்,
 கொல்லிமலை ஓரியும், மலைநாட்டு நளனியும் இவன
 காலத்து வள்ளல்கள் இவ்வெழுநாம ஒன்று
 பட்டுக் கரிகால வளவனை நேசித்தனா இவாகள்
 புலவருக்கு ஏராளமான பரிசிலளித்துக் கலவி
 வளர்த்தனா வளவன ஏராளமான புலவர்களை
 வரவேற்று ஆதரித்தான அவன மாமனான
 இரும்பிடாததலையா பெருந் தமிழ்ப் புலவா
 அவரை எப்போதும் கரிகாலன் துணைக்கொண்
 டிருந்தான், நாட்டில் கலவி, கேளவி, கலை, கவிதை
 ஆகிய இவை வளரத்தக்க அறிவுப் பணிகளைத்
 தக்கார மூலம் செய்தான், தனது வருமானத்தில்
 ஏராளமான பணத்தைக் கலவி, கலை, தொழில்
 வளாச்சிகளுக்கே செலவிட்டான் ஆண பெண
 ஆகிய இரு பாலாரும் இவன காலத்திற் கலவி
 கற்றுப் பெரும் புலமை பெற்றனா

கரிகாலன் சீர்காழித் தாலுக்காவிலுள்ள நாங்
 கூர் வேளாளா குலத்திற் பெண்ணெடுத்தான்
 வேளாளரை இவன் மிகவும் ஆதரித்தான் இவ
 னுக்கு, சேட செனனி, நலங்கிள்ளி, நெடுங்கிள்ளி,

மாவளத்தான் என்னும் ஆண மக்களும், ஆதி மந்தியாரா என்னும் பெண்ணும் உண்டு. ஆதி மந்தியாரா கலவி கேளவிகளில் தோந்து, கடைச் சங்கம வீற்றிருந்த பெண புலவருள் ஒருவரானார்

வெள்ளிவீதியாரா, வெண்ணிக குயத்தியாரா, குறமகள் இளவெயினி, குறியெயினி, காக்கை பாடினியாரா, நச்செளனையாரா, மாசாததியாரா, எயிற்றியாரா, காமக் கணிப்பசலையார், பூங்கண உருத்திரையாரா, பொன்மணியாரா, பாரி மகளிர், ஒளவையாரா ஆகிய இவாகளெல்லாம் இவன காலத்தில சங்கம வீற்றிருந்த பெண புலவா இவா பாடிய பாககள் கடைச்சங்க நூல்களில் உள்ளன பாவ லரையும், நாவலரையும், வறருப பரிசில் வழங்கி எககாலமும் ஆதரித்தான் வளவன் மாமூலா, பரணா, நக்கீரா, உருத்திரங்கண்ணனார், முடத்தாமக் கண்ணியாரா, கருங்குழலாதனார், கழாததலையாரா முதலிய பாவலா இவனது அறம், வீரம், வணமை முதலிய அருந்தன்மைகளைப் பாடிப் புகழ்ந்தனா புலவரை முகமலாநது வரவேற்று, மனமறிநது பொன்னும் மணியும் உதவி, தானே வழியனுப்பிக் தோமிசை போக விடுவானாம் கரிகாலன் முடத்தாமக்கண்ணியாரா கரிகாலன் மீது பொருநராற்றுப்படை பாடினார் உருத்திரங் கண்ணனார், பெருமாவளவன் வீரம், வணமை, அரசியல், செங்கோன்மை, அவனது தலைநகாச சிறப்பு முதலியவற்றைப் புகழ்நது 'பட்டினப் பாலை' எனனும் அரிய நூலாக் கிப் பதினாறு நூருயிரம் பொன் பரிசிலாகப் பெற்றார் இதனை,

“ தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாண்பொன்
பத்தொட்டாறுநூ ருயி ரம்பெறப்
பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும் ”

எனவரும் கலிங்கத்துப் பரணியிற் காண்க இந் தக்காலம் பிரமாதப்படும நோபல வெகுமதியைப் போன்ற எத்தனையோ மடங்கு பெரிய பரிசிலகளை, நமது பழநதமிழ் மனனா தக்க புலவருக்கு வரையாது கொடுத்தனா தமிழும் கலையும் பரவப் பல கலைக்கழகங்களும், புலவா கூடித் தமது திறமைகளைக் காட்டப் படடி மண்டபங்களும் மூவேந்தா நாடுகளிலும் ஏராளமாயிருந்தன நானூறுக்கு மேற்பட்ட எண்ணுள்ள புலவா மணிகள் மனனா வணமையால் தமிழ் வளர்த்தனா. பத்துப்பாட்டு, நெடுந்தொகை நானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, பரிபாடல், நற்றிணை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, கலித்தொகை, பதினெண் கீழககணக்கு, சிறுநிசை, பேரிசை, முததொள்ளாயிரம் முதலிய அரிய பெரிய நூல்கள் பல அக்காலத்தில் வெளிவந்து தமிழுக்குப் பொருபு புகழளித்தன இசை நூல்கள், கூத்த நூல்கள், நாடகத் தமிழ் நூல்கள் பல அக்காலத்தில் உலாவின

பெருமாவளவன் சுத்த சமரசச் சைவன், திருக்கச்சி ஏகமப் வாணா கோயிலைக்கட்டி வழிபட்டவன் “கரிகாலனை நண்ணுவா எழிலகொள்கச்சிநகா ஏகமபத்து அண்ணலா” என்று ஞான சம்பந்தா திருமாவளவனைச் சிறப்பித்துப் பாடியிருக்கிறா அசோகன் தனது மகள் சங்கமித்திரையை யும், மகன் மகேந்தாவையும் பௌத்தமத பிரசாரத் திறகாகத் தென்னாட்டிற்கு அனுப்பினான் அக்காலம் முதல் இங்கும், இலங்கையிலும் பௌத்த சமயம் நன்கு ஊன்றிக் கொண்டது. அதன் பின் வடக்கிருந்து ஜைனமுனிவா வந்து இங்கே சமண மதத்தைப் பரப்பினா. கரிகாலன் அரசில் பௌத்த

மடங்களும, சமணப்பள்ளிகளும் இடா இன்றித் தழைத்தன பிறருக்கு இடரின்றி, அவரவா தததமது சமய நெறிபற்றி வாழ்வதைக் கரிகாலன் தடுத்திலன் புகாரில் மருவூப பாககத்தில் யவனா, சாவகா, சோனகா முதலிய பிற நாட்டார வந்து குடியேறியிருந்தனர் அவர்களையும் வளவன் நன்கு மதித்தான் அந்தணா தமது வேதக் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து நடக்க வேண்டிய ஆதரவீந்தான் ஒரு சோலையிலுள்ள பலவகைக் கனிமரங்கள போலவே, பல வகுப்பினர் கரிகாலன் குடைக்கீழ் அமைதியாக வாழ்ந்தனர் போர தொடங்குமுன்னர், அந்தணர், அறவோர், பெண்டிர், குழந்தைகள், முதியர், பிணியாளர் இவர்களைப் பறையடித்துப் போகச் சொல்லிப் பிறகே அவன் பகைவரை எதிர்ப்பான் கரிகாலன் வேளாளர், அந்தணர், வீரர், வணிகர், கவிஞர் அனைவருக்கும் பாதுகாவலனாயிருந்து, நாட்டையும் மன்னுயிரையும், அறத்தையும், அறிவையும், தொழில்களையும் வளமுறுத்தினான் அவன் குரப்பள்ளி யென்னுமிருவிடைக்கழியில் இறுதி சோந்த போது, *‘‘அறிந்தோன், மன்ற அறிவுடையாளன், இறந்தோனருளே யளிதிவ் வுலகம் (வீரப்போர், வேதநெறி யாவும் அறிந்தவன், பலகலையறிவுடையவன், அவன் இறந்தான் உலகம் இரங்கத்தக்கது)’’ என்று கருங்குழலாதனா பாடினா

உளநாட்டிற் கலவி, தொழில், விவசாயம் அனைத்தையும் வளர்த்த வளவன், கப்பல் வாணிபத்தால் நாடு செல்வச் செழிப்படையக் கருதி, அதற்கேற்ற துறைமுகப்பாட்டினம் காவிரிப்பூம்பட்டினமே என்றறிந்து, புகார் என்னும் அநங்கரை அளகாபுரிபோலப் புதிதாகக் கட்டியமைத்தான்.

* புறநானூறு

கால ஆராய்ச்சி

குறிப்பு - முனரூவது சங்ககாலம் கி பி இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனபதே அறிஞர் முடிபு அதுவே தமிழிலக கியத்தின பொறகாலம், அது தமிழா நாகரிகம் உச்சநிலை பெற்று நாடெல்லாம் பரவியிருந்த காலமாகும் இலங்கை கயவாகு, சேரன செங்குட்டுவன காலம் கி பி 125-180 என்று கே ஜி சேஷயயா "சேரமன்னா" எனனும் தமது ஆங்கில நூலில் விளக்குவது பொருத்தமானதே செங்குட்டுவன ஐம்பத்தைந்து ஆண்டுகள் அரசாண்டான் கயவாகு வஞ்சிநகர் வந்தபோது செங்குட்டுவனுக்கு ஐம்பது வயதென்பா 'செங்குட்டுவன தாயார் நற்சோணை, கரிகாலன் மகள் என்று கனகசபை சொல்லுவது பொருந்தாது நற்சோணை கரிகாலன் கூடப்பிறந்தவளா யிருக்கலாம் திகழொளி ஞாயிற நேழ்பரி நெடுநதோச சோழன் மகள் நற்சோணை இச சோழன் கரிகாலன் தந்தையான இளஞ்சேட சென்னிதானே எனபது ஆராயத்தக்கது சிவராஜ பிள்ளை தமது 'Chronology of the Tamils' என்ற நூல் 126 ம பக்கத்தில், நற்சோணை கரிகாலன் கூடப்பிறந்தவளா என்றே குறிக்கிறார் பெருஞ்சேரலாதன் 58 ஆண்டுகள் ஆண்டதாகக் கருதுகின்றனா சிலப்பதிகாரத்தில், எதிராகாலத் தன்மை யொருமையாக "அன" ஈறு வழங்குகிறது (மாறி வருவன, யானறிருவன) "நீ" எனனும் முன்னிலை (அடிகள் நீரே, கூறுமினரே) பெரு வழக்காக வருகிறது "நான்" எனனும் தன்மை (நான் கண்டா) ஏராளமாக வழங்குகிறது சங்க நூல்களில் "அல்" ஈறே (தினபல்) வழங்கும் "நீ" எனபது அரிதாகவே முன்னிலையில் வரும் "யான்" எனும் தன்மையே வழங்கும் ஆதலால், சிலப்பதிகாரம் கடைச்சங்க காலத்திற்குப் பிற்பட்டதென்று புலவாமணி வையாபுரிப் பிள்ளை ஆராய்கிறார் காலம் எப்படியாயினும், நூலை நமக்குக் காப்பாற்றித் தந்த திருவருளை இறைஞ்சுவாம்

௫. பூம் புகார்

“ பூம்புகா போற்றுதும் ' பூம்புகா போற்றுதும் ”

சுமபா அயோததி நகரைப் “ போக்ககனியொன்று
 பழுதத்து போலும் ” எனரா “ நாகலோகமும்
 தேவலோகமும் போன்ற போகமும், நீண்ட புகமும்
 நிலைபெற்ற புகா ” எனரா இளங்கோவடிகள்
 *பொதியமும், இமயமும், புகாரும் ஒன்றென்றா
 அடிகள் எப்படி? பொதியமும் இமயமும் நடுங்கு
 வதிலலை, ஒடுங்குவதிலலை, நிலை பெயாவதிலலை
 அதுபோலவே பூம்புகாரும் எனபா கலவி கேள்வி
 களில் தோச்சி பெற்று உண்மையை முற்றும்
 உணராத மேலோர் திருமாவளவன் குடைக்கீழ்,
 புகாரின் பழங்குடி மக்கள், கலவி, கேள்வி, அறம்,
 அன்பு, தொழில், வாணிபம், சீர், செலவம் அனைத்
 திலும் சிறந்தோங்கினா ‘ ஊர் பிடிக்கவில்லை, அரசு
 பிடிக்கவில்லை ‘ யென்று யாரும் மனவெறுப்புடன்
 வலசை போவதிலலை மேற்சொன்ன மலைகளைப்
 போல இவ்வூர்ப் பழங்குடிகள் நிலைபெற்று வாழ்கின்
 றனா புறப்பகைவரால் ஊருக்கு நடுக்கம் இலலை
 அவ்வூரார் பகைவரை வென்று புறங்கண்ட வீர
 மன்னன்கீழ் வாழும் வீரத்தமிழர் அவ்வூர்ப் பழங்
 குடி மக்கள் அறிவிலும், பலத்திலும், வளத்திலும்
 ஒடுங்குவதிலலை ஏனெனில் நாட்டில் வறுமை,
 மடமை, அடிமைப் பிணிகள் இலலை அறிவும், ஆற
 றலும், தொழிலும், செலவமும், ஆண்மையும்
 செழித தோங்கினா செம்பியன் குடிகள் பொதியம்
 தமிழ் முனிவரின் தவநிலையம் இமயம் தமிழ்த் தந
 தையான சிவபிரானின் அருளநிலையம் புகா நகரம்

* மங்கள் வாழ்த்துப் பாடல்

தமிழ்ச் செலவத்திற்கும், திருவருட செலவத்திற்கும் நிலையமாக விளங்கியது இவ்வாறு தனக்குரிய தனிச்சிறப்புற்ற புகாரா, நாகலோகம்போலப் போகத்திலும், தேவலோகம்போல வறரூப புகழிலும், அருட செலவத்திலும் சிறந்தோங்கியது

* இடமகன்ற புவி மடநதைக்கு அலைநீர் ஆடை, மலை திருமுலை, அதனினறெழும் ஆறு ஆரம், மேகம் கூந்தல், அவள மேல் மூடிய இருட போலையைக் கதிராகக் கரம் பரப்பி நீக்கி, உதயகிரியில் தோன்றுகிறுன உலகம் விளங்க ஒளிரும் இரவி அப்போது பூம்புகாரா தேவலோகம்போல நம்முன் விளங்குகின்றது

காவிரி கடலுடன் கலக்கும் சங்கமுகத்தில் உள்ளது புகாரா பாண்டி நாட்டிற்குக் கொற்கை போலச் சோழ நாட்டிற்குப் புகாரா சிறந்த துறை முகப்படின்மாதும் தற்போது பம்பாய் கராச்சி முதலிய துறைமுகங்களைப் போலவே, முற்காலம் காவிரிப்பூம் பட்டினம் என்னும் புகாரா, பாரத நாட்டிற்கு சிறந்த துறைமுகங்களில் ஒன்றாக விளங்கியது இத்துறைமுகத்தில் இறக்குமதியான பொருளும், ஏற்றுமதிக்கான பொருளும் புலிமுத்திரையிடப்பட்டு, மூட்டைமூட்டையாகப் போரேறி நின்றதைப் பட்டினப்பாலை விளக்குகிறது —

“மாரிபெய்யும் பருவம்போல
நீரினின்று நிலத்தேற்றவும்,
நிலத்தினின்று நீப்பரப்பவும்,
அளந்தறியாப் பலபண்டம்,

* இந்திர விழவூரெடுத்த காதை

வரமபறியாமை வந்தீணடி,
அருங்கடிப பெருங்காப்பின்,
வலியுடை வல்லணங்கிணை,
புலிபொறித்துப புறம்போக்கி
மதிநிறைந்த மலிபண்டம்,
பொதிமுடைப போதேறி "

இங்கு குதிரைகள் வந்து இறங்குகின்றன
("நீரின வந்த நிமிர பரிப புரவி") யவன சோனக
வணிகா நமது நாட்டுச சரக்குகளை வாங்கிச செல்ல
கப்பல கொண்டுவந்து நிறகின்றனா நமது
நாட்டில விளையும் மிளகு, அகில, துகில, உணவுப
பொருட்கள், கரும்பு, தானிய வகைகள், முதது,
மணி, பவளம் முதலியவை ஏராளமாக ஏற்றுமதி
யாகின்றன

இததகைய வாணிபச செலவததால், புகார
செழிப்புற்று விளங்குகிறது அதனகண "குழல
அகவ, யாழ் முரல, முழவதிர, முரசியம்ப" நாளெல
லாம திருநாளா யிருக்கின்றன மருவூப பாககம்,
பட்டினப பாககம் என்று இரண்டு பிரிவாயிருக
கிறது புகார இரண்டிறகம் இடையேயுள்ள பொது
நிலம் மரமடாந்திருக்கிறது அங்கே நாளங்காடிகள்
(பகற்கடைகள்) கூடும்

மருவூப பாககத்தை நோக்குவோம். அங்கு
நிலா முற்றங்கள், பெரிய பண்டகசாலைகள், மான்
விழி போன்ற சாளரங்களைக் கொண்ட மாளிகைகள்
ஆகியவற்றைக காணகிறோம் காவிரியின் சங்க
முகத்தினருகே. யவனா வசிக்கின்றன. அவா
வாணிபத்தில் நல்ல லாபம் பெறுகின்றனா கண

டா கணகளைக் கவாகின்றனா. கடற்கரையில், கப்பல வாணிபத்தாற செலவந தேடத் தமது சொந்த நாட்டை விட்டுவநது, பரதேசத்துக் கடலோடிகள் கலநது வசிக்கின்றனா சாநது, கந்தப் பொடி, குளிரந்த வாசனைச் சந்தனம், விடுபூ, தொடுபூ, கடடுபூ, நோகட்டி, செநதேன, நிரியாசம், பச்சிலை, கற்பூரம், அகில முதலிய நறுமுகைச் சரக்குகள், இன்னும் பிற வாசனைச் சாமான்கள் இவற்றை விற்பவா நகர வீதிகளில் திரிகின்றனா பட்டு, *கம்பளி, பருத்தி இவற்றைச் சோத்துப் பல நுண்ணிய தொழில்களைச் செய்யும் நெய்வோ இருக்கைகள் ஒரு தெருவிற காண்கின்றன இவ்வாறு வகை வகையாகத் தெரியும் பண்டங்களுடன், நெல், புல், வரகு, தினை, சாமை, இறுங்கு, துவரை, இராகி, எள்ளு, கொள்ளு, பயறு, உழுநது, அவரை, துவரை, கடலை, மொச்சை, மூங்கில் நெல், காராமணியாகிய பதினெட்டு வகைக் கூலங்களும் குவிநது விறகப்படும கூலவீதிகள் காண்கின்றன பிட்டு வாணியா, அப்பஞ் சுடுவாரா, உப்பு வாணிகா, வெற்றிலை கடடுவோரா, ஏலம் இலவங்கம் சாதிககாய காப்பூரம் தக்கோலம் ஆகிய பஞ்சவாசங்களை விற்கும் வாசவா, ஒருபுறம் காண்கின்றனா

* “பட்டினும் மயிரினும் பருத்தி நூலினும்
கட்டு நுணவினைக் காருகா இருக்கையும்”

இதில் ‘மயிரி’ என்பதை ‘எலி மயிரி’ என்பா ஆட்டு மயிரி என்று கொண்டு நம் நாட்டில் காசமீரம் போலக் கம்பளிகளும் சாலவைகளும் நெய்தார்கள என்பதும் பொருத்தமாகும் “கட்டுநுண வினை” என்பதைப் பாவு விரித்துத் தறியிறகட்டி நுட்ப வேலைப்பாடுகளுடன் நெய்யும் நெசவு எனக்

பதநீா (கள்) விறகும் பெண்டிா, மீன விறகும் பரதவா, ஆட்டு வாணிபா, ஆகியோா செறிந்த புலாற கடைகள் ஒரு புறங காணகின்றன ஒரு புறம் எண்ணெய வணிகா காணகின்றனா. மற ருருபுறம் வெண்கலக கனனாும், செம்புக கொட்டி கனும், மரத்தை வெட்டிப பல சாமானகள் செய்யுந தச்சரும், வலிய கைகளையுடைய கொல்லரும், சைத் திரிகரும், சிறபாசாரியரும், மண்ணினாற பல சாமான கள் பண்ணும் குயவரும், பொன்னணி செய்யும் உருக்குத் தட்டாரும், முத்து மணி இரத்தினங்க ளால் ஆபரணங்கள் செய்யும் இரத்தினசாரியரும், தையற்காரரும், கம்மியரும், செம்மாரும் (சக்கிலியா) சீரை, நெட்டி இவற்றால் மலா மாலை, பொம்மை முதலிய மாசற்ற தொழிலகள் பல பெருக்கி வாழ வோரும், ஒரு புறம் காணகின்றனா குழல், யாழ் முதலிய இசைக்கருவிகளில், குரல், துத்தம், கைக கிளை, உழை, விளரி, தாரம் (சரிகம்பதநி) ஆகிய ஏழிசைகளையும் வழுவின்றி, சுத்தமாக இசைக்க வழி காட்டுந திறமைவாயநத அரிய பெரிய குழலா, பாணா, ஆகிய இசைப புலவா ஒரு தெருவில் வசிக கின்றனா இன்னும் சிறுசிறு தொழிலகளைச் செய்து பிழைக்கும் பல தொழிலாளா மாசற்ற மரு ளாப பாககத்தில் வசிக்கின்றனா.

* * * *

இனிப பட்டினப பாககத்திற்குச் செலவாம: அங்கே நாம காணும் இடங்களாவன இராஜ வீதி, கொடித் தேரோடும் வீதிகள், பெரிய கடைத்தெருக் கள், பெருங்குடி மக்களாகிய தனவணிகரின மாட மாளிகைகள் விளங்குந தெருக்கள், அந்தணா வசிக கும் இடம், நாட்டா நலத்தை விரும்பிப பயிாத

தொழில செய்யும் உழவா, ஆயுள வேதா (மருததுவா), காலக்கணிதா, சோதிடா முதலியோரா தததந தொழிலுக்கேற்ற முறையில் இருக்கும் இடங்கள், முததுக்கோப்போரும், மணிமாச நீக்குவோரும், வேகடிகள் தமக்குச் சிறப்பான கோட்பாட்டின படி வளையறுப்போரும் இருக்கும் பெரிய தெரு, அரசா முன்னிலை நின்று துதிக்கும் சூதா, இருநது துதிக்கும் மாகதா, அரசா புகழைப்பாடும் வைதாளிகா, நாழிகை சொல்லும் கடிகையரா, பிறா மனமகிழ வேடம்புனைந்தாடி நலம் பெறும் சாந்திக்கூததா, மதங்கா, களத்தாடுங் கூத்தியா, அக்ககூத்தாடும் கணிகையா, பரிசங்கொள்ளும் விலைமாதா, குற்றே வல செய்யும் ஏவறபெண்கள், தோறகருவி, நரம்புக கருவி, துளைக்கருவி, உருக்குக்கருவி முதலியவற்றை வாசிக்கும் குயிலுவா, போப்படைக்கும், திருவிழாக களுக்கும் பலவகைப் பறைகொடுவாரா, விகட கவிகள் (நகைவேழம்பா) முதலியோரா, தததம் இனத்தின் வகை தெரியும்படி இருக்கும் இடங்கள், குதிரைப் பாகா, யானைப் பாகா, தோப்பாகா, கடுங் கண மறவா ஆகிய இவர்கள், அரணமனைப் புறத் தைச் சுற்றியிருக்கும் இடங்கள், இவ்வாறு பெருமையோங்கிப் பெரியோர் நிரம்பிப் பாடல் பெற்றுச் சிறந்தது பட்டினப்பாக்கம்.

இந்த இரண்டு பாக்கங்களுக்கும் நடுவே யுள்ளது இடைநிலம் இரண்டு வேந்தரின் பாசறை களுக்கு இடையேயுள்ள களத்தில் போரொலி கேட்பது போல மருதராப் பாக்கத்திற்கும் பட்டினப் பாக்கத்திற்கும் இடையேயுள்ள இந்த இடைநிலத்தில், நாள அங்காடிகளின் ஒலிகள் கேட்கும். இந்நிலம்

மரங்கள் அடாந்த சோலை, வியாபாரிகள், அம்மரங்களை யே காலகளாகக்கொண்டு, ஒழுங்காகக்கடைகள் கட்டி யிருக்கிறார்கள். இச்சோலையில், விற்போர் ஓசையும், வாங்குவோர் ஓசையும் ஓயாது கேட்கும்.

இந்த நாளங்காடியில், ஒரு பூதத்தின் பலிபீடம் உள்ளது அப்பூதம், வெற்றிவேல மன்னனான முசு குந்தனுக்கு வந்த இடங்களை நீக்க, இந்திரனால் அனுப்பப்பெற்று, அந்நாள முதல இந்தநகரைக் காதது நிறகிறது சித்திரா பௌணியையன்று மறக்குலப் பெண்கள், அழகான (காமா) கோலத்து டனே, அப்பூதத்தின் பலிபூதத்தில் பூக்கள் தூவி, அவரை, துவரை, எள்ளுருண்டை, நிணச்சோறு இவற்றைப் படைத்துப் பொங்கலிட்டு, நறுமபுகை காட்டி, நாணமில்லாதவாபோலச் சிங்கியடித்து, கைகோத்துக் குரவைக்கூ. ததாடி (ஆவேசம் நடித்து) “எமது மன்னன் ஆளும் நிலமடங்கலும், பசி, பிணி, பகை நீங்கி மழையும் வளமையும் சுரந்து செழித்து வாழ்க!” என்னும் ஓசையதிரும் ‘இவ வாறு இப் பலிபீடத்தில் வழிபடுவோர் மிக்க வலியுடையவராவா’ என்று முசுகுந்தன் நியமித்தான். மருவூரில் உள்ள மறவலி வீரரும், படடினத்திலுள்ள படை வீரரும் “மன்னனுக்கு உற்ற தீங்குகளை நீக்குவாயாக” என்று பலிக்கொடை புரிந்து பூதத்தை வணங்குவர் இவ்வீரா, வேலும் கவணுங் கொண்டு போக களத்திற பகைவரை வென்று, தாம் அறுத்த தலைகளைக் கொண்டுவா. (அத்தலைகள், கண சிவந்து கடுநோக்குடன், பராக்ரப பயங்கரமாயிருக்கும்), நலத்தைத் தரும் அந்தப் பலிபீடத்தில் தமக்கும் அரசிற்கும் சேமமுண்டாகும்படி அத்தலைகளை வைப்பார். புலியைக் கொன்ற ஏற்

நின் தோல போதத மயிரக்கண முரசத்தை இடி முழக்கம் போல ஆதது “உயிர்ப பலி தநதோம கொள்க!” என்று கூவுவா

இனித திருமாவளவன் அரண்மனையை நோக்குவாம் முறகாலத்துத் தமிழா வாழவை நினைததால அலிக்கும் ஆணமைக கனலேறும், கோழைக்கும் வீரச சிலிர்ப்புறும். திருமாவளவன் செருவெங் காதலன், போ புரிநது பகைவரை வென்று, நாடெல்லாந் தமிழ்க் கொடியை நடுவதற்குக் காதல வெறியேறியவன்! அவன் பக்கத்திலுள்ள இரு நிலங்களான சேர பாண்டியா நாடுகளை வெற்றி கொண்பான், அதன்பின் தன்னுடன பொர யாரும் வராத்தால், போத தின்வெடுத்தது, நாள் பார்த்து, வாளெடுத்ததுக்குடையுயாததி, மயிரக்கண முரசடித்து, “இறைவனே இன்று நான் வடதிசை நோக்கிப் படை நடத்ததுகிறேன் வடநாட்டிலாயினும் எனது வலிய தோட்கள் பகைவரைப் பெறுக!” என்று வணங்கிச் சென்றான். அசையாத ஊக்கத்துடன் போ நசை கொண்டு, கரிகாலன் வடக்கே படை நடத்தினான். யாரும் அவனை எதிராகவில்லை. இமயமலை வரையிலும் சென்றான். அதற்கு மேற செல்ல முடியாமல், ‘இப் பயங்கரமான இமயமலை பகையாக நின்று தடுப்பதா’ என்று முனிநது, அமமலையின் பிடரில் தனது புலிக்கொடியைப் பொறித்தான். ‘தன்னுடன் பொர வடநாட்டிற் பகைவா இல்லையே’ என்றேங்கித் திருமடிமபோது, சோனை நதிக்கரையிலுள்ள வச்சிர நாட்டரசன், இததமிழ் மன்னனுக்குத் தனது முத்துப் பந்தலைத் திறை யூத்க கொடுத்தான். வாடபோரிற் சிறந்த மகத்

மன்னன், போரில் தோற்று, தனது அருமையான படடி மண்டபத்தைத் திறையாகத் தந்தான். அவந்தி வேந்தன் நீண்டோங்கிய தனது தோரண வாயிலை உவந்தளித்தான பொன்னாலும் மணியாலும் புனையப்பெற்ற இவை மூன்றும், மேற் சொன்ன மன்னரின முன்னோ செய்த உதவிக் காகத் தெய்வத் தச்சனான மயனால செய்து கொடுக்கப்பெற்றவையாம் இம் முததுப பந்தலும், படடி மண்டபமும், தோரண வாயிலும், திருமாவளவன் அரண்மனையைக் கவினுறுத்தின இக்கருத்தைக் குறிக்கும் கீழ்வரும் அடிகள் தமிழன் இரத்தத்தில் ஊறுக —

“ இருநில மருங்கிற பொருநரைப் பெருஅச
செருவெங் காதலிற றிருமா வளவன்,
வாளும், குடையும், மயிரக்கண முரசும்,
'நாளொடு பெயர்த்து, நண்ணாப் பெறுக இம்
மண்ணக் மருங்கின ளன் வலிகெழு தோள்' எனப்
புண்ணிய திசைமுகம் போகிய அநநாள,
அசைவி லூக்கத்து * நசைபிறக் கொழியப்
'பகைவிலக் கியதிப் பயங்கெழு மலை'யென
இமையவா உறையும் சிமையப் பிடரத்தலைக்
கொடுவரி யொற்றிக் கொள்கையிற்பெயாவோற்கு,
மாநீர் வேலி வச்சிரநன் னாட்டுக்
கோன் இறை கொடுத்த கொற்றப் பந்தரும்,
மகத்தன் னாட்டு வாளவாய வேந்தன்,
பகைபுறத்துக் கொடுத்த படடிமண் டபமும்,
அவந்தி வேந்தன் உவந்தனன் கொடுத்த
நிவந்தோங்கு மரபிற ரோரண வாயிலும்,
பொன்னினு மணியினும் புனைந்தன் வாயினும்
நுணவினைக் கமமியா காணு மரபின...”

* போர் வெல்வதன்றி வேறு விருப்பினறி,

பட்டினப் பாககததில் ஐந்து அறபுத மன்றங்
கள் காண்கின்றன. முதலில் ஒரு வெள்ளிடை
மன்றம் காண்கிறது. அதில் சரக்கு மூட்டைகள்
குவிந்திருக்கின்றன அம்மூட்டைகளில் 'இனஞ்
சரக்கு' என்று முததிரை யிடப்பட்டிருக்கிறது
உளஞ்ஞரா பெயா தனிர, அயலூரா பெயாகளும்
அம்மூட்டையிற காண்கின்றன. மூட்டைக குரியவா
தததமது சரக்குகளை எடுத்துச் செலவா காவலின
தேவைகூட இல்லாமல், சரக்குகள் ஒழுங்காக
உரியாருக்குச் சேருகின்றன யாராயினும் களவா
ஒரு மூட்டை திருடினால், அவா அம்மூட்டையைத்
தன தலையில் வைத்துக்கொண்டு சுழன்று திரிவ
தனறி, எங்குங் கொண்டுபோக முடியாது அநத
வெள்ளிடை மனறத்தை நினைத்தாலே கள்வர்
நடுங்குவா புகாரில் களவா இல்லை, பிறவூ
களில் இருந்து வந்தால்தான் உண்டு அவ்வாறு
கள்வா வருவதில்லை, காவலன ஆட்சி அததகையது.

அப்பால ஒரு இலஞ்சி மண்டபம் உள்ளது.
'இலஞ்சி' யென்றால் மடு, பொய்கை யென்று
பொருளாம் கூன், குறள், ஊமை, செவிடு
தொழுநோயா ஆகியோர் அப்பொய்கையில் முழுகி
வலஞ்செய்தால், குறைகளெல்லாம் நீங்கி, உடல்
நலம் நிறம் பெற்று அழகுறுவர்

அப்பால, ஒரு மண்டபம் உள்ளது. அதில்
ஒளி வீசும் நெடிய கல நடப்பெற்றுள்ளது வஞ்சா
மருந்து வைத்துப் பித்தானோ, நஞ்சுண்டு உடல்
நடுங்கித் துன்புருவோ, பல்லமுந்தக கொடிய
பாம்பு பிடுங்கப் பெற்றவா, பிதுங்கிய கண்களை
யுடைய பேய் பிடித்துக் கடுத்துயாப் படுவோர்-
இவரனைவரும், அந்த ஒளளிய கலலைச் சுற்றிவந்து
தொழுதால் இடா நீங்கி யின்புறுவர்.

அதன் பிறகு பூதச் சதுக்கம் உள்ளது; அதில் ஒரு பூதம்உண்டு “ தவவேடம பூண்டு அதற்குரிய தன்மை யிலலாது பிறரை ஏமாற்றும் போலித் துறவிகள், போலி மினுகுகளால் தமமை மறைததுக் கொண்டு அவஞ்செய்யும் விபசாரிகள், செங்கோன் மன்னனுக்கு எதிராகச் சதிசெய்யும் அமைச்சர், பிறாமனை நயப்போர், பொய்ச்சாட்சி சொல்லுவோர், புறங்கூறுவோர், இவா, இதோ என் கையில் உள்ள பாசத்திற்படுவா” என அவ்வூர் எல்லையினின்று நாலு காதம கேட்கும்படி, கடுங் குரலெடுத்ததுக் கூவும் அப்பூதம தனது பாசத்தில் அகப்பட்ட மேற்சொன்ன பாவிகளை அது புடைத் துண்ணும். அதாவது, அநத வூர் நாகாத எலலைக்குள் போலித் துறவு, விபசாரம் பிறாமனை நயத்தல், ராஜததுரோகம், பொய்ச்சாட்சி, புறங் கூற்று முதலிய குற்றங்கள் நுழையா. அவ்வாறு குற்றஞ் செய்வா கடுமையான தண்டனைக் குள்ளாவா. அததகைய குற்றங்களை யாரும் துணிந்து செய்யமாட்டார் என்றவாறு.

அப்பால ஒரு பாவை மண்டபம் காண்கின்றது. அங்கொரு பாவை யுள்ளது. அரசன் செங்கோல் கோடினாலும், அறங்கூறும் அவையில் (நீதி மன்றத் தில்) தரும் சாத்திரத்திற்கு விரோதமாக, ஓரகமான நீதி சொன்னாலும், ‘ நீதி கோடியதே’ என்று அப் பாவை நாவினாற் சொல்லாமல் நறை நீர் உகுத்து அழுமாம்.

இதனை,

அரைக்கோல் கோடினும், அறங்கூ றவையத்து
உரைநூல் கோடி யொருதிறம் பற்றினும்,

நாவோடு நவிலாது, நவைநீர் உகுத்துப்

பாவை நின்றமுடம பாவை மன்றமும

எனவரும் சிலப்பதிகார அடிகளான கணடு தெளிக.

அதாவது, நமது தமிழ் மன்னரின அறமன்றத் தார, அறக்கோட்பாடுகளை நாவனமையால் திரித தும் மிகுத்தும் கூறுது, எள்ளளவும் ஓரகயிலலாது, நோமையான நீதி கூறுவா. கலவி கேளவி அறி வாற்றலகளில் மிகக் அறச்சபையார தப்பித் தவறி அறங்கோடினால், அங்குள்ள கற்பாவைகூடக் கண்ணீர் விட்டமும். அக்காலத்தில் அறவழியினின்று, அணுவும் பிசகாத நீதி வழங்கியது என்றவாறு

மரகத மணியும் வைரமும் பவளத்திரளும் பதித்த மன்னன் மாளிகை, அவனது வெற்றிப் புகழைப்போல வானளாவ ஓங்கி நிறகிறது இவ் வூரில் சிவன்கோயில், முருகன்கோயில், பல தேவா கோயில், விஷ்ணு கோயில், இந்திரன் கோயில், அருகா பள்ளி, புத்தா பள்ளி முதலிய புண்ணிய நிலையங்கள் முரணின்றித் தழைத் தோங்கும் இவற்றிலெல்லாம் மாந்தர் அவரவர் கொள்கைகேற்ற அறநூல்களைப் படிப்பா.

காவிரிப்பூம்பட்டினம், அக்காலத் தமிழா நகர மைப்பிறகு ஓர் எடுத்துக்காட்டாகும். இக்காலச் சிற்பிகளும் வியகதம்படியா யிருக்கிறது இந்நகர் அமைப்பு ஒரு சமுதாயத்திற்கு இன்றியமையாத தொழில்களை முறை வகுத்து, அந்நதத் தொழின முறைக்கேற்றபடி மக்களையும் அவர் இருக்கும் தெருக்களையும் அணிவகுத்து, கோயிற்பூசை முதல், வெற்றிலைக்கடை வரையில், ஒரு ஒழுங்குபற்றி அமைதியாக நடக்கச் செய்த செங்கோலாட்சியின்

திறமையை எவ்வாறு புகழ்வோம்! சமயம், கல்வி, கலை, தொழில், வீரம், வாணிபம், பயிர் எல்லாம் செழித்தோங்கின, பணைத் தமிழகத்தில், பொது மக்களுக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் ஒரு புறம் நனகு முறை வகுக்கப்பெற்று நடந்தன, அரசனுகும், அரசியலுக்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் இன்னொரு புறம் ஓங்கின இவ்வாறு “அறனாடு புணாநத, திறனறி செங்கோல” செழித்த இப்பூம்புகாரின் செலவத் திருவிளங்கும தனவணிகா தெருவிறகுச செலவோம்

கா. கண்ணகி திருமணம்

‘அங்க ணுலகில் அருந்ததி யன்னுளை
மங்கல நலலமளி யேற்றினா”

காவிரிப்பூம் பட்டினம் வணிகர் செழித்த மாநகராகும் பரதா, கடலோடிகள், மன்னா பின்னவா, இளங்கோக்கா, தருமக கிழவா, ஆளகாவலா, உழவா, வணிகர், முதல்தொழிலாளர், செட்டியார், சிரேஷ்டிகள் என்று வைசியா பெயர் பெறுவா இவா, கலத்தினும் காலினும் (கால = வணிக) பெரும் பொருளீட்டுவா இவா, புகழ் சிறந்த அரசனும் வீரமும் திருவினா இவா வாணிபத்தை வளர்த்துப் பரதேச வாத்தகர் பலா புகாரில் வந்து ஈண்டியிருந்தனா இதனை,

“நீரின வந்த நிமிர்பரிப புரவியும்
காலின வந்த கருங்¹ கறி மூடையும்
வடமலைப் பிறந்த மணியும், பொன்னும்
குடமலைப் பிறந்த ஆரமும் அகிலும்
தென்கடல் முதலும், குண்கடல்² துகிரும்
கங்கை³ வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத் துணவும், ⁴ காழகத் தாக்கமும்,
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி”

எனவரும் பட்டினப்பாலேச் செய்யுளிற காண்க

“கொள்வதும் மிகைகொளாது, கொடுப்பதும் குறை கொடாது, பல்பண்டம் பகர்ந்தது வீசுவா” இவ்வா வணிகர். இவர்களால், இவ்வூர், ஆகலி

¹ கறி = மிளகு

² துகிர் = பவ்ளம்.

³ வாரி = பொருள்

⁴ காழகம் = பாமா

யுலகம் அனைத்தும் வந்தாலும் வேண்டிய அரும் பொருளை வழங்கதக்க வளஞ் சிறந்தது. இவ் வுரைப் போக பூமிபோல இன்புறச் செய்தவா இரண்டு தனவணிகா ஒருவன் பெயர் மாநாய்கன், மற்றொருவன் பெயர் மாசாததுவான். “நாய்கன்” என்றால் செட்டியா ‘மாநாய்கன்’ என்றால் பெரிய செட்டியா ‘சாதது’ என்றால் வணிகக் கூட்டம் ‘மாசாததுவான்’ என்றால் வணிகா கூட்டத் தலைவன் இருவரும் அரசன் அன்பை நிறைவாகப் பெற்றவா. பொருளை ஏராளமாக ஈட்டி, ஏராளமாக ஈதது, குபேரனும் கர்ணனும் ஒருங்கே சோந்ததுபோல இவா வாழ்ந்தனா.

மாநாய்கன் ‘ராகையில வானமேகம்’ எனப் புகழ்பெற்றவன் அவனது குலக்கொம்பே நமது கதாநாயகியான கண்ணகி பன்னிரண்டு வயதுள்ள கண்ணகி, பொன்னொளிர் மின்னலைப் போலப் பொலிவுற்றிருந்தாள மலாமகள் போன்ற சிறந்த வடிவழகி கண்ணகி ‘மாசுறற அருந்ததி-கற்பையொத்தது இவளது கற்புத் திறம்’ என்று பிறமாதா தொழுதேத்தும் பெருங்குணச் செலவி கண்ணகி

“போதிலா திருவினா புகழுடை வடிவென்றும்
தீதிலா *வடமின திறமிவள திறமென்றும்,
மாதரா தொழுதேத்த வயங்கிய பெருங்குணத்துக்
காதலாள், பெயர் மன்னும் கண்ணகியென்பாளமாதோ”

மாசாததுவான் பெருநில முழுதும் ஆளும், திருமாவளவனைத் தலைமையாக வைத்துப் போற்றும் ஒப்பற்ற குடிகளுடன் உயர்ந்தோங்கும் செல

* அருந்ததி

வச் சீமானாயிருந்தான் கப்பல வாணிபத்தாலும், தரை வாணிபத்தாலும், அவன் பெருநிதி யீட்டினான். அதைக்கொண்டு இல்லாதார்க்கு நலவுதளி செய்தான் இததருமவான் இவ்வாறு நடப்பதும் ஈதலுமே தனது அறமாகக் கொண்ட இந்த இரு நிதிக் கிழவன் மகனே நமது கதாநாயகனான பதினாறு வயதுள்ள * கோவலன் கோவலன், அறிவு, அழகு, தொழில், செல்வம், அனைத்திலும் சிறந்தது, உலகமும் சிறிதென ஓங்கும் புகழ் பெற்றான் பண்ணினும் இனிய தீஞ்சொற் பாவையா, இவனைக் கண்டு வியந்து, 'இவ்வழகனே செவவேள்' என்று தமது ஆயத்திற பாராட்டிப் போற்றுவா ஆயம் -- தோழியா கூட்டம்.

“ மண தேயதத புகழினுன, மதிமுக மடவாரா கம்
பணதேயதத மொழியினா ஆயத்துப் பாராட்டிக்
'கண்டேததுஞ் செவவேள்' என்று, இரைபோக்கிக்
காதலாற்
கொண்டேததுங் கிழமையான கோவலனென்பான்
மாதோ ”

இத்தகைய இனிய தன்மையும், தகைமையும் பெற்ற கோவலனைக் கண்டு கண்ணகி காதலித்தாள். இருவா கண்ணும் கருத்தும கூடின பெருங்குணக் காதலியாகிய கண்ணகி, செவவேள் போன்ற கோவலனை மனததுட கொண்டேத்தினாள். இருவர் காதலையும் பெற்றோர் அறிந்தனா இரு தனவணிகப் பெரியாரும் ஒரு நனஞனைக் குறித்து, அன்று தமது அருமை மக்களது திருமணக் காட்சியைக் காண விருமினா.

* கோபாலன்.

முரசுகள் இயம்பின; முருடுகள் (மத்தளங்கள்) அதிரந்தன; சங்குகள் முழங்கின; அரசன் பவனியெழுந்ததுபோல வெண்குடைகள் எழுந்தன, பெண்கள் யானைமேல் ஏறி ஊரில் உள்ளவருக்குத் திருமணச் செய்தியை அறிவித்தனா. ஊரில் மங்கல அணி யெழுந்தது.

மாலை தாங்கிய வைரமணித்தூண மண்டபத்தில், நீல விதானங் கடடிய அழகான முததுப்பநதலின கீழ், வதுவரா அமாநதனா அபபோது, சந்திரன ரோகினியைச் சேருந தருணம். அதாவது, ரோகிணி நட்சத்திரம் அனுபவத்தில் முதிர்ந்த அநதனா வேத வழிகாட்டிச் சடங்கை நடத்தினா அருநததி போன்ற கற்பரசியான கண்ணகியும், கோவலனும் தீயை வலஞ்செய்த காட்சியைக் கண்டவா முற்பவத்தில் என்ன நோன்பாற்றினரோ! திருமணங் காண வந்தோர் வாசமும், மலரும் கொண்ட மேனியராய், தம்பதிகளை ஓசிநது நோக்கி, புகழ்நதுரைத்து, மங்கலம் பாடினா. முகிழ்த்த முறுவலும், ஏந்திளமுலையும், விரி

* மாங்கலய சூத்திரம் யானைமேல் ஏற்றி ஊர்வலஞ் செய்பபெற்றது என்பா அருமபதவுரையா. “மங்கல அணியெழுந்தது” என்றால் ‘ஊரெங்கும் மங்கல விழா அணியெழுந்தது’ என்பா அடியார்க்கு நல்லா இதைக் கொண்டு சிலப்பதிகாரகாலத்தில் தமிழா திருமணத்தில் தாலி கட்டும் வழக்கமில்லை யென்று கொள்வாருமுண்டு. திருமணச் சடங்கு கூறுமிடத்திலாயினும், பிற்காலம், மதுரையை எரியூட்டி வளையை உடைத்தெறிநது கண்ணகி செல்லும்போதாயினும், தாலியைப் பற்றியே பேச்சில்லையாத்லால் மேற்சொன்ன உணமை கொள்ளத்தக்கது என்பர்.

மலர்க் கூந்தலும் கொண்ட மலர்க்கொடி போன்ற அழகிய மாதா, சாந்து, நறுமபுகை, மாலை, சுண்ணம், விளககு, நன்கலம் முளை கிளம்பிய பாலிகை, நிறை குடம் ஆகிய மங்கலங்களை யேந்தினா, “மணமகள் கண்ணகி, தனது காவலனை எககாலும் பிரியாமல, கைநெகிழாமல கூடி வாழுக! தீதறுக! நலம் பொங்குக!” என்று வாழ்த்தெடுத்துச் சில மலா களைத் தூவினா, பிறகு உலகிறகு அருந்ததிபோன்ற கற்புடைய கண்ணகியைக் கணவனுடன் மங்கல நலமளி யேற்றினா அவ்வாறு வதுவரரைப் பள்ளியறை சோககையில, “இமயமலைக்கு இப்பால, எமது திருமாவளவன் பொறித்த புலிகொடி, அதற்கு அப்பாலாகி, மேருமலையை அளாவுக! எப்பகமும் போர் வெற்றி பெருகிய எமது செம பியன், உலகெல்லாம் ஒரு தனியாழியுருட்டி (ஏக சக்கிராதிபத்தியம் வகித்து) விளங்குக!” என்று மன்னனுக்கு வாழ்த்தெடுத்தனா குடிகள் இவ வளவு அன்பு வைக்கும்படி அக்காலத் தமிழ் மன்னா செங்கோல செலுத்தினா!

கண்ணகியும், கோவலனும் அறம் பொருளின் பம் நிறைந்த இல்லறம் நடாததினர். காதற் கொழுநனாகிய கோவலன் தடமலாக கண்ணியான கண்ணகியுடன் இல்லறத்தில் அன்றிலைப்போலக் கூடி வாழ்ந்தான்

எ. மங்கல மனையறம்

கோவலனும் கண்ணகியும், தமது நெடுநிலை மாளிகையின இடைநிலையில் (நாலாந் தட்டு) மயனாற் செய்யப்பெற்றது போன்ற ஒரு மணிக்கால அமளியில் வீற்றிருந்தனா அமமாளிகைச் சாளரம் மணித தாமததாலே ஒழுங்குற அமைக்கப்பெற்றது. அதன வழியே மாலைத் தென்றல வீசியது அததென்றல கழுநீர், ஆம்பல, நனகு தனையவிழ்ந்து வண்டு மொய்க்கும் குவளை, மறற வயற பூக்கள் இவற்றின வாசத்தை அளளி யணைந்து வந்தது. வெணமடல விரிந்த தாழை, மாதவி, சண்பகப் பொதும்பா இவற்றினினறும் பூந்தாதுக்களை வாரியுண்டு, ஒளளிய முகங்கொண்ட மாதரின சுருண்ட அளகத்தில் உண்டாகும் மணத்தைப் பெறுதற்கு வழிகாணுது திரியும் வண்டுகளுடன் சாளரத்துட் புகுந்தது மணவாய்த தென்றல. தென்றல காதற்கடவுளின் தேரல்லவா? நமது காதலரை அது மகிழ்வித்தது. அவா காதல் பெருகியது. இருவரும் மணமலாக கணைகளுடன் மனமதன் வீற்றிருக்கும் மேனமாடி நிலாமுற்றத்தை யடைந்தனா. அங்கு வண்டுகள் உண்ணும்படி, பல நறுமலாகளால் ஆகிய சோககையில் (ஆழிக்குழ்ந்த தொல்லுலகம் முழுவதையும் விளக்கும்) ஞாயிறும் திங்களும் போலக் காதலா இருவரும் வீற்றிருந்தனா. கோவலன், தனது அருமைக காதலியான கண்ணகியின பெருந்தோளில் கரும்பும் வல்லியும் எழுதினான், அவள் மாப்பில தொயயில் எழுதினான். பிறகு இருவரும் வண்டு மலாத்தி நிலவும் மல்லிகை மூடையும், செங்குவளை மாலையும், அணிந்தனர்.

அம் மாலைகள் குலைநது நெறிபிறழும்படி இருவரும் மாபுறத் தழுவிப் புணாச்சியின்பத்தில் மயங்கிக் கிடந்தனா தீராக காதலில் மூழ்கிய கோவலன், அம்மயக்கம் நீங்கிய பின்னா, காதலியின் திரு முகத்தை நோக்கி, நலம் பாராட்டுரைகளைக் கூறி னான். அவையாவன :—

“காதலி, இமையவா போற்றப் பரமசிவன குழவித் திங்களை முடிமிசைச் சூடியது அருமையான காட்சிதான், ஆயினும் அப்பரமன அப்பிறையை உனது திருநுதலாகும்படி கொடுத்ததலே பொருந் தும் ஏனெனில், பாறகடலில் திருமகளாகிய உனனோடன்றோ அததிங்கள் பிறந்தது? அது உனக்கே யுரிமையன்றோ? போராமுனையில, புகழ் பெற்ற வீரருக்கு, மனனா படைக்கலங் கொடுத்தல பண்பாகும் அந்தப் பண்பினால், அனங்கன தனது பெரிய கருமபுலினை நினது இரண்டு கரிய புருவங் களாகத் தரத்தகும் அமுதம் மூப்பை யொழித்து என்றும் இளமையைத் தருவதாம். நீயே எனக்கு அமுதம் பாறகடல் தோற்றிய அமுதிறகு முன னேயே நீ தோன்றினை அந்த அமுதுடன் தோன றியது இந்திரன் வசிராயுதம்; அதை அவன், உனது இடையாகும்படி தரவேண்டும ஆறுமுகக் கடவுள், தனது அழகிய சுடா நெடு வேலையே நினது முகத்தில் இரு கண்களாக அமைத்தான அது, உனது வேல விழிகளால் என்னை வருத்த வன்றோ? பெரிய சிறகை விரித்தாடும் நீலமணி மயில், நினது சாயலுக்குத் தோற்றுத் தனகான அடைந்தது. அன்னமானது, நினது மென்னடைக் குத்தோற்று நன்னீர்ப் பண்ணை நளிமலரிற் செறிந் துறைகின்றது மென்னடை மாதே! குழலும்,

யாமும், அமிழதுங் குழைத்த நினது மழலைச் சொல
 விறகுத்தோற்று வருந்திய கிளிகள், உன்னைவிட்டுப்
 பிரியாமல, உனது மலாக் கைகளில் உறைவன
 வாயின எதற்காக? உனது இனசொல்லைக்
 கேட்டுவநது தாமும் அதைக் கறகவேயாம் நறு
 மலாக் கோதையே, உனது மங்கலமான இயற்கை
 யழகே எல்லா அழகையும் வென்று விளங்குகிறதே;
 உனது நலம் பாராடும் தோழியா, உனக்குப்
 பொன்னணிகள் சூட்டுவதால் என்ன பயனைக்
 கண்டனா? அவ்வணிகளுக்கு நீ அழகு செய்வ
 தல்லால், அவை யுனக்கு அழகு செய்யத் தேவை
 யில்லையே! பலவகையாக நீ முடிக்கும் கூந்தல
 இயற்கை மணமுடையது அதற்குச் சில மலர்கள்
 சூட்டுவதை விட்டு, உனது தோழிகள் மெல்லவிழ்
 மாலை சூட்டுகின்றனா அம்மாலை 'நான கண்ணகி
 கூந்தலை அடையவேண்டும்' என்று கேட்கத்
 தோழியா அதன் அவாவைத் தீர்க்க அவ்வாறு
 செய்துனா போலும்! உனது தோழியர், உன்
 கூந்தலுக்கு அகிறபுகையும் போட்டு, அதன்மேல்
 மான்மதச் சாந்தையும் (புணுகு கத்தூரி போன்ற
 வாசனைகள்) பூசுவதேன? அந்த மான்மதச்
 சாந்து, 'தோழியே நான் கண்ணகி கூந்தலால்
 மண்மபெறச் செய்யாயோ?' என்று கெஞ்சிய
 தனாலோ? இன்றேல், இவருக்கு மான்மதத்ததுடன்
 வந்த உறவு எதனால்? உனது திருமுலைத் தடத்தில்
 தொய்யிலெழுதி, அதற்குமேல் முததுவடத்தையும்
 அவா அணிவதேன? அந்த முததுவடத்திடம்
 அவா கொண்ட உறவு யாதோ? ஒருகால,
 'தோழி, நான் கண்ணகி மாபைச் சேரவிழைகின்
 றேன், துணை செய்' என்று அம்முத்தாரம் கெஞ்

சியதோ? மங்கல வணியும் அகிலுமே பாரமாகி
உனது சிறறிடை வருந்துகிறதே, அதறது மேலே,
நகைகளும் முததுவடமும், மாலைகளும் சாந்தும்
இவா அணிவதேன? ஆ! இவாகளுக்கெனன
பேய் பிடிததுக கொண்டதோ? அதனலேதான
உன்னை யிப்படிச் சுமையேற்றி வருததுகின்ற
னரோ?

“தாழ்ந்தடாந்த கூந்தலையுடைய தையலே
தூய பொன்னிறப் பாவாய, முததனைய மூரலாய,
குற்றமற்ற நறுமண வுயிரப்பினாய, கருமபனைய
இனிமையாய, தேனனைய இன சொல்லாய, பெற்ற
கரிய பாவையே, என் ஆருயிரக்கு மருந்தே, பெரிய
தனவணிகக குடிச் செமமலான மாநாயகன
பெருமை விளங்க வந்த அழகினம் பெண்ணே,
உன்னை என்னென்றிசைப்பேன? மலை பெறுதற
கரிய மணியே என்பேன! பாறகடல பெறவொண
ணை அமுதே எனபேன! யாழிற பிறததற்கரிய
இசையின்பமே எனபேன!

“மாசறு பொன்னே, வலம்புரி முததே,
காசறு விரையே, கருமபே, தேனே,
அருமபெற்ற பாவாய, ஆருயிர மருந்தே,
பெருங்குடி வாணிபன பெருமட மகளே,
மலையிடைப் பிறவா மணியே யெனகோ!
அலையிடைப் பிறவா அமிழதே யெனகோ!
யாழிடைப் பிறவா இசையே யெனகோ!
தாழிருங் கூந்தல தையால நின்னை.....!”

இவ்வாறு இடைவிடாமல் இன்னுரை கூறி,
நலம் பாராட்டினான் கோவலன். நமது பழந்தமிழா,
பெண்ணைப் பெருமைப்படுத்திய வகை இதனால்
விளங்கும். இந்நூலைப் படிக்கும் ஒவ்வொருவரும்,

தமது மனைவியை இவ்வாறு நேசித்து இனிமை கூறவேண்டும் *வயங்கிணா தாரானாகிய கோவலன், தயங்கிணாக கோதையாகிய கண்ணகியுடன் இவ்வாறு மகிழ்ந்திருந்தான கோவலன் தாயா, இவர்களைத் தனிக் குடித்தனம் வைத்து, அனபும அறமும் பொருந்திய இல்லறம் நடத்திக்காண விரும்பினான் அதற்காக ஒரு பெரிய மாளிகையை அமைத்தான் அதில் இவர்களுக்கு வேண்டிய பலவகைச் செலவங்களுமும், பணிவிடை செய்யச் சேவகா முதலிய எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக அமைத்தான் இந்த மாளிகையில், கோவலனும் கண்ணகியும், எககவலையும் இன்றிச் சுயேச்சையாக வாழ்ந்தனர் ஊருக்கு வரும் துறவிகளை வர வேற்று வழிபட்டு இவா அறத்தைப் போற்றினா, அறவோருக்கு வேண்டியதை உதவினா; இன் முகங்காட்டி விருந்தினரை உபசரித்து ஊட்டினா. அனபும அருளும் இவா வாழ்விற பொருந்தின கணவன் கருத்தறிந்து, கண்ணகி செய்வன் செய்தான் இவ்வாறு பல ஆண்டுகள் இவா சிறப்பாக இல்லறங் காததனா போகப் பொருட்களெல்லாம் இவர்களுக்கு நிறைந்திருந்தன இருவா மனமும், காதலால் கலந்து குழைந்து ஒன்றாயின இருவரும் எல்லா இன்பங்களுமும் அனுபவித்தனர்; 'மணமேல யாதும் நிலையிலலை; செலவம், செலவோம் எனச் செலவும், இருக்கும்போதே இயன்ற நல்லறம் செய்யவேண்டு' மென்று கருதித் தாமும் துய்த்து, அறவோர், துறவோர், வறிஞர், விருந்தினர் முதலானோருக்கும் ஏராளமாக ஈந்து வாழ்ந்தனர்.

* தாதும் பூங்கொத்தும் நிறைந்த ஒளவிய மாலை.

1 தாதும் பூங்கொத்தும் நிறைந்து அசைந்தாடும் மாலை.

அ. மாதவி

நமது நாடடியக் கலை

அழகனை அழகுக் கலைகளால் வழிபட்டனா நமது பாரத நாட்டினா நமது கோயில்கள் அருங்கலை நிலையங்களாம் ஆடல், பாடல், காவியம், ஒவியம், சிற்பம் முதலிய கலைகள், ஒரு நாட்டின் நாகரிக வாழ்விற்கு இன்றியமையாதனவாம் நமது பெரியார இக்கலைகளைக் கடவுள் வழிபாட்டுடன் இணைத்துப் புனிதமாக்கினா. மனிதனது மனக்கிளாச்சிக்கும், புலனுணர்விற்கும், ஒரு கடவுடசுவையும் பேரினப்ப பயனும் நலகவே, மகான்கள் இக்கலைகளை வகுத்து, அவற்றிற்குத் தமது அருளறிவால் இலக்கணமுஞ் செயதனா அக்காலம் அவா அருளிய இலக்கணங்களே வழிவழியாக இன்றும் வழங்குகின்றன 'பரதராணவம்' என்னும் பெயரால் பரத ரிஷி நாட்டியக் கலையை அருளிஞா பாவனை, ராகம், தாளம் இம்மூன்றும் ஒத்தியங்கி இன்பமளிப்பது பரத நாட்டியம் உருக் வேதத்தினின்று வாததியம், யஜுர் வேதத்தினின்று அபினயம், சாமவேதத்தினின்று கானம், அதாவணத்தினின்று ரஸம் கிரகித்து, மாநதருக்கு அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நூற்பயனையும் அளிக்கவே நாட்டியக் கலை வகுக்கப்பெற்றதாக

அபிநய தாபபணம கூறும் * அக்காலப் பெரியார் இக்கலையின புனிதத தனமையை எவ்வாறு காத தனா எனபதை அடியில் வரும் கதையால அறியலாம் -

இந்திர சபைக்கு அகத்தியா வந்தாரா செந் தமிழ் முனிவரைத தேவாகோன நலவரவேற்றான அசசமயம், கண்ணும், காதும கருத்தும் களிக்க ஊவசியின பரத நாடடியங் காண விரும்பினான இந்திரன நாரதா நயமாக யாழ் மீட்டினா. தோரியமடநதை (ஆடி முததவன) வாரம பாடினா. ஊவசி மடடும் ஆடாமல சயந்தனைப் பார்த்து மோகித்து நினருள இந்திரன மகனான சயந்த னும் அவளைக் கண்டு மனவிகாரங் கொண்டான இதனால் வீணை மங்கலமிழந்தது. முனிவா சினந் தாரா 'உங்கள் மனவிகாரத்தால், புனிதமான நாடடியக்கலையை இழுகுறுத்தினீர்கள் நீங்கள் இருவரும் மண்ணுலகிற பிறக்கக் கடவீர்' என்று சபித்தாரா. சயந்தன வேணுவாகப் பிறந்தான். ஊவசி மாதவியென்னும் நாடகக் கணிகையாகப் பிறந்தாளா தலைக்கோல தானமாகிய நாடக அரங் கில், மாதவி யாடும்போது, சயந்த வேணு துணை

* நாடடியக் கலை — "நான நாடடியக் கலையைச் சிறப்பாகக் கருதுவது மிகையன்று தேவா விழிகளுக்கு இனிய வேளவி விருந்தாக அதை முனிவா கருதுவா. உமையுடன் கூடிய உருத்திரன தன வடிவினாலேயே தாண்டவம் லாஸ்யம் என்று அதை இரண்டு விதமாக வகுத்தான். முககுணங்களில் எழுந்தது, நானாஸங்களு டன கூடிய மாந்தா வாழ்வையும் உணாவுகளையும் இதில் நேராகக் காணலாம். பல சுவையுணாவுள்ள மாந்தரை மகிழ்விப்பது அநேகமாக நாடடியக்கலை யொன்றேயாம்" என்று மாளவிகாகனிமித்தரத்தில் காளிதாஸன கூறுகிறான்.

செய்து சாபம் நீங்கியது. இது வெறும் கட்டுக் கதையாயினும், நமது முன்னோர்கள், இழிவான மனவிகாரங்கள் கலக்காமல, பரத நாட்டியக கலையை எவ்வளவு அருமையாகப் பாதுகாத்தனா என்பதை விளக்கும்

*

*

*

தேவரும் முனிவரும் விரும்பிய இந்த நாட்டியக கலை, கடைச சங்கக காலத்தில் அடைந்திருந்த பெருமையை அரங்கேற்று காதை நன்கு விளக்கும் நடன மாதின இலக்கணம், ஆடலாசிரியன் அமைதி, இசையாசிரியன் அமைதி, முழவாசிரியன் அமைதி, குழலோன் அமைதி, அரங்கின அமைதி, கூத்திலக்கணம் ஆகியவற்றை அரங்கேற்றுகாலை விளக்குகிறது இவை சுததானந்தப பிரகாசம் என்னும் நூலைத் தழுவி யுள்ளன அந்நூல மறைந்தது இப்போது வடமொழியிலும், ஆங்கிலத்திலும் நமக்கெய்தும் இசை நூல்களையும், பரதநாட்டிய சாத்திரங்களையும் கொண்டும், அடியார்க்கு நல்லா குறிப்புரைகளைக் கொண்டும் அரங்கேற்று காத்தையிலுள்ள கலை நுட்பத்தை இயன்ற மட்டும் விளக்குவாம்.

ஊர்வசி மாதவியாகப் பிறந்தாள் என்று மேலே சொன்னோமல்லவா? அந்த மாதவி மரபில, சித்திராபதி யென்னும் ஒரு கணிகை தோன்றினாள் அவள் மகளே நமது கதைக்குரிய மாதவி. மாதவி, பிறப்பிலும் பிறப்பிற்கேற்ற சிறப்பிலும் குன்றாத பூங்குழறபாவை; பெருத்த தோளும், அகன்ற விழியும் கொண்ட கட்டழகி; சாத்திரப்படி, ஐந்தாண்டில தண்டியக்கொம்பு கொடுத்தது, மாதவிக்கு நடனக்கலை கற்பித்தனர். ஏழாண்டுகள்

கலை பயின்று, பன்னிரண்டாம் வயதில், ஆடல், பாடல், அழகு இம் முன்றிலும் நிறைவுற்று விளங்கிஞள மாதவி இளமை, அழகு, அகன்ற விழிகள், பெருத்த மார்பு, வசீகரம், முகமலர்ச்சி, கீதம், வாத்யம் தாளம் இவற்றை அனுசரித்து நடிக்கும் திறமை, நவரச பாவனை இவை நாட்டியப் பெண்ணின் இலக்கணமாம் கலை விருப்பமும், நற்குணமும், நல்லழகும், ஆடலும், பாடலும் ஒருங்கே வாய்ந்த அணங்கைப் பன்னிரண்டாம் ஆண்டில் அரங்கேற்றுதல் மரபு அவ்வாறே வீரக்கழலணிந்த திருமாவளவன் முன்னே, மாதவியை அரங்கேற்ற விரும்பினா மன்னன் கண்டு சுவைக்க வேண்டுமானால் நாட்டியத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளெல்லாம் சாத்திரப்படி முதல் தரமாக அமைந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? ஆடலாசிரியன், யாழோன் குழலோன், மத்தளக்காரன்-இவர்கள் இலக்கணங்களையும், அரங்கின் அமைதியையும் சாத்திர நுட்பங்களையும் ஆசிரியா இனிக கூறுகிறார்.

கூ. ஆடலாசிரியன்

“ அழகன், புலவன், சமாததன், கற்பனாசக்தி மிக்க வன், சொல்லும் குரலும் இனியன, பரத சாததிர நிபுணன், பாட்டு, நிருததம், வாததியம் இமமூன்றிலும் தோந்தோன், ஆடலாசிரியன் ஆவன் ” எனரு நநதிதேவா “ நாட்டியக்கலையிற சிறந்தோனாகி, பாவனாஸங்களை விளங்க அறிந்தோன் ஆடற்கமைந்த ஆசானவன் ” எனனும் சிலப்பதிகாரம் ஆடலாசிரியன் அறியவேண்டுவன் இவையாம் —(1) மாககம், தேசி எனனும் இருவகைக கூத்தின இலக்கணம் கோயில்களில், தெய்வச சநநிதிகளில் ஆடுவது மாககம், மற்ற மனறங்களில் விநோதத்திறகாக ஆடுவது தேசி.

(2) பலவகைக கூத்திலக்கணம் புகழ்சசியும், நகையுமி விநோதமும் தோற்றும் பலவகைக கூத்துக்கள் உள்ளன சாநதி, விநோதம் என்று அக்ககூத்து இருவகையாம் அக்க கூத்தாவது சதவ, ராஜஸ், தாமஸ் குணங்களால் எழும் உள்ளக கிளாசசிகளை அபிநயித்தல் கூத்தநிருததமான சொக்கம், அகச்சுவைபற்றிய மெய்ககூத்து, கதை தழுவாது, பாட்டின பொருளபற்றி அபிநயிக்கும் அபிநயக கூத்து, ஒரு கதையைத் தழுவி நடிக்கும் நாடகக கூத்து என்று சாநதிக கூத்து நாலவகையாம் விநோதக கூத்து எழுவகைப்படும் அவை யாவன :—சுமார ஒன்பது போ காதல் அல்லது வெற்றிப்பாக்கள் பாடிக் கைகோத்தாடும் குரவைக கூத்து, கலிநடம் எனனும் கழாயக கூத்து, கரகம் எனும் குடக்கூத்து, பாயந்தாடும் கரணம், நோக்கு,

பாவைக் கூத்து, நகைச்சுவை கொண்ட வசைக் கூத்து அல்லது விதூடகக் கூத்து, சாமியாட்டம் அல்லது வெறியாட்டு இவற்றுடன், இடம்பொரு ளேவலகளுக்குத் தக்கபடி புகழ்ச்சியும், நகையும், விநோதமும் தோற்றமும் பலவகைக் கூத்துகளை நடடுவன அறிந்திருக்க வேண்டும். நாடகத்தில் ஆடும் நாட்டியம், தாளத்தையே அனுசரித்தாடும் நிறுத்தம், ரஸபாவனையை அனுசரித்தாடும் நருத் தியம் என நாட்டியத்தை மூவகையாக நந்தியருளிய அபிநயதாபபணம் வகுக்கும் இம்மூன்றும் ஸுகு மாரமாக நடிக்கும் லாஸ்யம், மிகவும் எழுச்சியுடன் நடிக்கும் தாண்டவம் என்று இருவகையாம் தாண்டவம் வீரரசம் மிகுந்து, பாட்டுடன் பெரும்பாலும் ஆண்களாற் செய்யப்படும். இன்பத்தைக் காட்டும் ஆனந்தத் தாண்டவம் மாலையில் ஆடும் சந்தியா தாண்டவம், சிவனும் உமையும் ஆடும் உமா தாண்டவம், சிவ - கௌரி தாண்டவம், காளிகா தாண்டவம், திரிபுர தாண்டவம், ஸம்ஹார தாண்டவம் எனத் தாண்டவம் ஏழு வகையாம் லாஸ்ய நடனம், காதற் சுவையும் இனிய கலைச்சுவையும் கூடி அழகிய பெண்களால் நடிக்கப்படுவது. கண்ணன் ராசலீலை லாஸ்யமாகும்

(3) வென்றிக்கூத்து, வசைக்கூத்து, வினோதக் கூத்து முதலிய பலவகைக் கூத்துக்களில், பாட்டின் உறுப்புக்களுக் கேற்றபடி பாவனா ரசத்தைப் புணர்த்த வேண்டும் இந்த உறுப்புக்களுக்கு விலக்குறுப்புக்கள் எனப்படும். விலக்குறுப்புக்கள் பதினான்காவன:— * (1) அறம், பொருள், இன்

* அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

பம், வீடு ஆகிய நாற்பொருள் ; (2) உள்ளவர்க்கு உள்ளது, இல்லவாககு இல்லது, உள்ளவாககு இல்லது, இல்லவாககு உள்ளது எனக் கற்பனை காட்டும் யோனி, (3) தேவா, வீரா, காழகா, நடன, நடி இவரைத் தலைவராகக் கொண்டாடும் விருத்தி, (4) பயிரா முளைத்து, நாற்றுகி, பூத்துக் கருத்தரித்து, கதிர்செறிந்து, அறுவடை செய்து துய்ப்பதுபோலப் பொருட்சுவை காட்டுவது சந்தி; (5) வீரம், அசசம், இழிப்பு, அறபுதம், இன்பம், அவலம், நகை, நடுநிலை, உருத்திரம் ஆகிய ஒன்பது சுவைகள், (இச்சுவைகளை அபிநயிக்கும் வகையை எமது நாடகக் கலையிற் காண்க) (6) தாளவொத்துக் கிசைந்து நடிக்கும் நாடகம், காதல் நாடகமாகிய பிரகரணம், ஓரங்க நாடகமாகிய பாணம், நகைச்சுவை நாடகமாகிய பிரகசனம், முற்றுகையிடுதலைக் குறிகும் நாடகமாகிய டிமம், வீரசுவை ததுமபும வியாயோகம், தேவாசுரா வீரசசெயலகளை மூன்றங்கங்களிற் காட்டும் சமவா காரம், பரததையிடங் காதலை ஓரங்கத்திற் குறிகும் வீதி, அறததையே பொருளாகக் கொண்ட அங்கம், தம்மைக் காதலியாத ஒரு பெண்ணுக்காகத் தேவா, மனிதா அல்லது அரக்கா போரா புரிவதாகக் காட்டும் ஈகாமிருகம் ஆகிய பத்துச் சாதி, (7) நவரச பாவனைகளைக் காட்டும் குறிப்பு; (8) உள்ள நிகழ்ச்சியை வெளிப்படத் தோற்றும் சத்தவம்; (9) வெகுளி, சோம்பல, ஐயம், களிப்பு, உவப்பு, பொருமை, இன்பம், தெய்வாவேசம், மயக்கம், உறக்கம், உடன்பாடு, துயிலுணர்ச்சி, நாணம், வருத்தம், கண்ணோவு, தலைநோவு, நஞ்சு சாவு, மழை, வெயில, பனி, தீ, குளிர், வெப்பம் இவற்றால்

உண்டாகும் கேடுகள் ஆகிய 24 வகை நடிப்புக்கள் அபிநயமாம் (10) உடசொல, புறச்சொல, ஆகாயச்சொல ஆகிய மூன்று வகைச்சொல, (11) நான்கடி, எட்டடி, பதினாறுடி, முப்பத்திரண்டடியாகவரும் சுண்ணம், சுரிதம், வண்ணம், வரிதகம் ஆகிய நான்கு சொல வகைகள், (12) வண்ணம், சந்தப்பாட்டு, (13) இசைப்பாட்டு, (14) ஆரியம் தமிழ் ஆகிய நடனத்திற்கேற்றபடி கதையைச் சேதிக்கும் சேதம் இப்பதினான்கு நடனக் கதைக்கு உறுப்பாகும் விலக்குறுப்பாம்

* (4) நட்டுவன பதினோராடல வகையறிய வேண்டும் - அவையாவன (1) மாயவனாடும் அலலி (2) விடையோனாடும் கொட்டி, (3) ஆறுமுகன் ஆடும் குடை, (4) குன்றெடுத்தோன் குடம், (5) முக்கண்ணாள் பாண்டரங்கம், (6) நெடியோன் மல்லாடல, (7) வேலமுருகன் துடியாடல, (8) அயிராணி கடையம், (9) காமன் பேடாடல, (10) மாயவன் மரக்காலாடல, (11) திருமகள் பாவையாடல

கடையம் அயிராணி மரக்கால விநதை, கந்தன் குடை, துடி மால், அலலி, அமல, கும்பம்—சுடாவிழியால பட்டம்தன் பேடுதிருப் பாவை அரன் பாண்டரங்கம் கொட்டியிவை காண்பதினோ கூத்து

இந்த ஆடல்கள் உருத்திரன், கண்ணன், திருமால், ஆறுமுகன், திருமகள் முதலிய தெய்வங்களைப் பாவித்து ஆடலாம் இவ்வாறு பலவகை நடனங்களுக்கேற்ற பாடல, ஆடல, தாளம் தூக்கு, தாளச்சீர் இவை இலக்கணப்படி சேர ஆட்டுவிக்க வேண்டும் நட்டுவன்

* அடியார்க்கு நல்லார் உரை.

இனி நடன லட்சணம் காண்க - "கைவழி நயனஞ் சோதல, கணவழி, மனம், மனவழி பாவனை, பாவனைவழி ரசம் நிறை" நாட்டிய லக்ஷணம் எனரா நந்திதேவா.

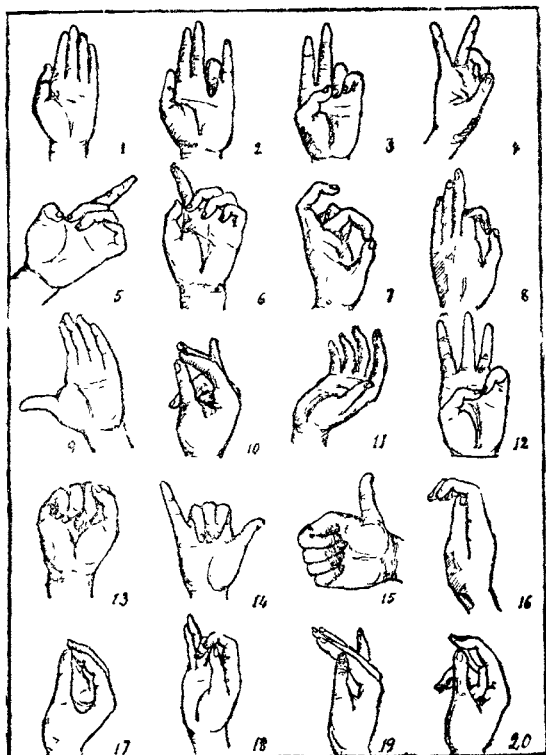
"யதோ ஹஸதஸ ததோ தருஷ்டியதோ தரிஷ்டிஷதத
தோமன
யதோ மனஸ ததோ பாவோ, யதோ பாவ ஸததோரஸ"

கருத்திற்கொண்ட பொருளை, ஒற்றைக கைக குறியாற காட்டுவது பிணடி இரண்டு கைகளாலும் குறித்தல பிணையல என்பா அழகுபெறக காட்டும கை எழிறகையாகும், தொழில் பெறக காட்டுவது தொழிற கையாகும் பிணடியும் பிணையலும் புறக கூத்திற குறியன எழிறகையும் தொழிறகையும் சதவ ரஜோ தமோ குணங்களைக் குறிக்கும் அக்க கூத்திற்குரியன ஒற்றைக கைக்கும் குவித்த கைக்கும் கூடை என்று பெயர் அக்ககூத்தில ஒற்றையிற செய்யும் கைத்தொழிலும், இரட்டையிற செய்யும் கைத்தொழிலும் முரண்படாமல் இருக்கவேண்டும் ஆடும்போது அபிநயம் கூடாது அபிநயிக்கும் போது ஆடல் கூடாது குரவைக்கூத்திற்கும் வரிககூத்திற்கும் உரியபடி காலகளை யெடுத்து வைக்கவேண்டும்.

இனிச சில முததிரைகளைக் குறிப்பாம் -

ஒற்றைக் கைக்குறிகள் - பதாகம், திரிபதாகம், அர்த்தபதாகம் - காதரீ, மயூரம், அர்த்தசந்திரம், அராளம், சுகதுண்டம், முஷ்டி, சிகரி, கபித்தம், கடகாமுகம், ஸூசி, சந்த்ரகலா, பத்மகோசம், ஸர்ப்ப சீர்ஷம், மிருகசீர்ஷம், ஸிம்ஹமுகம், லாங்கூலம், ஸோலபதம், சதுரம், ப்ரமரம், ஹம்ஸாஸ

கைக் குறிகள்

1 பதாகம்	2 திரிபதாகம்	3 அாதத பதாகம்
4 காததரீ முகம்	5 சூசீ முகம்	6 அாதத சூசீ
7 சுசுதுணடம்	8 அராளம்	9 அாதத சநதிரம்
10 காங்கூலம்	11 அலபதரம்	12 திரிகுலம்
13 முஷ்டி	14 மிருகசீரஷம்	15 சிகரம்
16 சாபப சீரஷம்	17 முகுளம்	18 கடகா முகம்
19 சதுரம்	20 தாமர சூடம்	

யம், ஹம்ஸபக்ஷம், முகுளம், தாமர சூடம். த்ரிசூலம், பாலஹஸ்தம், அதஸூசி முதலியன

பிணையற கைகளாவன - அஞ்சலி, கபோதம், காகடம், ஸவஸ்திகம், டோலா, புஷ்பபுடம், உத ஸங்கம், சிவலிங்கம், கடகாவாததனம், காதரீ ஸவஸ்திகம், சகடம், சங்கம், சகரம், ஸம்புடம், பாசம், கீலகம், மதஸயம், கூரமம், வராஹம், கருத்தி, நாக பந்தம், கடவா, பேருண்டம், அவஸித்தம் முதலியனவாம்

இவற்றைத் தவிர, பிரமா, விஷ்ணு, சிவன், சரஸ்வதி, பாவதி, லக்ஷ்மி, காதத்திகேயன, மன்மதன், இந்திரன், அக்னி, யமன், வருணன், வாயு, குபேரன் முதலிய தேவர்களையும், தசாவதாரங்களையும், அரக்கரையும், நான்கு வருணங்களையும், நவகிரகங்களையும் காட்டும் கைக்குறிகள் தனித்தனியுண்டு மேற்சொன்ன பிணடியும் பிணையலும், இவற்றில் பலவகையாகச் சேரும் இந்த ஹஸ்த லக்ஷணங்களெல்லாம் அபிநயதாபபணம், ஹஸ்த லக்ஷணபரதீபம் ஆகிய நூல்களில் விளக்கப்பெற்றுள்ளன ஆனால் இவை சொல்லால் விளங்கா; பாததாலே நன்கு விளங்கும் முதனமையான சில கைக்குறிகளைப் படத்திற காண்க

ஆடுமபோது காலகளுக்கும் அபிநய லக்ஷணங்கள் உண்டு - ஸ்தானகம், ஆலீடம், பிரேரிதம், ஸவஸ்திகம், ஸம்ஸூசி, பாவஸூசி, ஸம்பாதம், ஏகபாதம், நாகபந்தம், மோதிதம் முதலியன காலேத் தூக்கிச் சுற்றுவதற்கு, சகரம், ஏகபாதம், குஞ்சிதம், ஆகாசம் முதலியவைகள் உள்ளன. நடத்தல், தாவல், நகாதல், ஓடல், விரைதல், நடுங்கல், புரளல்

முதலிய பல நடைகள் உள்ளன. வாத்து, மயில், மான, யானை, குதிரை, சிங்கம், பாம்பு, தவளை, ஹனுமான, வீரன போன்ற நடைகள் பலவுள்ளன அபிநயத்தில் தாய், தகப்பன், தந்தை, மாமனா, மாமியா, கணவன், மனைவி, சககளத்தி, நாட்டுப் பெண் முதலியோரைக் கைகளைக்கொண்டு அங்கத்திற் பலபாகங்களைத் தடவிகுறிக்கும் குறிகள் உள்ளன. சமம், ஆலோகிதம், ஸாசி, பிரலோகிதம், நிமிளிதம், உன்மீளிதம், அனுவருதம், அவலோகிதம் ஆகிய எட்டுப் பாவைகள் உள்ளன சுந்தரி, பரிவாதிதம், திரஸீனம், பரகம்பிதம் என நான்கு வகையாகக் கழுததசைவுகள் உள்ளன இவற்றின் நுட்பங்களை நாட்டிய சாததிரங்களிலும், நாட்டியப் புலவா ஆட்டுமபோதும் பாதது தெரிநதுகொள்ள வேண்டும்.

யி. இசைக் கலை

“ உள்ளத்தில் ஓங்காரமாய் நின்ற ஐயா ” என்று

இறைவனை வழுததுகிறா மாணிக்க வாசகப் பெருமான அந்த ஓங்காரத்தின் விரிவே நாத யோகமான இசைக்கலை உயிரும், உலகும் நாதக கடலிலே மிதக்கின்றன “ ஓமிதி ஸாவம ” என்னும் வேதம்—ஓமே எல்லாம் ஓம் உள்ளொலி. அதனின்றி சததம் பிறந்தது அதனின்றி எழுதது அதனின்றி சொல் தொடர், மொழிகள், நூல்கள், காவியம், சங்கீதம் எல்லாம் உண்டாயின.

இசை பிறக்கும் வகையறிவதற்கு நமது உடலமைப்புபற்றி அறியவேண்டிய தவசியமாம் நமது உடலில் இருக்கிறவர்கள் உள்ளனர். ஒன்று இயற்கை, மற்றொன்று ஆனமா. இயற்கையுடல் ஆனமா தாங்குகிறது. இயற்கைக் கேடத்திரம்; ஆனமா கேடத்திரஞ்ஞன். இயற்கையுடல் 24 தத்துவங்களால் ஆனது.

அவையாவன - வான, வளி, தீ, நீர், மண் ஆகிய ஐம்புதங்கள், ஓசை, ஊறு, ஒளி, சுவை, நாற்றம் ஆகிய தன்மாததிரைகள், மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி ஆகிய அறிபொறிகள்; வாக்கு, கை, கால், கருவாய், எருவாய் ஆகிய வினைப் பொறிகள், மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் ஆகிய உட்கரணங்கள் இந்த இயற்கையுடல் 72,000 நரம்புகளால் இயங்குகின்றது. அவற்றில் முதன்மையானவை பத்தாம் - இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை, காந்தாரி, அத்தி, அலம்புடை, சங்கினி, குகு, சிசுவை, புருடன. இவற்றை இயக்கும் தச

வாயுக்கள், பிராணன், அபானன், உதானன், ஸமானன், நாகன், கூாமன், கிருகரன், தேவத்தன், தனஞ்சயன் ஆகியவையாம் இவ்வாயுக்கள், நமது உயிர்ப்பு, மலஜல விசாசனம், பேச்சு, போக்கு வரவு, அறுசுவை, சீரணம், இமைப்பு, விழிப்பு, உணர்வு, விககல் முதலிய பல செயல்களைச் செய்ய நரம்புகளுக்கு இயலுவிக்கும் பசி, அதிசயம், நினைததல், அச்சம், துன்பம், மூப்பு, வியாததல், நீர் வேட்டல், வேண்டல், வெகுளி, மதம, கேதம, நோய், பிறப்பு இறப்பு, உவகை, உறக்கம், இன்பம், ஆங்காரம், உலோபம், சோம்பல், மைதுனம் ஆகிய குணங்களெல்லாம் இந்த நாடிகளின் அதிர்ச்சியாலும் அதற்கேற்றபடி காற்றின் விகாரத்தாலும் உண்டாவனவாம் உடலின் சூத்திரக்கயிறுகள் இடை, பிங்கலை, சுழுமுனை ஆகிய மூன்று நாடிகளாம் பிராகங்கூட்டின் துளைபோலுள்ள முதுகெலும்படுக்குகளின் வழியே இவை செல்கின்றன இவையே பொறிபுலன் மனம் மூளை அனைத்தையும் ஆளுகின்றன இவற்றில் நடுநரம்பாகிய சுழுமுனை நெடுகலும், சகதி நிலையங்களான ஆதாரகமலங்கள் அடுக்கப்பெற்றுள்ளன மூலாதாரம் சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆஞ்ஞை ஆகிய ஆறு ஆதார சக்கிரங்களும் முறையே ஆசனம், குறி, தொப்புள், இதயம், கண்டம், புருவமத்தியில் இருக்கின்றன. இவை சூகசுமமான நரம்புப் பின்னல்கள். இவற்றிற்குமேல், உச்சியில் ஆயிரம் இதழ்த் தாமரையாகிய ஸஹஸாரம் உள்ளது. அதிலேதான் நமது உடலிற் குடிகொண்ட ஆதம் தெய்வம் உள்ளது மூலாதாரத்தில் உடங்கும் குண்டலி சகதி ஆருதாரங்களைத் திறந்துகொண்டு,

ஸஹஸராரததிறகு ஏறிச்சென்று, ஜீவாதமாவுடன் கலந்து மஹாகுண்டலினியாக மாறும்போதே, நம் மிடம் உள்ள தெய்வத் தனமைகளும், தத்துவங்களும் துலங்கும் புருவ நடுவேயுள்ள ஆஞ்ஞா சககரததிறகுமேல புத்தியுள்ளது. அதற்குமேல, நாத வெளியுள்ளது அதற்குமேல பரநாதம் உள்ளது இந்நிலை யடைந்தவருக்கு உள்ளே எப்போதும் ஓங்காரநாதம் கேட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். அதுவே ஓர் இனிய யாழ்-குழல்-மத்தளக் கச்சேரி போல ஒலிக்கும் அங்கிருந்தே நாதக்கலை பிறந்தது. சரியானபடி நாதக்கலை பயின்று நல்லொழுக்கத் துடன் தெய்வபகதி செய்பவருக்குக் குண்டலிசகதி எழுந்தது ஆதாரங்களை மலாததும் அருடகவிகள், அவ்வாறே சகதிபெற்று, விசுத்த சக்கிரம் அல்லது கண்ட சக்கிரம் திறக்கப்பெற்றவராவா தியாகையா, சம்பந்தா, அப்பா, மாணிக்கவாசகா, மீரா, கபீர் முதலிய அருட கவிகளெல்லாம் நாதோபாசனையால திருவருளின்ப மெய்தினா

செலவத்துட செலவம் செவிச செலவமே கேட்கச் செவியும், பாடக் குரலும் அமைவது ஒரு வரப் பிரசாதமேயாம் சங்கீதம் இசைவழிபாடேயாம் ஆழ்வார்களும், நாயனமார்களும் இந்த இசை வழி பாட்டால இறைவனை யடைந்தனா கீதம், வாததியம், நிருத்தம் ஆகிய மூன்றும்சோந்தது சங்கீதமாம். நாதத்தினினறும் சுருதி, சுருதியினினறும் ஸ்வரம், ஸ்வரத்தினினறும் இராகம், இராகத்தினினறும் கீதம் உண்டானது சங்கீதத்திற்குச் சுருதி மாதா; லயம் பிதாவாகும். சுருதி என்பது இசையொலி; லயம் என்றால் தாளம், காலக்கணக்கு இவையாம். ஸ்வர தாள ஞானத்துடன், பாட்டின் பொருளுணர்ந்து,

இனிய குரலும் உள்ளவனே பாடகனாவதற்கு அருகன் குரல நனருயிலலாதவா வாததியப் பயிற்சி செய்யலாம், தவுல, மத்தளம், கஞ்சரா போன்ற தோற்கருவி, புல்லாங்குழல், நாதஸ்வரம் போன்ற துளைக்கருவி, வீணை, பிடிவ போன்ற நரம் புகக்கருவி, ஜாலரா போன்ற காஞ்சனக கருவிகளைப் பயிலலாம்.

அனைத்தினும் சிறந்தது வாய்ப்பாட்டேயாம் அநதராதமாவினினறு பாட்டு வருகிறது அதுவே அநதக கரணங்களை ஏவி, ஒரு தீயை, ஒரு ஆவததை உண்டுபண்ணுகிறது அநத ஆவத தீ காற்றை உந்துகிறது காற்று நாபி, இதயம், கண்டம், உச்சி,முககு,இதழ், நா, பலலணம் இவற்றைத் தொழிற்படுத்துகிறது அதனால், உயிர் மெய்யெழுத்துக்கள் உண்டாகின்றன. உயிரெழுத்துக்களும், இடையின் எழுத்துக்களும் கழுத்திற பிறக்கும் மெல்லெழுத்துக்கள் மூக்கில, வலலெழுத்துக்கள் மாறாபை இடமாகக் கொண்டு பிறக்கும் எழுத்துக்கள் அளபெடுத்தது ஆலாபனமாய நீண்டு, இசையாகிப் பண்ணாகும் நெஞ்சு, கழுத்து, நாக்கு, மூக்கு, அண்ணம், உதடு, பல, தலை ஆகியவை நாதம் பிறக்கும் எட்டுப் பெருநதானங்களாம் எடுத்தல, படுத்தல, நலிதல, கம்பிதம், குடிதல, ஒலி, உருட்டு, தாக்கு ஆகிய எட்டுச் செயல்களுடன் சங்கீதம் இயங்கும். ஆளத்தி(ஆலாபனம்) 'தென்ன தெனா' என்று நடக்கும் ந, த, ம இம் மூன்று எழுத்துக்களும் ஆளத்திக்கு உரியன.

இவையெல்லாம், நாதயோக தத்துவ சாத்திர சமமதமாம். சிலப்பதிகாரக காலத்தில தனித்தமிழ் இசை வழங்கியது. எனினும் இசைப்புலவன்

“தேசிகத் திருவின ஓசை” கடைப்பிடிக்க வேண்டுமென்றிருப்பதால், இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வடசொற்களும், அவை கலந்த பாகங்களும் தமிழகத்தில் வழங்கின என்றும் பழந்தக கராகம், பழம்பஞ்சரம், செந்நுருத்தி, தக்கராகம், தக்கேசி, இந்நளம், திருத்தாண்டகம், காந்தாரம், சாதாரி, சீகாமரம், கௌசிகம், வியாழக்குறிஞ்சி, பஞ்சமம், காந்தார பஞ்சமம், குறுந்தொகை, குறிஞ்சி கொல்லி, நடடராகம், பியந்தைக காந்தாரம், யாசி மூரி, மேகராகக் குறிஞ்சி, அந்தாளிக குறிஞ்சி, நேரிசை முதலிய பழம்பண்கள் தேவாரப் பாசுரங்களில் முழங்கும் இவற்றிற்கு இணையான தற்கால இராகங்களும் உண்டு எல்லா இசையும் ஏழிசை அல்லது சபத ஸ்வரங்களின் விரிவே. ஏழு இசை விளக்கம் அடுத்தது காண்க.

ஏழிசை விளக்கம்

சுரம்	எழுத்து	தமிழ்ப் பெயர்	ஆரியப் பெயர்	இடம்	மாத திரை	மனம்	சுவை	ஓசை
ஸ	ஆ	குரல்	ஷடஜம்	மிடறு	4	காட்டுமலலிகை	பால	வண்டு
ரி	ஈ	துத்தம்	ரிஷபம்	நா	4	முலை	தேன	கிளி
க	உ	கைக்கிளை	காந்தாரம்	அண்ணம்	3	கடம்பு	தயிர	வாசி
ம	ஏ	உழை	மத்திம்ம	சிரம்	2	வஞ்சி	நெய	யானை
ப	ஐ	இளி	பஞ்சம்	நெற்றி	4	நெய்தல்	ஏலம்	தவளை
த	ஓ	விளரி	தைவதம்	நெஞ்சு	3	வீரை	வாழை	பசு
நி	ஒள	தாரம்	ரிஷாதம்	நாசி	2	புனை	மாதுளை	ஆடு

இந்த ஏழிசைகட்கும் தமிழிலும் வடமொழியிலும் 22 சுருதிகள் அலந்து அலகுகளாம் அலகு-மாததிரை இந்த இசைக்கேகாவை ஆயம், சதுரம், வட்டம், திரிகோணம், என நான்கு பாலைகளாக வழங்கும் ஸவரம், இராகம் எனப்பேத தமிழில் இசை, பண் என வழங்கும் சுருதி என்பதே அலகு அலக்து ததிரை எனப்படும்

சுருதிகள் ஆரோஹணம், அவரோஹணம் ஆகி, நாலு காலத்திலும் நடக்கும் இந்தச் சுருதிகளுக்கு ஆரோஹணம், அவரோஹணம், டாலு, ஸபுரிதம், கம்பிதம், ஆஹதம், பிரதயாகதம், திரிபுச்சம், ஆநதோளம், முாச்சனை ஆகிய தசவித கமகங்கள் உண்டு இவை சுரத்தை நீட்டல், குறுக்கல், சோததல் இவற்றுல் உண்டாகும் சங்கீதப் பயிற்சியில் பல வரிசைகள் உண்டு — ஸவராவளி வரிசை 12, ஸதாயி வரிசை 4, ஜெண்டை வரிசை 12, இம் மூன்றும் ஸவரப் பழக்கத்திற்காம் 14 அக்ஷரங் கொண்ட துருவதாளம், 10 கொண்ட மட்டியதாளம், 6 கொண்ட ரூபகதாளம், 10 கொண்ட ஜம்பை தாளம், 7 கொண்ட திரிபுடைதாளம், 14 கொண்ட அடதாளம், 4 கொண்ட ஏகதாளம், 3 கொண்ட திருசுரஜாதி ஏகதாளம், 11 கொண்ட துருவதாளம் ஆகிய தாளங்களுடன் கூடிய எட்டு அலங்கார வரிசைகள் உண்டு இவற்றிற்கு மேல் கீதங்கள், பிறகு வாணங்கள், கீததனங்கள், பிறகு பல இராகங்கள் பயில் வேண்டும் இராக ஆரோகண அவரோஹணங்களில் ஏழு ஸவரங்களும் சம்பூரணமாக சுததமாக, அமைந்தவற்றிற்கு மேளகாததா இராகங்கள் எனப் பாசுரங்கள் குறைந்தும், வளைந்தும், கூடியும் வருவன ஜெனய இராகங்களாம்.

மேளகாததா இராகங்கள் 72 ஆம். அவையாவன — கனகாங்கி, ரதனாங்கி, கானமூர்த்தி, வனஸ்பதி, மானவதி, தானரூபி, ஸௌவதி, ஹனுமதோடி, தேனுக, நாடகபரிய, கோகிலப்ரிய, ரூபவதி, காயகபரிய, வகுளாபரணம், மாயாமாளவகௌளம், சகரவாகம், சூரய காந்தம், ஹாடகாமபரி, ஜங்காரதவனி, நடபைரவி, கீவாணி, கரகரபரிய, கௌரி

மனோஹரி, வருணபரிய, மார ரஞ்ஜனி, சாருகேசி, சரசாங்கி, ஹரிகாமபோதி, தீரசங்கராபரணம், நாகா நந்தினி, யாகபரிய, இராகவாததினி, காங்கேய பூஷணி, வாகதீசவரி, சூலினி, சலநாட, ஸாலகம், ஜலாணவம், ஜாலவராளி, நவநீதம், பாவதி, ரகுபரிய, கவாமபோதி, பவபரிய, சுப்பநதுவராளி, ஷடவிதமாககணி, ஸவாணங்கி, திவ்யமணி, தவளாமபரி, நாமநாராயணி, காமவாததனி, ராமபரிய, கமநாசரும, விசவமபரி, சியாமளாங்கி, ஷண முகபரிய, ஸிமஹேநதரமத்தியம்ம, ஹேமவதி, தாம வதி, நீதிமதி, காநதாமணி, ரிஷபப்பிரிய, லதாங்கி வாசஸபதி, மேசகலயாணி, சித்ராமபரி, ஸுசரித்ரா, ஜோதிஸவருபிணி, தாதுவாநதனி, நாசிகாபூஷணி, கௌஸலம், ரஸிகப்பிரிய

ஜனய ராகங்கள் — அஸாவேரி, அடாண, அமருதவாஹினி, ஆனநதபைரவி, ஆபோகி, ஆபேரி, ஆரபி, ரசமனோஹரி, உதயரவி சந்தரிகா, கன்னட, கதனகுதுரஹலம், கமலாமனோஹரி, கமாசு, கமநகரிய, கலாவதி, காமபோஜி, காபி, காபி நாராயணி, கீரணாவளி, குநதலவராளி, கேதாரம், கேதாரகௌளம், கைகவசி, கோகிலதவனி, கௌள, கௌளிபநது, ஸஹானா, சாயாதரங்கிணி, சுதத தனயாசி, சுததபங்காளா, சுததபைரவி, சுதத ஸாவேரி, ஜகனமோகினி, ஜயநாராயணி, ஜயபூரி, ஜஞ்சுரட்டி, தனயாசி, தனுக்கீததி, தாபா, தேவ காநதாரி, தேவமனோகரி, தேசாஷி, தோடி, நவரஸ கன்னட, நவரோஜி, நாகஸவராளி, நாடடை, நாட டககுறிஞ்சி, நாதசிந்தாமணி, நாதநாமகரியை, நாயகி, நாராயணகௌள, நாராயணி, நீலாமபரி, பங்கள, பநதுவராளி, பலஹமஸ, பிலஹரி, பின்ன

ஷட்ஜமம், புன்னாகவராளி, புஷ்பதிலக, பூர்ண சந்திரிகா, பூவீகல்யாணி, பூபாலம, பூஷாவளி, பேகட, பைரவி, பைரவம, பியாகு, பிரதாபவராளி, மலயமாருதம, மணிரங்கு, மதயமாவதி, மந்தாரி, மலஹரி, மாஞ்சி, மாதவமனோஹரி, மாளவி, மாளவபூரி, முகாரி, மோஹனம, யதுகுல காமபோஜி, யமுனாகலயாணி, ரீதிகௌள, வராளி, வஸந்த, விஜயவஸந்த, வேகவாஹினி, பூரிஞ்ஜனி, பூரி ராகம, ஸரஸ்வதி, ஸரஸ்வதிமனோஹரி, ஸாரங்க, ஸாரங்கநாட்ட, ஸாரமதி, ஸாவேரி, சுருட்டி, ஸௌ ராஷ்டரம், ஹமஸ்தவனி, ஹுஸேனி முதலிய பலவாம்

நாம சாதாரணமாகக் கேட்கும் பிரபல இராகங்கள் பெருமபாலும் ஜனய ராகங்களே தோடி, பைரவி, கமாசு, ஜிஞஜோடி, பூபாலி, பிலஹரி, காபி, ஜிலஹா, பிஹாக முதலியன பிரபல வடநாட்டு இராகங்கள் 5 ஸ்வரங்களுள்ள இராகங்களை ஓடவம் என்றும், 6 ஸ்வரமுள்ளதை ஷாடவம் என்றும், 7 ஸ்வரங்கள் உள்ளதை ஸம்பூண இராகமென்றும் இசைவாணா சொல்வா

சிலப்பதிகாரத்தில் சங்கீதக கலை சோநதிருக கிறது ஆதலால் இங்கே இசை நுணுகத்தையும் இராக வரிசைகளையும் பற்றி விரிததாம் இனி இசையாசிரியன இலக்கணத்தைக் காண்பாம்; பரதநாட்டியத்திற்கேற்ற இசைப்புலவன், சாதாரண இசைப் புலவனைவிட அதிகமான பயிற்சி பெற்றிருக்கவேண்டும்

யாழ், குழல், தாளம், சீர், வாய்பாட்டு, சன்னக் குரலுடன் அமைப்பாக வாசிக்கும் மத்தளம்,

முன்னே சொன்ன கூத்தின் வகை,—இவற்றுடன் இசைந்த பாடலை இனிமையாக, சுருதி லயங்களுடன் பொருந்தப் பாடவேண்டும். வரிப்பாட்டிற்கும் ஆடலுக்கும் உரிய பொருளை இலக்கி, இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல் வடசொல் ஆகிய தேசியச் சொற்களின் ஓசைகளைச் சுததமாகக் கடைப்பிடித்து, அந்த ஓசையின் இலக்கணங்களை யெல்லாம் குற்றமறத் தெரிந்த அறிவாளியாயிருக்க வேண்டும் பாடகன அவன், பாட்டுக் கடடிய தவியின் மனக்குறிப்பு, கருத்து இன்னதென்றறிய வேண்டும், ஆடலின் தொகுதி யறியவேண்டும், இன்ன பகுதிக்கு இந்தப் பாட்டுப் பொருந்தும் என்றறிந்து பாடவேண்டும், நவரஸ் நடனங்களில், ரஸத்திற்கேற்றபடி பாடவேண்டும், கூத்து நடக்கும்பொழுது, ஆடலாசிரியன் மனமறிந்து பாட வேண்டும் இசைப்பயிற்சி மட்டுமின்றி, இசை நூல்களிலும் மாசற்ற பயிற்சி பெற்று, பாட்டிலக கணத்தை விரிக்கவும், வகுக்கவும், வல்லவனாயிருக்கவேண்டும் பாடலாசிரியன்

கவிஞன்

ஆகலி முப்புரமும் சூழ்ந்து, வேங்கடத்திற்கும் குமரிக்கும் இடையேயுள்ளது தமிழகம் அதிலுள்ள தமிழா அறிந்து மெச்சுமபடி இயல், இசை, நாடகம் ஆகிய முததமிழிலும் புலமை பெற்றிருக்கவேண்டும் கவிஞன் வேந்தாமுனகூத்து(வேத்தியல்), வேறு பொதுவானகூத்து(பொதுவியல்) ஆகியவற்றைவிளக்கும் பரத நாட்டியமாகிய நன்னூலை நன்குக் கற்றுக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும் கவிஞன், பாடகன் ஆலாபனம் செய்வதை நன்கு கவனிக்க வேண்டும்,

இன்னராகம், இன்னதாளம் என்றுணர வேண்டும். அவற்றிற கேற்றபடி கவிஞன், தனது கவிநயததைத் தோற்றவேண்டும் பகைவா செய்த வசை மொழிகளை அவன் இன்னவென றறியவேண்டும் தனது கவிதையில் எதிரிகள் கூறும் குற்றங்களை அசடடை செய்யாமல் அறிநதுகொண்டு, அவற்றைக் களைந்து, நாசசோவினறி எழுத்து, சொல், பொருள், யாப்பு, அணி, இசை நாடக நாட்டிய இலக்கணங்களை யறிநது கவி புனைவோனே கூத்திறகேற்ற நற்புலவனாவன

கக. முழுவோன்

அபினயத்திற்குப் பாடடும், ஆட்டத்திற்குத் தாள
 மும் மிருதங்கமும் வேண்டும் மிருதங்கம் முழவு,
 தண்ணுமை எனப்படும் தண்ணுமைக்காரன
 இலக்கணம் அறிவாம் தாளத்திற்கு மாததிரைக
 கணக்கு, காலம், நடை, ஆவாததனம், முததாயப்பு
 ஆகிய இலக்கணங்கள் உண்டு பாட்டிற கேற்றபடி
 தாளம், தாளத்திற்கேற்றபடி மததளங்களின்
 கெத்து வாசிக்கப்பெறும் துருவம், மட்டியம், ரூப
 கம், ஜெமபை, திரிபுடை, அடதாளம், ஏகதாளம்
 ஆகிய ஏழு முதனமையான தாளங்களுண்டு
 இவை ஒவ்வொன்றிற்கும், திசரம், சதுஸரம், கண
 டம், மிஸரம், ஸங்கீரணம் என்று ஐந்து ஜாதிகள்
 உண்டு இந்த ஜாதி பேதங்களால் $7 \times 5 = 35$
 தாளங்கள் ஆகும் உதாரணமாக ஏகதாளம்,
 திசரஜாதி ஏகம், சதுசரஜாதி ஏகம், மிசரஜாதி
 ஏகம், ஸங்கீரணஜாதி ஏகம் எனவாம்
 இந்த 35 தாளங்களும் பஞ்சகதி பேதத்தால்
 $35 \times 5 = 175$ தாளங்களாகப் பெருகும் இந்த
 175 தாளங்களுக்கும் சூகம்ம என்பா ஐம்பூதங்
 களில் ஒன்றிலொன்று கலந்திருப்பதுபோல, இத
 தாளங்களும் ஒன்றிலொன்று கலந்துவிரியும் இவற்
 றைத்தவிர, இன்னும் 108 தாளங்கள் உண்டு
 ஒவ்வொரு தாளத்திற்கும் மாததிரைக கணக்
 குண்டு, இன்ன காலத்தில் எடுத்ததல, இததனை
 எண்கள் விடுத்ததல, இததனை அடித்ததல என்று
 கணக்குண்டு அவற்றிற்குத் தத்தகாரமும் உண்டு
 “தரிசிடதகதிமி, தாதிகிணதோம்” தகஜ்ஜு, ததி
 கிணதோம்” என்று தாளத்திற்கேற்ற தத்தகா

ரத்தை மனத்திலுன்னியே மத்தளம் முழக்குவர். இவற்றின் விரிவையும் விளக்கத்தையும் மிருதங்க போதினியிற் கணடுகொள்க 'தாளவோதது' எனறு ஒரு பழநதமிழ நூலும் இருந்ததுண்டு

தமிழகத்திற பலவகை முழவுகள் வழங்குகின்றன அவை பேரிகை, படகம்(சிறுமுழவு), இடக்கை, உடுக்கை, மத்தளம், சலலிகை, கரடிகை, திமிளை, குடமுழா, தககை, தணறபறை, டமருகம், தண்ணுமை, தடாரி, அநதரி, முழவு, சந்திரவளையம் மொந்தை, முருடு, நிசாளம், சிறுபறை, அடக்கம், தகுணிச்சம், நாழிப்பறை, துடி, பெருமபறை முதலியனவாம் இவற்றில், மத்தளம், இடக்கை, பேரிகை, கரடிகை, போன்றன அக முழுவாம் தண்ணுமை, தககை, தகுணிச்சம் போன்றன அகப்புற முழுவாம் தணறபறை போன்றன புற முழுவாம் நெய்தறபறை போன்றன புறப்புற முழுவாம் இவற்றை முழுகுதம் இடமும காலமும உண்டு உதாரணமாக, போரில் முரசு, வீரமுழவு முதலியன முழக்குவா, காலையில் துடி முழக்குவா, நாழிகையறிவிகை நாணமுழ வடிப்பா இவையெல்லாம் காரணப் பெயர்களே மதது என்றால் ஓசை, எல்லா இசைவிருந்ததுகளுக்கும் தளமாயிருப்பது பற்றி மத்தளம் எனலாயிற்று "ஜல" என்ற ஓசை செய்வதால் சலலிகையாயிற்று இடக்கையால் முழக்குவதால் இடக்கையாயிற்று, கரடி போலச் சத்தமிடுவதால் கரடிகை யாயிற்று

முழவாசிரியா (1) ஆடலவகை, (2) பாடல் வகை, (3) இசைநுணுகம், (4) இயல், இசை, நாடகத் தமிழிலக்கணம், (5) ஏழுஸ்வரங்களில் அமைந்த இசைப்பாட்டு, (6) இசை யறுப்பாகிய

தாளம், (7) செந்தூக்கு, மதலை, துணிபு, நிவப்பு, கோயில், கழால், நெடுந்தூக்கு ஆகிய ஏழு தூக்குகள், (8) இவற்றிற்கு ஒவ்வாத குற்றங் குறைகள், (9) இயற்சொல், திரிசொல், திசைச்சொல், வட சொல் எனனும் தேசியம்—ஆகிய ஒன்பது பொருளையும் பிழையிலலாமல் உணரவேண்டும் ஓர் உருவை இரட்டிக்கிரட்டி சோததல் கூடையாம் நடனத்தில் அவ்வாறு சேரும் இடத்தை, குறைவிலலாது மிகுமபடி ஆவாததனங்களைத் துரிதமாக வாசிக்க வேண்டும் வாரமாவது பின்பாட்டு, பின்பாட்டுப் பாடும் இடத்தில், இசையைச் சரியானபடி வாங்கி முழக்கல் வேண்டும் அவ்வாறு வாங்கி யடிப்பதில் யாழ், குழல், வாய்ப்பாட்டு அனைத்தும் இசைந்து கேட்குமபடி, கூத்தின குறிப்பறிந்து, கூரிய நகங்களுடைய விரல்களை மத்தளத்தில் சோதது, இதமாக முழக்க வேண்டும் மற்றக கருவிகளில் குறைவிழுந்தால் அந்த ஒலியை நிரப்புமபடி தத்தகாரங்களை மிகுத்தது வாசிக்க வேண்டும் மற்றக கருவிகளும் பாட்டும் தெளிவாகக் கேட்குமபடி அடக்கி வாசிக்க வேண்டிய இடத்தில் அடக்கி வாசிக்க வேண்டும். பாட்டிற்கும் வாததியங்களுக்கும் வைத்துள்ள சுருதிகு அதிகமாகாமல், அதை ஓட்டி, அதில் இலயிக்குமபடி, அளவாகக் கவனித்து, கைத்தொழிலை அழகுபெறச் செலுத்தி, சிதைவிலலாமல், கணக்குப்படி வாசிக்கும் மத்தளக்காரனாகிய அருந்தொழில் முதலவன நாட்டியத்திற்கு அமையவேண்டும்.

கஉ. குழலோன்

(குழல, வேங்கை, சந்தனம், மூங்கில, வெண்கலம், கருங்காலி முதலியவற்றை செயப்பபடும இவற்றில் வேயங்குழல மிகவினிது குழல சுமார் 20 விரற்கடை நீளமுள்ளது நாலு விரற்கடை சுற்றளவுள்ளது அதில் வெண்கலத்தால் அடைசு கட்டுவர் இடப்புறவாயை அடைத்து வலப்புறவாயைத் திறந்திருக்கச்செய்வா முதலவாயினின்று ஏழு விரற்கடை, வளைவாயினின்று 2 விரற்கடைதள்ளி, நடுவிலுள்ள 9 விரற்கடையில் எட்டுத் துளையிடுவா ஒன்று தொழிற்படாத முததிரை மற்ற 7 துளைகளிலும் ஏழு விரல்களை வைத்து வாசிப்பா அவற்றில், இடக்கையில், சிறுவிரலும் பெருவிரலுந் தவிர மற்ற மூன்று விரல்கள், வலக்கையில் பெருவிரல்தவிர மற்ற நான்கு விரல்கள் இருக்கும் குழல, நமது மூச்சினால் ஸ்பதஸ்வரங்களை உயிர்த்து இசை தரும கருவி குழல, நாதஸ்வரம், பாண்டு முதலிய துளைகருவிகள் நமது மூச்சைக் கொடுத்து வாசிப்பதால் மிகவும் சிரமமான வாததியங்களாகும் கண்ணன குழல கோபியா உள்ளத்தைக் கவாந்தது பாம்பு, பசு போன்ற விலங்குகளும் குழலுக்குக் கட்டுப்படும. நாட்டியத்தில் குழலின் முதனமையைத் தமிழாநனகறிந்து போற்றினர் இனிக குழலோன இலக்கணம் அறிவாம்

இசை நூல்களிற சொல்லிய இயல்பின்படி பாடலாசிரியன், இராக சஞ்சாரத்தில் இசைகொள்ளும் எழுத்துக்களின் மேல் வந்த வல்லொற்றுக்களை (க, ச, ட, த, ப, ற்) மேல் லொற்றுக்களபோலப் பண்படுத்துவான், இதனைச் சித்திரப் புணர்ச்சி யென்

பர். இசைகொள்ளாத எழுத்துக்களின்மேல் வரும் வல்லொற்றுக்களை மெல்லொற்றுக்கள போலவே (ங, ஞ, ண, ந், ம, ன) நெகிழ்த்துப் புணர்த்துவான். இதற்கு வஞ்சனைப் புணாச்சி யென்பா இத்திறனுடைய பாடலாசிரியனை யொத்த அறிவு, குழலாசிரியனுக்கும் வேண்டும் குழலில் சுட்டு விரல முதலாக விட்டுப்பிடிப்பது ஆரோகணம் சுணடு விரல முதலாக விட்டுப்பிடிப்பது அவரோகணம் ஆரோகணம் அவரோகணம் சோநது வாததனையாகும் வாததனையை நான்கு காலத்திலும் மயக்கமில்லாமல் தெளிவாக மூச்சைப்பெய்து வாசிக்கவேண்டும். இவ்வாறு வாததனைகளால் சுமார் 103 பண்ணீர்மை வாசிக்கத் தெரிய வேண்டும் ஸ்வர வரிசையில் முதலான ஸ்குரல என்றும், ஐந்தாவது பஞ்சமமான ப இளி என்றும் பெயாபெறும் இவை யிரண்டும் மாறாது இயல்பாயுள்ள சுருதிகளாம் எந்தப் பாடகனும் வாததியக்காரனும், முதலில் 'ஸா பா ஸா பா ' என்று குரலைச் சுருதியுடன் இணைத்துக் கொண்டுதான் பாடத் தொடங்குவான இந்த இரண்டு ஸ்வரங்களும் கண்டசுத்தி செய்யும் 'பா' சுருதிகளுக்கெல்லாம் அடிமணை போன்றிருப்பதால் அதற்குப் பட்டடை என்று பெயா குழலோன ஊதும் ஷடஜம் பஞ்சம சுருதிகள் அதாவது ஸா பா, யாழிசைப் புலவன நரம்பில் மீட்டுதற்கு ஒத்துஇணைந்துகேட்கவேண்டும் அததனை இலயக கிரமத்துடன் யாழுடன் சோநது, மததளக்காரன் கெத்துகளுடன் பொருந்திக் குழலூத வேண்டும் பாட்டின பஞ்சமச் சுருதியை எப்போதும் யாழில் இணைந்திருக்க வைத்து, பாடகன பாடும் இராக இயல்பையறிந்து, அந்த இராகத்தை வாங்கி, ஸ்வர

சஞ்சாரத்தாலவளாதது, பாடகன பாடும் பண்ணுககு வேறுபாடான பண விரவாமல, அதாவது இராக வொழுங்கு பிச்சாமல, பாடகன பாட்டைத் தழுவி இனபமாகக் குழலில் இயக்கி, இசைபட வைத்து வாசிக்கவேண்டும் முதனடை, வாரம, கூடை, திரள என்று இசையில் நான்கு இயக்கங்கள் உண்டு முதனடை மிக மெதுவாகத் தாழ்ந்து இசைப்பது. திரள மிகத்துரிதமாக முடுகியநடையில் இசைப்பது, வாரம, சொல், இசை இரண்டும் ஒழுங்காக இசைப்ப தாம் கூடை சொற்செறிவும இசைச்செறிவும உள்ள பாடல் இவற்றில் சொல்லொழுங்கும், இசை யொழுங்கும் காட்டும் வாரம வருமிடத்தை அபஸ்வர மில்லாமல், கேடில்லாமல், இராக சஞ்சாரங்களாலும், ஸ்வர வரிசைகளாலும் வளக்கவேண்டும் பாட்டு மனத்தைக் கவரும் நயமுள்ள இடம் ஈர நிலம் ஆகும் அந்த சுவாரஸ்யமான, மதுரமான, இனிய இடங்களில், பாட்டுடன் ஒட்டி எழுத்தெழுத்தாக ச, ரி, க, ம, ப, த, நி, ஆகிய ஸப்த ஸ்வரங்களும் கணீரென்று கேட்கும்படி வழுவில்லாமல் ஊதும் குழலோன் பரதநாட்டியத்திற்கு வேண்டும்.

கங். யாமோன்

தீமிழா பழம்பெரும் இசைக்கருவி யாழ் பேரி யாழ்,
 சகோடம், மகரம், செங்கோடு என யாழ் நால
 வகையாம் இவற்றிற்கு, முறையே 21, 16, 17, 7
 தந்திகள் உண்டு பண்டை யாழ் மறைந்தது இப்
 போது வீணை, கலித்தா, யஸராஜ், கோட்டு,
 ஸ்வரகெத முதலிய நரம்புக கருவிகளே
 வழங்குகின்றன யாழ்க்கருகி இராவணனுக்கு
 ஆயுளும், ஆற்றலும், ஆயுதமும் ஈந்தான
 இறைவன் மனிதவுடலில் இடை, பிங்கலை, சுழு
 முனையாகிய நரம்புகள் இணைந்த மேருதண்டத்
 தின் அமைப்பைப் போலவே யாழும் அமைந்தது
 ளது மனிதகதரலைப் போலவே யாழும் பேசவல
 லது தசவித கமகங்களும் வீணையிலேதான் சரி
 யாகப் பேசும் மற்ற வாததியங்கள் மட்டமே
 திணைக்கும் பொழுதிற்கும் ஏற்றபடி யாழிசைத்தனா
 பழந் தமிழா

சிறுபொழுது	பண	யாழ்	பொருள்
1 யாமம்	— குறிஞ்சி	— குறிஞ்சி	— கூடல்
2 நண்பகல்	— பாலை	— பாலை	— பிரிதல்
3 மாலை	— சாதாரி	— முலலை	— இருத்தல்
4 ஏற்பாடு	— செலவழி	— நெய்தல்	— இரங்கல்
5 வைகறை	— மருதம்	— மருதம்	— ஊடல்

இளங்கோவடிகள் பலவித ஸ்வரங்களையும் பண
 களையும் யாழில் அமைக்கும் வகையைப்பற்றிக் கூறு
 கிறார். அதற்கு வீணையின் தந்தியமைப்பும மெட்
 டுக்களும் தெரியவேண்டிய தவசியம் வீணையில்
 ஏழு தந்திகள் உள்ளன. அவற்றில் பக்கத்தில்

தனியேயுள்ள அனுசாரணை, ஹெசசு பஞ்சமம், ஹெசசு ஸாரணை இமமுன்றும் மேளத தந்திகள். இவை சுருதி கூட்டவே பயனும் வீணையின மார்பில் உள்ள அனுமந்திரம், மந்திரம், பஞ்சமம், ஸாரணை இந்நானகு தந்திகளையே இடது கை விரல்களை யழுத்தி மீட்டி இசையுண்டாகுதல் வலதுகை இடைவிடாமல் மேளம் செய்யவேண்டும். வீணையில் இரண்டு ஸ்தாயி மெட்டுக்கள் உள்ளன ஒரு ஸ்தாயிக்குப் பன்னிரண்டு வீதம் 24 மெட்டுக்கள் உள்ளன இவ்வாறு நானகு கம்பிகளுக்கும் 96 மெட்டுக்கள் அல்லது வீடுகள் உள்ளன

ஸ்தாயி விவரம் அறிவாம் - ச, ப இரண்டும் மாறாத சுருதிகள் மற்றவையெல்லாம் மாறுவன இம் மாற்றங்களெல்லாம் சோநது 16 ஸ்வரபேதங்களாம்

ஸ் ஷடஜம், ரி, சுதத ரிஷபம், சதுஸ்ருதி ரிஷபம், ஷடசுருதி ரிஷபம், க, சுதத காந்தாரம், சாதாரண காந்தாரம், அநதர காந்தாரம், ம, சுதத மத்திமம், பிரதி மத்திமம், ப, பஞ்சமம், த, சுதத தைவதம், சதுசுருதி தைவதம், ஷடசுருதி தைவதம், நி, சுதத நிஷாதம், கைசகி நிஷாதம், காகலி நிஷாதம் ஆக ஸ்வரபேதங்கள் 16 ஆம் இப்பதினாறு ஸ்வரபேதங்களில், (1) சதுசுருதி ரிஷபமும் சுதத காந்தாரமும், (2) ஷடசுருதி ரிஷபமும் சாதாரண காந்தாரமும், (3) சதுசுருதி தைவதமும், சுதத நிஷாதமும், (4) ஷடசுருதி தைவதமும் கைசகி நிஷாதமும் தனித் தனி ஒரே ஸ்தானத்தை அடைவதால் இந்த எட்டிற்கும் நானகு சுர ஸ்தானங்களே வழங்கும். ஆத

லால பதினாறிலிருந்து நான்கைக கழித்துப் பன்னி
ரண்டு சுரஸ்தானங்களே பல இசைக்கருவிகளில்
காணும் இவற்றில் ஹெசசு ஸ்தாயியை வனமையென
யென்றும், ஷடஜம் ஸ்தாயியை மெனமையென
யென்றும், மததிமத்தை சமன என்றும் சிலப்பதிகாரம்
குறிக்கிறது ஸபத ஸ்வரத்திற்கும் முற்காலம்
வழங்கிய தமிழ்ப் பெயரை முன்பே குறித்தோம்
அப்பெயர்களை நினைப்பில் வைத்துக்கொண்டு
யாழாசிரியன் அமைதியைப் படியுங்கள் —

இந்த யாழில் முழுகுவது ஆயப்பாலை ஆயப்
பாலை பதினான்கு கோவைகளாகப் பொலிவது
இப்பதினான்கும், செமமையாகத் தெளிவாக முறை
யாக மீட்டுதல் வேண்டும் அவற்றில் ஏழு பாலைப்
பண்களை நிறுத்தல் வேண்டும்* ஏழு பாலைகளா
வன —செம்பாலை, படுமலைப்பாலை, செவ்வழிப்
பாலை, அரும்பாலை, கொடிப்பாலை, மேற்செம்பாலை,
விளரிப்பாலை எனப்பனவாம் இப்பாலைப் பண்களை
எப்படி மீட்டுவது, அதற்கு என்னென்ன ஸ்வரங்
களைச் சோப்பது என்று இனிச் சொல்லுகிறா
ஆசிரியா

- * சுவாமி விபுலானந்தரின் யாழ் நூல் பாலப்பண்களை
நன்று விளக்கும் (பக்கம்) 123-140.

வலமுறை	இடமுறை	
பதநிசரிகம்	செவ்வழி	ரிசத்திபமகரி
சரிகம்பதநிச	விளரி	தபமகரிசநித
மபதநிசரிகம்	படுமலை	கரிசநிதபமக
நிசரிகம்பதநி	கொடி	நிதபமகரிசநி
கம்பதநிசரிக	செம்பாலை	மகரிசநிதபம
தநிகரிகம்பத	அரும்பாலை	சநிதபமகரிச
ரிகம்பதநிசரி	மேற்செம்பாலை	பமகரிசநிதப

வல்லோசையுடையது நிஷாதம், தாரம், நி. மெல்லோசையுள்ளது குரல், ஷடஜமம், ஸ இவையிரண்டும் மெய்க்கிளை நரம்பில கைக்கிளையாகிய காந்தாரத்தைக் (க) கொள்ளுகின்றன, அவை நிகஸக ஆகின்றன காந்தாரம் ஒழிந்த மறறப் பாகத்தில் தாரம் நி, விளரி (தைவதம்) த அதாவது நிதவிரவும் மறற ஸவரங்களும் ஒன்றிலொன்றழிந்து இலயமாகிக் கிளை வழி சோநது மேலஸ்தாயி உழை அல்லது மத்திமமாயும், கீழிசை கைக்கிளையாகிய காந்தாரமாகவும் நிற்பது, அதாவது மக வாக முடிவது செம்பாலை யெனக் எனவே செம்பாலைக்கு நிக, ஸக, நித, மக என்னும் ஸவரங்கள் வேண்டியனவாம் இறுதி இசையான நிஷாதம் ஆதியாக, மறற ஸவரங்கள் முறை பிறழாமல் வந்து க வும், ஸ வும் கூடி, படுமலைப் பாலையும், ரி யும் ஸ வும் கூடி செவ்வழிப் பாலையும், ஸ வும் ஸ வும் கூடி அரும்பாலையும்ஆம் அரும்பாலைக்கு ஜெணடைவரிசை மாதிரி ஸவரங்கள் இரட்டிக்கும் இவ்வாறே தற்கிழமை திரிந்த பின், அதாவது ஸவரபேதமாகியபின், முனபோலவே, தாரமாகிய ரி யும் குரலாகிய ஸ வும் சோநது கொடிப் பாலையும், விளரியாகிய த வும் ஸ வும் சோநது விளரிப்பாலையும், இளியாகிய ப வும் ஸ வும் சோநது செம்பாலையும் ஆம். இவ்வாறு பதிநான்கு கோவைப்பாலையும் யாழில மீட்டப்படும இப்பதினாறு கோவையை மபதநிசரிக அல்லது நிசரிகமபத என்ற சுரவொழுங்கில் இரட்டித்தும் கொள்வாருண்டு. எந்தப் பாலைக்கு எந்த நரம்பு சரியானது, எந்த ஸவரங்கள் இணைந்து குறித்த பண முழங்கும் என்று அணைவுறத் தோந்துகொண்டு, அததற்கு அடைவான ஸவரங்

களைப் பெய்து யாழிசைக்க வேண்டும், யாழில
 எவ்வகை, குழலில் எவ்வகை, இசை வலிவும்
 மெலிவும் காட்ட வேண்டுமென்றும் புலவனுக்குத்
 தெரியவேண்டும் யாழில அருமபாலை முதலியன
 இடமுறை மெலியும், குழலில் கொடிப்பாலை முதலி
 யன வலமுறை மெலியும் இவ்வாறு வலிய, மெலிய
 சமனான ஸ்வரங்களை, இசைபொலிவுறுமபடிகோத்து
 ஸ்வர சஞ்சாரம் திறமையுறச் செய்யும் புலமையுடை
 யோனே யாழாசிரியனாவன அவன அக்காலம்
 வழங்கிய 103 பண்கள் பயின்றிருக்க வேண்டும்

இக்காலம் பாலைப்பாட்டு வழக்கில் இலலை
 இப்பகுதியில் வரும் ஸ்வரத்தின் பெயர்களைக்
 கொண்டே ஒருவாறு அதைத்தெளிவுபடுத்த முயன்
 றுளேம். பணடிசை கற்ற புலவா காணும் வேறு
 பொருளையும் கொள்க

கச்சு. அரங்க அமைப்பு

முற்காலத் தமிழா அருங்கலைகளை எத்துணை போற்றினா என்று பாருங்கள்! ஓர் அருங்கலைப் புலவனுக்கும், கலாவதிக்கும் தமிழ் மனனரும், குடிகளும் சோந்தது செய்யும் சிறப்பைக் காணுங்கள்! சிறப்நூலிலக்கணப்படியே மாதவி நடனத்திற்கு அரங்கு அமைக்கின்றனா அரங்கத்திற்குநிலமளப்படியிருக்கவேண்டும்? கோயில், பள்ளி, அந்தணா இருக்கை, ஊருணி, கிணறு, சோலை, புடகள முதலியவற்றிற்குக் கேடிலலாமல், உவா, ஈளை, களி, சாமபல், நாற்றம், பொடி மண இவை இல்லாததாய், ஊருக்கு நடுவே, தேரோடும் வீதிகளுக்கு எதிர்முகமாக நிலம் அமைக்கவேண்டும் கலைவாணா அதற்கைய குற்றமற்றநிலத்தைத்தோந்தெடுத்தனா புண்ணியநெடுவரையாகிய பொதிகையினின்று கண்ணிடை ஒருசசாண கொண்ட மூங்கிலைக் கொணாந்து, நல்ல வளாச்சிபெற்ற ஆளின் பெருவிரல் 24 கொண்ட அளவில் ஒரு கோல நறுக்கினா அதுவே அக்கால *அளவுகோல அதனால் அரங்கின் அகலம் ஏழு கோல, நீளம் எட்டுக்கோல, குறட்டின் உயரம் ஒருகோல அமைத்தனா அரங்கின்மேல் பலகை பதித்தனா அதற்கும் தூண்களின் மேல் பாவிய உத்தரப் பலகைக்கும் இடையே நான்கு கோல உயரம் இருக்கச் செய்தனா. அரங்கிற புகவும், அரங்கினின்று செல்லவும் இரண்டு வாயில்கள் அமைத்தனா. அத்துடன்

* முற்கால நீட்டலளவையைக்காண்பாம் — அணு 8=1 தோத்து தோத்துகள் 8=1 இமமி இமமி 8=1 என என 8= ஒரு நெல்லு நெல் 8= ஒரு பெரு விரல்.

மன்னா தமது ஐங்குழுவுடன் அமரத்தக்க இடமும் அரச சேவகருக்கேற்ற இடமும், மாந்தா அமாந்தா பாககத்தக்க இடமும் முறையாக அமைத்தனா பிறகு யாவரும் தொழுதேத்தும்படி *வருணப பூதங்கள், நந்தி, அரசன், யானை, பாவை, விலங்குகள் முதலிய உருக்களை அரங்கின் மேலே யெழுதினா தூண்களின் நிழல் நாயகப்பததி (ஆடும் இடம்)யில், விழாமல் மாணசுடா காந்தும் நிலை விளகத்களை யேற்றினா பிறகு மூன்று திரைகள் அமைத்தனா அவையாவன —(1) இடத் தூணுடன் பொருந்திய ஒருமுக எழினி, (2) வலத்தூணித்தேயமைந்த பொருமுக எழினி (3) மேற்கட்டுத் திரையான கரந்துவரல எழினி பிறகு சித்திர விதானம் விரித்தனா. அதன் மேல் சிறந்த முத்துமலைகள், பூமலைகள் வளைவாகத் தொங்கவிட்டு அரங்கை அலங்கரித்தனா இவ்வாறு கண்ணுக்கு விருந்தாயமைந்த அரங்கில் இனித் தலைக்கோல நாட்டுகின்றனா

தலைக்கோல் சிறப்பு

தலைக்கோல எனபது நாடகக் கணிகைக்குச் சிறப்புச் செய்யும் ஒரு கோலாகும், பட்டமுமாகும். பகைவா புறத்தே அறுத்த மூங்கில், புண்ணிய மலையினின்று கொணர்ந்த மூங்கில், அல்லது பகைவரைப் புறங்காட்ட அடித்து அவரிடம் கைப்பற்றிய வெண்குடைக் காமபு—இம் மூன்றையும் தலைக்கோலாகப் பயன்படுத்தலாம் மன்னன் பகைவரைப் பொருது, புறங்காட்டச்செய்து அவவழியிற் பெற்ற

- * வச்சிர தேகன், வச்சிர தந்தன், வருணன், இரத்த கேசுரன் என வருணபூதங்கள் நான்கு

வெண்கொற்றக் குடைக்காமபையே மாதவிக்குத் தலைக்கோ லாக்கினா அதன் நீளம் ஏழுசாண; அதன கணுககளில் நவமணி மிளிரும இடையி லுள்ள பாகத்தைச் சாமபூநதம் எனனும் தங்கத் தகட்டால முடினா.

முன்னே சயநதன மூங்கிலான கதையைச் சொன்னோம் தலைக கோலைச் சயந்தனாகவே பாவித்து, அதற்கு ஒரு நனனாட பாதது, பொற் குடத்திற புண்ணியப் புனல கொணாந்தாடி, மாலை சூட்டினா ஆடலாசிரியன முதலானோ; பிறகு, அழகிய பொன்னணியும் நெற்றிப் பட்டமும் கொண்ட அரச யானையின தடங்கையில் வாழத் துடன அததலைக கோலைத் தநது ஊாவலஞ் செய் தனா வீர முரசம் இயம்பியது, பல வாததியங் கள முழங்கின அரசனும், தனது ஐம்பெருங் குழுவாகிய, அமைச்சா, புரோகிதா, படைத்தலை வா, தூதா, சாரணா முதலியவர்களுடன் தோமே லேறி ஊாவலத்துடன் கலநது கொண்டான பிறகு தலைக்கோலைக் கவியின கையிற கொடுத்தனா அக்காலத்தா கவிகுக் கலையுலகில முதனமையளித்தனா¹ இவ்வாறு ஊாவலம் வந்தவர் அரங்கிற புகுநதனா இததனைச் சிறப்புச் செய்து தலைக்கோல பெற்று, மாதவி அரங்கில அடியெடுத்து வைத்தாள்

கரு. மாதவி நடனம்

மனறத்தில் அரசன, அமைச்சர், கலைஞர், அறிஞர், பொதுமக்கள் யாவரும் அவர்வா தகுதிக கேற்றபடி யமாந்தனா ஆடிடம் முக்கோல, நிலையிடம் ஒருகோல, பாடகர்க்கு ஒருகோல, ¹குயிலுவா நிலையிடம் ஒருகோல என்ற ஒழுங்குப்படி தொழிலாளர் நின்றனா எல்லாம் ஒழுங்கானதும், மாதவி வலக்காலை முனவைத்துப் பொருமுக எழினியுள்ள அரங்கேறி வலத தூண்பக்கம் சோந்தாள ஒருமுக எழினியுள்ள இடத தூண்பக்கம் ²தோரிய மடந்தையா, மாதவி வந்தேறியபடியே வலக காலை முனவைத்தேறி வந்து நின்றனா நனமையாகவும், தீமையேகவும் முதலில் ³தெய்வப் பாடல், ஓரொற்று ஈரொற்று ஆகிய இரண்டு வாரச செய்யுள், பாடுகின்றனா அதன் முடிவில் யாழ், குழல், மத்தளம், இடக்கை முதலிய கருவிகள் சோந்து இன்பமாக இசைக்கின்றன

கூடிய குயிலுவக கருவிக ளெல்லாம்
குழல்வழி நின்ற தியாமே, யாழ்வழித்
தண்ணுமை நின்றது தகவே, தண்ணுமைப்
பின்வழி நின்றது முழவே, முழவொடு
கூடிநின் றிசைத்த தாமந் திரிகை

குழல், யாழ், மத்தளம், முழவு, இடக்கை, ஆமந் திரிகை முதலிய வாததியங்களெல்லாம் ஒன்றை

- 1 யாழ், குழல், இடக்கை முதலிய கருவிகளை வாசிப்பவா
- 2 ஆடி முததவா நாட்டியத்திற்குத் துணை செய்பவா.
- 3 அலாரிப்பு

யொன்று தழுவி, ஒன்றிலொன்று கலந்து, ஒன்றை யொன்றனுசரித்து இசையெழுப்பின. பருந்தும் நிழலும்போலே ஆமந்திரிகையுடன் கொட்டும தொடாந்தது. இரண்டு கொட்டுடன் மண்டலமாக, (ஒரு தாளத்திற்கு இரண்டு பறரூக ஐந்தது தாளத்திற்கும் பத்துப் பற்றும், ஒரு தீர்வும ஆகப்) பதினொரு பறரூல சாததிரப்படிக்குப் பரம்பரையாக வந்த முறை வழுவாமல் தேசிக்க கூத்தாடி, “அந்தரக கொட்டு” எனனும் ஆரம்ப நடனத்தைச் செயது முடித்தாள மாதவி சுருதி, தாளம், வாததியம் இவற்றின் ஒழுங்கைப்பற்றி, அளவு கோடாமல், ஆலாபனம் செயது, பாலைப்பண முழக்கினா. உக்கிரம், துருவை, ஆபோகம், பிரகலை முதலிய நான்கு உறுப்புக்களும் நிறைவாக, நன்றாக மங்கலப்பண அறிந்தது, முன்று ஒற்றளந்தது, ஒன்றுகொட்டி, ஐந்தது மணடிலத்தால தேசிக்க கூத்தெல்லாம் ஆடி முடித்ததும், மாகக நடனம் நடந்தது ஆறும் நாலும் பத்து, அதாவது இரட்டித்த பஞ்ச தாளத்துடன், முன முறையாக, முததாளம் முதலாக, ஏக தாளம் ஈரூக வைசாக நிலையிலே ஆடி முடித்தனள மாதவி

மனனன மகிழ்ந்தான் ஒரு பொன்னியல் பூங் கொடி நோதின்று கூத்தாடினாற்போலே, தாண்டவம், நிருத்தம், நாட்டியம் எனனும் முன்றையும் விலககுறுப்புப் பதினான்கும் வழுவாமல் சாததிரப்படி பரவசந தோன்ற ஆடிக்காட்டிய பூங்கோதைக்கு, அரசன் பரிசளித்தான். இனி, மாதவி நடனக்கலை வளாகக உரியவள என்பதற கடையாளமாகத் தலைக்கோ லீந்தான். மாதவி இவ்வாறு முன்னே அரங்கேறித் “தலைக்கோல அரிவை” என்ற பட்டம்

பெற்றாள் ; அரசனிடமிருந்து ஓர் இலைப் பூங்
கோதையுடன் ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சு பொன்னும
பெற்றாள் இது விதிமுறைப்படி ஒரு நாளேக்குப்
பரியமாகும்

மனனன அளித்த மாலையை, மான்விழிக கூனி
கை கொடுத்தது, நகர வாலிபா திரியும் ஒரு தெரு
வில அவளை நிறுத்தினை மாதவி எதற்கு ? 1008
கழஞ்சு பொன் கொடுத்தது இமமாலையை விலைக்கு
வாங்குவோரே, அக்கால வழக்கப்படி, மாதவியின்
மணாளராவா அக்குறிப்பை யுணர்த்தி மாலையை
விலை கூறுபவள போலே நின்றாள் கூனி. மாதவி
யழகையும், அவள் அரங்கேறிய சிறப்பையும்
கண்டு, அவள் வசம் மனம் பறிகொடுத்ததான ஓர்
அழகிய வாலிபச் செல்வன அம்மாலையை வாங்க
வந்த அந்த அழகனே கோவலன் மாலை பெற்ற
கோவலன், கூனியுடன் மணமணைபுகு, மாதவி
யைக் கூடி, தேனில விழுந்த வண்டைப்போல
அவள் மையலில் சொக்கி மயங்கி, அவளை விட்டுப்
பிரிய முடியாமல், காதல் பெருகி, மாசற்ற கற்பிற
சிறந்த தனது மனைவியான கண்ணகியை
மறந்தான்.

ககா. அந்தி மாலைச் சிறப்பு

கூடினா பாலநிழலாயக கூடராபால வெய்யதாயக
காவலன வெண்குடைபோற காட்டிறநே-கூடிய
மாதவிகுங் கண்ணகிக்கும் வானூர் மதிவிரிநது,
போதவிழககுங் கங்குற பொழுது

உலகரசனாகிய பரிதி மறைந்தான் , திரை நீராடை
யணிநத நிலமகள் , “விரிகதிர் பரப்பி, உலகம்
முழுவதையும் ஆண்ட ஒற்றைத் தேராழியான
ஆகிய பகலவனைக் காணேனே ! அங்கண்
வானத்தில் அணி நிலா விரிக்கும், அழகிய திங்கட
செலவன் எங்கே யிருக்கிறான் ?” என்று மனஞ்
சுழன்று வருந்தினாள் அவளது நாற்றிசை முகம்
பசுபபூநதது (பசு வெயில பரநதது), செம்மலாக
கண்கள் கண்ணீர் உகுத்தன (செம்மலாகள் கள்
ஞகுத்தன), மேனி முழுதும் பனிததது (பனி
பெய்தது)

-அந்தி மாலை உலகைப் படையெடுத்து
வெல்லும் நோத்தியைப் பாருங்கள் - தாம வணங்
கும் உயிர்த்துணைவரைப் பிரிந்தவா தனித்துய
ரெயதுகின்றனா காதலரைக் கூடினோ களிமகிழ்
வெயதுகின்றனா புல்லாங் குழலில் முலலைப்
பாட்டு வளாகிறது , அதை ஊதுவோர் கோபா
லாகளாவா. மாதா குழலிலும் முலலை வளா
கிறது அதை வாய வைத்து ஊதி, முலலைப்பண
முழக்குவது மழலைத் தும்பியாம் இவ்வாறு ஆறு
கால உடைய வண்டு இடைப்புகுநது, பூவிற
பொதிநத மணத்தை நுகரப் பரக்கிறது அப்போது
தென்றலஞ் செலவன் வநது, அந்த மணத்தைத்

தான் கொண்டு தெருவெல்லாம் பரப்புகிறான் வெவ்வளைக கையராகிய பெண்டி, மணிவிளக கேற்றுகின்றனா வெற்றிச சேனையுடைய மன்னன இல்லாதபோது, தேசத் துரோகிகளான கெட்ட குடிகளை ஒருதலையாகப் பற்றி, (ஒழுங்காக வரி செலுத்தி அரசனுக்கு அடங்கி நடக்கும் குடிகள் கையைத் தலைமேல் வைத்து வருந்தும்படி) ஓர் அயல அரசன் நிலங்கெட வந்து புகுந்தால் எப்படியிருக்கும்? அப்படியே பகலவன் இல்லாதபோது பெரிய மூதூரான புகாரில் மாலை வந்து புகுந்தது அந்த மாலையை ஓட்ட வருகிறது வெண்பிறை பாண்டியா, சோம குலத்தவராவா அவா வயதில் இளையவராயினும் பகையரசரை ஒறுக்க வல்லவராவா அவா வயதில் இளையவராயினும் பகையரசரை ஒறுக்க வல்லவராவா போரிற் சிறந்த அதற்கைய தென்னவா குல முதலவனான வெண்பிறை, அந்தி வானத்தில்தோன்றி, அறபாயுள உள்ள புனமாலேக் குறுமபைத்தித்தோடடுகிறது திங்களினபான்மை, தனது கறையிருளைக்கூடக் கருதாது, உலகின் நிறையிருளை நீக்குவதன்றோ? அப்பானமை திரியாமல திங்கள் பாலபோன்ற கதிர் பரப்பி, மீனரசனாக உலகை ஆளுவதால், எங்கும் வெள்ளொளி விளங்குகிறது.

இந்த நிலவுப் பயன கொள்கின்றனா காதல ராகிய கோவலனும், மாதவியும் நெடுநிலாமுற்றம், அதில, வீட்டில வளரும் முலலை, மலலிகை, முதலிய அந்தி மலர்கள் பல மேவிய பூமபடுக்கையில் இருவரும் பொலிகின்றனர். மாதவியின் அழகிய புடவைமேல் செம்பவளக் கோவைசெறிந்த மேகலா

பரணம் அசைகிறது இருவரும் எதிரெதிர் இருந்து கலவியும் புலவியுமாகக் காதற் களிப்பெய்துகின்றனா ஆவ நெஞ்சமுடன், மாதவி, கோவலனைத் தழுவி முயங்குகின்றாள், அமமுயக்கததாற் கலைந்த அழகை மீண்டும் திருத்திக்கொண்டு, புத்தழகுடன் கோவலனுக்குப் பின்னும் வேடகை விளைவிககின்றாள். மேற்றிசையினின்று வந்த கண்டு சாக்கரையுடன், கிழக்கே விளையும் காரகிலும் சோநத தீம்புகை கமழ்கின்றது வடமலையிற் பிறந்த சிலாவட்டத் தில் (சந்தனக் கல்லில்), தெனமலைச் சந்தனக் கடடை அரைபடுகிறது தாமரை இளந்தளிர், அதன் மலர், தாதுகுஞ் செழுமலர், அழகிய குவளை, கழுநீர் மாமலர் பைந்தளிர்கள் எல்லாம் சோநத *படலை மாலையும், கோவையுற்ற பருமுத்தமும சுந்தரச் சுண்ணத் துகளுடன் அனைந்து சிந்திக் கிடக்கின்றன அவ்வாறு காதலர் செழுமலர் மெத்தையிற் சோந்து களிக்கின்றனா. மந்த மாருதம் வீசுகிறது, காதலர், ஒருவருளொருவர் மயங்கி, இன்னும் காதல மலிந்தனா ஆருயிர்க் கணவா மார்பில், காவியக் கண்களைப் பொருந்த வைத்து மகளிர் இன்பத் துயிலெய்தினா மாதவி மனையில் கலவியின்பம், இன்பம் !

இச்சமயம்கணவனைப்பிரிந்த பத்தினியான கண்ணகிநிலைமை யென்ன? கலக்கம்! துன்பம்! துன்பம்!

“ அஞ்செஞ் சீறடி அண்சிலம் பொழிய,
மென்றுகில் அலகுல, மேகலை நீங்கக

படலை மலை = பூவும் பச்சிலையும் சோந்தமலை,
கதம்பம்.

கொங்கை முனறில குங்குமம் எழுதாள
 மங்கல அணியிற பிறிதணி மகிழாள
 கொடுங்குழை துறந்தது வடிந்ததுவீழ காதினள
 திங்கள் வாணமுகம் சிறுவியா பிரியச,
 செங்கயல நெடுங்கண அஞ்சன மறப்பப
 பவள வாணுதல திலக மிழப்பத
 தவள வாணகை, கோவல னிழப்ப,
 மையிருங கூந்தல, நெய்யணி மறப்பக
 கையறு நெஞ்சததுக கண்ணகி "

சேவடி சிலம்பிழந்தது மெல்லிய ஆடை
 யணிந்த இடை மேகலையிழந்தது கண்ணகி
 கொங்கையிற குங்குமம் எழுதாள மங்கல அணி
 தவிர வேறணி விருமபாள காதிற் குழையிலலை மதி
 முகத்தில சிறு வியாவை பிரிந்தது கண்ணில அஞ
 சனம் இலலை நெற்றியிற பொட்டிலலை. அவளது
 வெண்ணகை, கோவலனை யிழந்தது மங்கியது , கூந்த
 லுக்கு நெய்தடவி வாரவும் மறந்தாள மனமுடைந்தது
 கவலைபெருகி, நாயகனையே நினைத தேங்கினாள்
 கண்ணகி, பத்தினி.

இவ்வாறு காதலரைப் பிரிந்தது மெலியும் மாதா,
 கண்டரா வருந்தும் நிலைமையில் இருக்கின்றனா
 அவர் உலைத துருத்தியின மூககைப் போலத் தத்தம்
 கணவரை நினைத்து நெட்டுயிரக்கின்றனா , மேனி
 யொடுங்குகின்றனா , இளவேனிற பள்ளி மேவாது
 ஒழிந்தது, குளிரகாலப் பள்ளியடைந்தது, தென்றலும்,
 நிலவும் புகாமல, சாளரங்களை இறுக அடைத்தது,
 முடங்குகின்றனா , மலயச சந்தனமும், மணி முத
 தாரமும் தமது மலாமுலை மாபை அடையாமல
 வருந்தச் செய்கின்றனா , தாழியிற பெய்த குவளை
 யும், குளிர்ந்த செங்கழுநீர் மலரும் தாம படுக்கும்

பள்ளியில மேவாது விலக்குகின்றனா துணையொடு கூடும அன்ன முதிாதத தூவி நெருங்கிய அடுக்கு மெத்தையில், முன்னே கணவருடன் கூடிய காலத்தைப்போல, இப்போதுகளிதுயிலகொள்ளா, உள்ளங் கலங்கிக் கடை சிவந்தது, குறுக்கிடடுப பிறமும் நெடுங்கண, இரவெல்லாம புலம்பி முத்தி றைப்ப வருந்ததுகின்றனா.

இனிப பொய்கையை ஒரு பெண்ணாகக் காண லாம நன்னீர்ப் பொய்கை யென்னும் பெண், அன்னமாகிய மென்னடை யுடையாள, தேன பொதிந்த நறுமணச் செம்மலா வாயாள, கருமண லில் அலையுந் தெண்ணீர்போலச் சுருட கூந்தலாள, காலையில், பாண வாய வண்டு, புறநீர்மைப் பண பாடியதும், அழகிய குவளைக்கண விழித்தெழு கின்றாள புளவாய முரசம் முழங்குகிறது, கோழி கூவுகிறது, முளவாயச் சங்கம் முறை முறை ஆக கிறது கடலபோன்ற பரப்பையும் ஒலியையும் கொண்ட ஊரைத் துயிலெழுப்பிக் காலே வந்து புகுகின்றது இரவு நீங்குகிறது மாலை முதல வைகறை காறும், நள்ளிரவிலும் ஒருபோதும் உறங்காமல், மணமலாக் கணையுடன், கருப்பு விலலைப் பிடித்து, மகரக் கொடியோனான மனமதன எங்கும் திரிவதனால், இந்நகரக் காவல் மிகச் சிறந்த தாம் கூடினோக்கும், பிரிந்தோர்க்கும் உறக்க மில்லாமல் இரவெல்லாம கணையாய்ச்சித் திரிகின்ற மாரன்.

கள. இந்திர விழா

பூம்புகாரது செலவச சிறப்பையும், தொழில் வளத்தையும், நகரமைப்பையும் முன்பேயறிந் தோம். இந்தநகரில் சித்திரை தோறும், இந்திர னுக்குத் திருவிழா நடப்பதுண்டு இந்திரன் வேதக் கடவுளா தலைவன் அவன் தனது வச்சிரத்தால அரக்கரை வென்று அமரரைக் காதது, அமுத மளிப்போன் ஆவன் அகத்திய முனிவா ஆணைப் படி, தூங்கெயில் எறிந்த தொடித்தோட செம்பியன காலம் முதல், வழிவழியாகச் சோழ மன்னர் இந்தி ரனுக்குத் திருவிழா நடத்தி வந்தனா 'இத திரு விழாவினால், அரசும் ஞாலமும் நலமுறும் இததிரு விழாவை மறுத்தால் அவை கேடுறும்' என்று அக் காலத்தவா நம்பினா இவ் விழா, இருபத்தெட்டு நாட்கள் நடக்கும் பூம்புகாச சிறப்பைச் சொல்லும் கட்டுரையில் இவ்வூரில் ஐந்து வகையான மன்றங் கள் உண்டென்றும் அவற்றில் அரும் பலியிட்டு இந்திரவிழாத் தொடங்குவா இந்திரன் கோயிலுக் குக் காப்புகட்டி, வச்சிரக் கோட்டத்தில் உள்ள மங்கல் முரசைக் கச்சை யானையின் பிடாததலை யேற்றி, ஐராவதம் இருக்கும் கோயிலில், 'விழாவின முதலும் முடிவும்' சாற்றுவா, நிலைபெற்ற கற்பகக் கோட்டத்திலுள்ள மங்கல் நெடுங் கொடியை வானுறப் பறக்க விடுவா இவ்வாறு திருவிழா விற்குக் கால நாட்டி, முதுகுடிப் பிறந்தோன் முரசறிவிக்கும் வகையை மணிமேகலை அடியில் வரு மாறு கூறும்:—

“ஆயிரங் கண்ணோன விழாக்கால கொள்கென,
வச்சிரக் கோட்டத்து மணங்கெழு முரசம்

கச்சை யானைப் பிடாதலை யேற்றி .
 முரசு ¹ கடிப்பு இகூஉம் முதுகுடிப் பிறந்தோன
 திருவிழை மூதூர் வாழ்கவென நேத்தி,
 வானமும் மாரி பொழிக, மன்னவன
 கோணிலை திரியாக கோலோ னாகுக்¹
 தோரண வீதியும், தோமறு ³ கோட்டியும்
 பூரண கும்பமும், பொலம்பா லிகைகளும்,
 பாவை விளக்கும், பலவுடன் பரப்புமின்¹
 காயககுலைக கமுகும் வாழையும், வஞ்சியும்,
 பூக்கொடி வல்லியும், கரும்பும் நடுமின்¹
 பத்தி வேதிகை பசும்பொற் றூணத்தது
 முததுத தாம் முறையோடு நாற்றுமின்¹
 விழவுமலி மூதூர் வீதியு மன்றமும்
 பழமணல மாற்றுமின், புதுமணல பரப்புமின்¹
 கதலிகைக் கொடியும் 'காமூன்று விலோதமும்
 மதலை மாடமும் வாயிலும் சோததுமின்
⁵ நுதலவிழி நாட்டத்து இறையோன முதலாப்
 பதிவாழ சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈரூக
 வேறு வேறு சிறப்பின வேறுவேறு செயவினை
 ஆற்றி மரபின அறிந்தோர் செய்யுமின்
 தன்மணற் பந்தரும், தாழ்தரு பொதியிலும்,
 புண்ணிய நல்லுரை யறிவீர் பொருநதுமின் ¹ "
 " ஓட்டிய சமயத்து உறுபொருள் வாதிகள்
 படடிமண டபத்துப் பாங்கறிந் தேறுமின் ¹
 பற்றா மாககள் தம்முட னாயினும்
 செற்றமும் காலமும் செய்யா தகலுமின் ¹
 பசியும் பிணியும் பகையு நீங்கி
⁶ வசியும் வளனும் சுரக்கென வாழத்தி
 அணிவிழா அறைந்தனன அகநகா மருங்கென ¹ "

1 முரசுடிக்கும் தடி, 2 அறையும், 3 சபை, கோயில்
 வாயில் 4 காமபுண்ணறிய பெரிய கொடி 5 சிவன,
 நெற்றிக்கண்ணன. 6 வசி = நீர் மழை

இதனால் முறகாலத்தில் திருவிழாக்கள மக்களின் ஒற்றுமைக்கும், சமயவளாசசிகும, சாவமத சமரஸத்திறகும, கலை வளாசசிகும, பொதுநல வுணாசசிகும ஏதுவாயிருந்தன வென்பது விளங்கும

*

*

*

கோவலன காலத்திலும் இந்திர விழாவிற்கு இவ்வாறே முரசியம்பினா அதற்கா மாளிகைகள் மரகதமணியும், வயிரமும் குயிறறி, பவளத்திரள கால நடட திணைகளைக் கொண்டன அம் மாளிகை வாயிலில் மகர மீன்களபோல வாயபிளந்த தூம்புகள இருந்தன அவற்றில் கொம்பும், முத தொழுங்கும், இணைமீன, முரசு, பதாகை, கவரி, நிறைகுடம், கண்ணாடி, தோட்டி, விளக்கு ஆகிய அட்ட மங்கலங்களும் பொறித்து மாலை வடிவாகச் செய்த மகர தோரணங்கள் தொங்கின இவ்வாறு அலங்கரித்த வீதிகளில், பசும் பொன்னால் ஆன பூரண கும்பம், பாலிகை, பாவை விளக்கு, பசும் பொற்கொடிகள், தூய மயிராக்கவரி, அழகிய சுண்ணம், முதலியவை செறிந்தன அரசனது ஐம் பெருங்குழுவும் எண்பெரும் ஆயுமும், அரச குமரரும், பரத குமரரும் (வணிகா), கண்ணைக்கவரும் பரிமேல ஏறிய குதிரைவீரரும், யானைவீரா தொகுதியும், குதிரை பூட்டிய தேரினரும் இசைந்து, ஒருங்கு கூடினா இவ்வுலகினகண அரசு மேம்பாட்டைய வேண்டி, 'புகழ்பெற்ற மன்னன் வெற்றி கொள்க!' என்று அவா வாழத்தினா மண்ணாளும் 1008 அரசா தலையிற் சுமந்த, (அல்லது 1008 அரசா மகுடத்தாற் செய்த) பொற்குடத்தில், பூந்தாது மலிந்த காவிரி - சங்கமத்துறையிலுள்ள புண்ணிய

நன்னீர் கொணாநது, மண்ணகம் மருள, வானகம் 'இது தெயவலோகமோ' என்று அதைப் பாராத்து வியக்க, விண்ணவா தலைவனாகிய இந்திரனை நீராடடுகின்றனா பிறகு ஊன்கொண்டு பிறவாத அருளுடம்புடைய மஹாதேவன கோயில, அணி திகழும் ஆறுமுகச் செவவேள கோயில, வெண்ணிறப் பலதேவன கோயில, நீலமேனி நெடியோனான விஷ்ணுவின் கோயில, முதது மாலையும், வெண்குடையும் அணிநத வாசவன கோயில ஆகிய எல்லாச் சமயக கோயில்களிலும் வேதாவிதித்த நானமறை வழக்கின்படியே ஓமங்கள் நடந்தேறின இவை ஒரு பக்கம் நிகழ்ந்தன

மற்றொரு பக்கம், நாலவகைத் தேவா (வசுக்கள், திவாகரா, உருத்திரா, மருததுவா), பதினெட்டுக் கணங்கள் (சித்தா, சாரணா, கின்னரா, விஞ்சையா, பைசாசா, பூதா, கருடா, இயக்கா, காந்தாவா, சுரா, தைத்தியா, உரகா, ஆகாசவாசிகள், போக பூமியா, முனிவா, நிருதா, கிருமபுருடா, விண்மீன்) ஆகிய வேறுவேறு கடவுளருக்கும் முறையாக வகையறிந்து திருவிழாக்கள் நடந்தன ஒரு பக்கம், அறவோர் பள்ளி, பெளத்தா பள்ளி, பூநீ கோயில ஆகிய புண்ணிய இடங்களில், தானம தருமோபதேசம், புராணம் முதலிய நற்செயல்கள் சிறந்தோங்கின அன்றையதினம் கொடித்தேருடைய சோழ மன்னன் அருள சிறந்தது, தன பகைவர் அடித்தளையை நீக்கினான் மற்றொருபுறம் மதங்கா, குயிலுவா, யாழ்ப்புலவா, பாட்டுவல்ல பாணா ஆகியோர் எண்ணரும் சிறப்புடன் இசைக்கும் இசை சிறந்தது. சிறு தெருக்களும், பெரிய

வீதிகளும் கண துயிலாது, தளராது, முழுவதிர, திருவிழாக் களிப்பினுற சிறந்தன

இநநகரின சிறு சிறு தெருக்களிலும், பூமண மேறிய மந்தமாருதம் வீசித் திரிகிறது, கொழுநனைப் பிரிந்து வருந்தாத, மகரக் குழை யணிந்த மாதவி போலே, கொழுமையும் ஈரமும் நீங்காத, தளிர்முகு டைய, மாதவி மலர், வீட்டு முலலை, மலலிகை, இரு வாட்சி, தாழிக் குவளை, செங்கழுநீர், இவை சோந்த மாலைகளின நறுமணங் கமழ்கின்றது இம்மலைய மாருதம், காமக் களிமகிழ் வெய்திய காதலரைப் போலே, பூப்பொதிந்த நறுமணச் சோலைகளில் ஆடுகிறது, நாளங்காடியில் விற்பனையாகும் பூக் கும்பல்களின புதுமணத்திற புதுகின்றது புகையும், சந்தனமும் புலராது சிறந்து, நகையாடிக் கொண் டிருக்கும் பெண்பிடி கூட்டத்தில் நுழைந்து, அவா இனிய மொழிகளை நுகாகின்றது குரலிசைப் பாண் ருடனும் விபசாரருடனும் திரியும் கோவலனைப் போல, பஞ்சமச் சுருதிபாடும் வண்டுடனும், இன னிள வேனிலுடனும் மலயமாருதம் திரிகின்றது இவ்வாறு பூமணங் கமழும் தெருக்களில் பரத்தையா திரிகின்றனா அவர்கள் எப்படித் திரிகின்றனா? இராகுவான பகைவனுக்கு அஞ்சி, கரிய முகில (கூந்தல்) சுமந்து, தன்னிதையுள்ள சிறு முயலை (களங்கம்) ஒழித்து, இரண்டு கருங்கயல்களுடன் (கண்கள்) இடையே குமிழ் மூக்கு எழுதிய வானத் திங்கள் நிலத்தில் திரிகின்றதோ? சிவனெரித்த மேனி மீளவே, மீன் கொடி கொண்ட மன்மதன், சந்திர மண்டலத்தில் அமுதநீரை யூற்றி வளாதத் மின்னறகொடி தான இங்கே இறங்கி வந்ததோ? மன்னன் கரிகாலனுக்குத் தனது பெருவளங் காட

டவே, திருமகள் இப்பதியின்கண புகுந்தாள் ; அவளைத் தேடி, (தீ நிற இலவம்பூ, முலலை இவற்றைத் தவிர) கருநெடுங் குவளையும், குமிழ் மலரும் பூத்து, மாறுவேடத்துடன் களையுடைய கமலம் திரிந்ததோ? மன்னன கரிகாலன் செங்கோல், நமன் வரவை மறுக்கும், அதாவது அவனது நீதிமுறையின் முன்பு கூற்று நிறக அஞ்சம் ஆதலாலே, பலலுயிர உண்ணும் பிளந்த வாயக கூற்றம், தனது தொழில மாருது நடக்கவேண்டி, ஆணமை மாறிக் கடுத்த முகமும இடிகுரலும் விடுத்தது, நகைமுகங் காட்டி, பண்ணிசை யாழ்போன்ற சொல் மிழற்றி, நாணுடைய கோலம்பூண்ட பெண் போலத் திரிந்ததோ? இவ்வாறு வியக்கும்படி மதி முகமும, வான வலலி போன்ற பொலிவும், கமலம் போலழகம் கொண்டு, கண்டார மனததையுண்ணும் கூற்றனைய பரததையா திரிந்தனா இவாகள மனமதனுடைய ஒப்பற்ற படைகளன்றோ? வீதியிற செல்லும் ஆண்களை இவாகள தடுக்கிறார்கள அதனால் இவாகள முலையில் எழுதிய தொயயில் ஆண்கள மாபிற பதினின்றது. அத்துடன் ஆடவா வீட்டிற்கு வருகின்றனா இதைக் கண்டால், தம் கணவா பரததையைக் கூடி வந்தாரென்று அவா மனைவியா ஐயுற்று குவளைக் கணகடை சிவக்கச் சினப்பா. அச்சினத்தை மாற்றவே ஆடவா ஒரு விருந்தாளியை உடனழைத்து வருகின்றனா. விருந்தைக் கண்டதும் மகளிர் மகிழ்கின்றனா. வட மீன் போன்று மாருக கற்பிற சிறந்த தமது மனைவியா, அக்கணவரை விரும்பி, விருந்தாடன் உபசரிக் கின்றனா. அக்கற்புடைய மாதா ஒளவிய முகத்தைக் கணவர் பார்க்கின்றனர். “நீலமணி போன்ற

இதழ்கொண்ட குவளை மலரை வென்றது இவா வீழி அதன கடைச சிவப்பு, இவவிருந்தால தீநதிலதா யின, இவவூடல தீரும மருந்தது இநதிலவுலகில வேறு யாது முண்டோ?" என்று மன மறிந்தது நடுங்குகின்றனா

இநதிர விழா நாளன்று, உள்ளே நறுமணத தாது உறைந்தது, இதழ அழிந்தது, கள்ளக நடுங்கும கழுநீர் மலரைப்போலே, கண்ணகியின கவலை நிறைந்த கருவிழிகள், உள்ளத்தில் உறையும் துய ரை மறைத்தது கண்ணீர் உதத்தன காதல் மகிழ்ச்சி பெற்ற மாதவியின செவவிழிகளும், உள்ளடக்கங் கெட்டு, மேனமேலும் கோவலனுடன் புணர்ச்சி விரும்பி, உவகைக கண்ணீர் வடித்தன கற்பரசியான கண்ணகியின விழிகள் உறக்கமின்றி, கவலை பெருகி, நாயகனைக் காணாமல், அவன் அன்பைப் பெருமல், கருமையுற்று, துன்பக் கண்ணீர் உதத்தன மாதவி யின செவவிழிகள், காதலின்பத்தால் மலாந்தது, கலவியால் விரிந்தது, மேனமேலும் கோவலனை விரும்பி இன்பக் கண்ணீருதத்தன ஆனால் உலகின இன்பமும் துன்பமும் நிலையோ? மாதவி யினபம் எத்தனை நாள்? இதோ அவளுக்கு வலக்கண துடிக கிறது, பிரிவு வரப்போகிறது இதோ கண்ணகிக் கு இடக்கண துடிககிறது, வேசை மயக்கந் தெளிந்தது, கோவலன் தரும பத்தினியாகிய கண்ணகியைக் கூடப்போகிறான்.

கஅ கடல் விளையாட்டுக் காணல்

மௌளிமால வரையின வட *சேடியில் தேன மலாச சோலை யொன்றுண்டு அதில் ஒரு வித தியாதர வீரன உளன அவன கருங்கயல போன்ற நெடுங்கண்ணுடைய தனது காதலியுடன், காமக கடவுளுக்குத் திருவிழாக கொண்டாடுவான். அவன தனது காதலியிடம் சொல்லலானான் :—

“காதலி, சித்திரை நாளாகிய இன்று, தென்றி சைப பக்கத்தில் செழித்தோங்கும் காவிரிப்பூம்பட்டி னத்தில், இந்திரனுக்குத் திருநாள் நடக்கிறது. முசுருநதன் புலியைப்போன்று போவலி படைத்தவன். அவன், ஒருகாலத்தில், இந்திர நகரைக் காததான், கடுவேகத்துடன் கூடித் தனனை யெதிர்த்த அவுணா கணத்தைத் தொலைத் தான் அசுரா, நெஞ்சை இருட்டி மயக்கும் ஒரு தாமதாஸ்திரத்தை முசுருநதன் மேல் ஏவி விட்ட னா ஒரு பெரிய பூதம் ஒரு மந்திரம் அருள, அதன் உதவியால் முசுருநதன், அவா வஞ்ச கத்தை வென்றான் இதைக்கேட்ட இந்திரன் மிகவும் மகிழ்ந்து, அப்பூதத்தை முசுருநதனுக்கு மெய்க காவலாக்கினை முசுருநதனுடன் அப் பூதம் பூம்புகாரில் இருந்து பலியுணகிறது அந்த இடத்தை நாம் காணலாம் அவ்வூரில் ஐந்துவகை அதிசய மனறங்கள் உள்ளன அவை முன்னே அமராபதியைக் காததன் அவற்றை இந்திரனிட மிருந்து சோழ மரபினா இங்கே கொணாந்து, அவற்றின் திறமை பொய்க்க வகையிலலாத ஒரு புண்ணிய பூமியில் நிலைநாட்டினா அந்த ஐவகை

மன்றத்தின் சிறப்பையும் நாம் காண்போம். முன்னே இந்திரன் சபையில் அகத்தியர் மகிழ், நாரதா நயமுடன வீணை மீட்டினா தோரிய மடநதை வாரம பாடினா ஆயிரங் கண்ணாளுகிய இந்திரன் செவியும், மனமும் மகிழ் ஊாவசி நடம் புரிவாளென்று எதிர்பார்த்தான ஆனால் ஊாவசி சயந்தன் மேற காதலுற்று, ஆடாது நின்றாள். நாரதர் வீணை மங்கலம் இழந்தது அதனால் அவளுக்கு மணமிசை வந்தது வாழும்படி ஒரு சாபம் கிடைத்தது ஊாவசி மாதவியாகப் பிறந்தாள் அவள் மரபில் தோன்றிய மாதவியை நாம் காண்போம் பவளச செவவாயும், துடியிடையும் கொண்ட காதலி, நாமும் தேவேந்திரனை ஆங்கே வணங்குவோம்” என்று சொல்லிப் புறப்பட்டான வித்தியாதரன், வழியில் முடி நீண்ட இமயமலை, செழுநீரக கங்கை, உச்சயினி, விந்தியமலைக காடு, வேங்கடமலை, நிலந தாங்காது விளைவு செழித்த காவிநாடு ஆகிய இடங்களைக் காதலிக் குக காட்டி, முடிவில் பூநதோட்டங்கள் நிறைந்த புகா நகரத்திற்கு வந்து, முன சொல்லியது போலவே முறையாக இந்திரனைத் தொழுது, இப்பெரிய மூதூரில் நடக்கும் திருவிழாவைக் கண்டான் அங்கே அன்பா தேவபாணியால் திருமாலை ஏத்தினா, ‘அநதணா வேளவி, அருந்தவம், வேந்தா செங்கோல், வணிகா செல்வம், உழவா வளமை எல்லாம் செழித்து நீடோங்குக’ என்று நாலவருணப் பூதாகும் நால வகைப் பாட்டுப் பாடினா. தனது அமுத கலைகளால் பலலுயிர்களுக்கும் நலம்புரியும் கொள்கையுடன் வானத்திற செல்லும் மதியைப் பாடினா.

இதன் பிறகு மாதவி நடனமாடினாள் : அவள் ஆடிய பலவகைக் கூத்துக்களாவன :—(1) தாள வியலபு பொலிய, அவதாளம் நீங்க, கொடு கொட்டியாடல், முன்னே தேவா திரிபுரம் எரிகக்ச சிவனை வேண்டி முறையிட்டனா, வடவைக கனல கொண்ட பேரமபை எய்தான இறைவன். திரி புரம் எரிந்தது. அதைக் கண்டு, உமையாள ஒரு பக்கம் ஓங்க, இவ்வாறு கைகொட்டியாடினாள் பரமன (2) பாண்டுரங்கக் கூத்து —மேற்சொன்ன வாறு, திரிபுரமெரித்தபோது, தோமுன நின்ற நானமுகன் காண, பைரவி வடிவாய இறைவன வெண்ணீர் ணிநது ஆடிய கூத்தே இது (3) அல லியத் தொகுதி —இஃது அஞ்சனவண்ணனாகிய கண்ணன், கமசன ஏவிய குவலயாபீடம் என்னும் யானையின் கொம்பை யொடித்தாடிய கூத்தாம். (4) மல்லாடல் —இது, பாணசுரனைக் கொன்ற திருமால் ஆடியது (5) துடிககூத்து —இது சூர பதமனைத் திறலழித்த முருகன், நடுக கடலில், நீர்த்திறையை அரங்கமாகக் கொண்டு ஆடிய கூத்தாம் (6) குடைக்கூத்து —இஃது அரக்கா போருக்கு ஆற்றுது, தமது படைக்கலங்களைக் கீழே போட்டு வருநதும்போது, தனது குடையைத் தாழ்த்தி அவா முன முருகன் ஆடிய கூத்தாம். (7) குடக்கூத்து —இது தனது மகள் உஷையின் மனத்தைக் கொள்ளுகொண்ட அநிருத்தனைப் பாணன் சிறையிலிட, கண்ணன் அவனுடைய நகர வீதியில் குடங் கொண்டாடிய கூத்தாம் (8) பேடி யாடல் —இது ஆணமை திரிந்த பெண்கோலத் துடன் காம்பன் ஆடிய கூத்தாம். (9) மரக்கால ஆடல்:—இது கொடுஞ்சின் அரக்கா பாம்பு, தேள்

இவற்றின வடிவுகொண்டு வஞ்சமாகப் புகுந்த
தைக்கண்டு பொருமல அவரை மரக்கால கொண்டு
மிதித்துக் கொல்லத் தூக்கை ஆடியதாம் (10)
பாவைக் கூதது—இஃது, அசுரா போரக்கோலம்
கொண்டதற் கேற்பப் போர புரியாமல், அவா
மோகித்து விழுமபடி, திருமகள் பாவையாக நடித்த
கூததாம் (11) கடையம்—இது பாணனது நக
ரின் வடக்கு வாயிலில் நின்று, இந்திராணி ஆடிய
கூததாம்

இந்தப் பதினோ ராடலகளையும் அந்தந்தத்
தேவருக்குரிய அணி, கொள்கை, நிலை, துதி அபி
நயங்களுடன் சாததிர மரபின்படி, ஆடிப் பாடினாள்
மாதவி அவளை வித்தியாதரன், சுட்டிக்காட்டி
“இதோ பரதசாததிர விதிப்படி, ஆடுகிறாளே,
இவளே நான் அன்று இமயத்தின் மீது தாதுகும
பூஞ்சோலையிலிருந்து கூறிய ஊாவசி மரபிற
போந்த மாதவியாவள்” என்று தன் காதலிக்குக்
கூறினான் வித்தியாதரன் காதலியுடன் மாதவி
யைக் கண்டு மகிழ்ந்தான் அந்தரத் தேவரும்
மாறுவேடத்துடன் வந்து, இந்திரத் திருவிழாவை
யும், மாதவி நடனத்தையும், அவள் அழகையும்,
அணியையும் கண்டு பரவசமடைந்தனா கோவ
லன், மாதவி நடனம் கண்டு ஊடற் கோலத்தோடி
ருந்தான் ஏன்? தனது காதலியின் ஆடல்
பாடல் அழகு அனைத்தையும், தானேயன்றி அனை
வரும் காண்கின்றனா அதனாலே தனனைப்போலே
பிறாமனமும் அவள்பாற செல்லும் என்று அவன்
மன வெறுப்புற்றான். ஆட்டம் முடிந்ததும் அவ
னும் மகிழ்ந்தான்.

மாதவி அணிச சிறப்பு

மாதவி, தனனை அலங்கரித்துக்கொண்டு கோவ லனோடிருக்கிருள் அவள் அணியின சிறப்பைக் கேளுங்கள் — நாவல், கடு, நெல்லி, தான்றி, ஆல், அரசு, அத்தி, இததி, கருங்காலி, மாநதளிர் ஆகிய பத்துத் துவர்கள், கோட்டம், துருக்கம், தகரம், அகில, சந்தனம் ஆகிய ஐந்து விரை, இலவங்கம், பச்சிலை, கச்சோலம், ஏலம், நாகணம், கோட்டம், நாகம், மதா அரிசி, தக்கோலம், நன்னூரி, வெண்கோட்டம், கத்தூரி, வேரி இலாமிச்சம், கண்டில வெண்ணெய், கடு, நெல்லி, தான்றி, துத்தம், வண்ணக கச்சோலம், அரேணுகம், மாஞ்சி, சயிலே கம், புழுகு, புனை, நறுநதாது, புலியுகிர், சரளம், தமாலம், வகுளம், பதுமுகம், நுண்ணேலம், கொடு வேரி முதலிய முப்பத்திரண்டு ஓமாலிகை—இவை யனைத்தும் ஊறிக காயநத நன்னீரில் தைலம் தேயத்து மணக்கும் கூந்தலை ஆட்டினாள் பிறகு மெல்லிய கூந்தலை, அகிற புகையில் உலாத்தி, அதற்குக் கத்தூரிக குழம் பூட்டினாள் செம்பஞ் சூட்டிய அழகிய சிறிறடி மெலவிரல்களுக்குப் பீலி, காலமோதிரம் முதலிய அணிகளைச் சூட்டினாள் காற்சரி, நூபுரம், பாடகம், சதங்கை, பாதசாலம் முதலியவற்றைக் கால்க கணிநதாள் துடையணியைத் திரண்ட துடையிற சோத்து, நீலப் பூநதுகில் உடுத்தது, அதனமேல் முப்பத்திரண்டு ஒளளிய முதது வடங்கள் அமைந்த மேகலாபரணம் பூண்டாள் அழகிய கண்டிகையுடன் சோந்த தோள் வளைகளைத் தோள்க கணிநதாள் முகப்பில் மாணிக கத்துடன், பத்திகளில் வைரங் கட்டிய சித்திரவேலை செய்த சூடகம், செம்பொற் கைவளை, பரியகம்

(கைச்சரி) வால்வளை, கைவடம் ஆகியவற்றை மயிர் அரிதாயுள்ள முன்கையில் அமைவுற அணிந்தாள் வானைமீன அங்காந்தது போன்ற நெளி, செவ்வொளி காந்தும் மணி மோதிரம், வளைத்து ஒளி வீசும் வைரம் பதித்த மரகதக கடைசெறி-இவற்றைக காந்தள் போன்ற மெல்லிய விரல்கள் மறைய அணிந்தாள் வீரசங்கிலி, அழகிய நுட்பமான வேலைப்பாடுள்ள பூண, நாண, சரப்பளி ஆகிய வற்றைக கழுத்திலுள்ள முதது, மணியாரத்துடனே அணிந்தாள், கழுத்தணிகளின் கொக்கிகளினின்றும் ஒழுகிய அழகிய தூய மணிகோவையால் பிடரியை மறைத்தாள் முகப்பில் இந்திர நீலம் வைத்து, இடையிடையே சந்திரபாணி யெனனும் வைரந்திரணடநீலக குதம்பையைக் காதில் அழகுற அணிந்தாள், சீதேவி, செழுநீர் வலம்புரி, தலைப்பாளை, தென்பலலி, வடபலலி-இவைதொடாந்த தலையணிகளைக் கருங்கூந்தலில் அழகுபெற அணிந்தாள். இவ்வளவு பகட்டான அணிகளைச் செய்துகொண்டு மாதவி, கூடலும் ஊடலும் அளித்துக் கோவலனுடன் சோந்தது பள்ளியில் இருந்தாள்

கடற்கரை செல்லல்

இருபத்தெட்டு நாள் இந்திர விழா நடந்தேறியது மறுநாள் கொடியிறக்கினா அன்று காலை, ஊராரெல்லாரும் பெருந்திரளாகக் கடலாடி, அங்கே கடற்கரையில் பல விளையாடல்கள் புரிந்தனா அவற்றைக் காண மாதவி விருப்பங் கொண்டு கோவலனுடன் அதிகாலையிற் புறப்பட்டாள்.

அருளுதையக் காட்சியைப் பாருங்கள்! பொய் னைத்தாமரையில் உறங்கும் புடகள் விழித்தெழுந்து

பாடுகின்றன; கோழி கூவுகிறது; காலேச்சங்கு முழங்குகின்றது; யானைகளபிளிறுகின்றன, வெள்ளி விளகம் நளரிருளைப் போக்குகின்றது வான போல வணமையுள்ள கையனான மாலையணிந்த மாரபன் கோவலன குதிரையேறினான் ¹ மான விழியாகிய மாதவி குதிரைபூட்டியதேரில் ஏறினாள் ²

இனி அவர் செல்லும் வழிகாட்சிகளைக் காண் போம் — முதலில் கடைதெரு வருகிறது அங்கே கோடிகோடியான கொழுநிதிக் குப்பைகள் மலிந்த மாடங்கள் காண்கின்றன அவை திருமகள் இருக்கைகளாம் அவற்றில், இன்று மலரணி விளக்குகளுடன் மாணிக்க விளக்கெடுக்கின்றனர் தாசியா மலாகளையும், அறுகையும், நெலையும் தூவி, இரண்டு பக்கத்திலும் தமது கலன்கள் ஒலிக்கத் திரிகின்றனா (தாசிகள்—சேடிகள்—வேலைக்காரிகள்) இப்பபட்டினப் பக்கத்தை முற்றுந் தாண்டினால், கடல் வளத்தினால் செலவச் செழிப்புற்ற மருவூர் வீதிகள் வருகின்றன தமிழரின் வாணிகச் செலவத்தை ஆங்கே காண்கிறோம் —

“மகர வாரி வளநதந் தோங்கிய
நகர வீதி நடுவட போகிக்
கலநதரு திருவிற புலம்பெயர் மாககள்

1 அததிரி யெனரூல குதிரை, கோவேறு கழுதை
இரண்டுமாம் ,

2 வையம்—குதிரைத்தேர், பலலககு, கூடார வண்டி.

வேலை¹ வாழுகதது விரிதிரைப பரப்பில
 கூல மறுகிற கொடியெடுத்தது நுவலும்,
 மாலைச சேரி மருங்குசென நெய்தி
 வண்ணமும் சாந்தும், மலரும், சுண்ணமும்,
 பண்ணியப் பகுதியும், பகாவோரா விளக்கமும்,
 செயவினைக கமம்மியா கைவினை விளக்கமும்,
² காழியா மோதகதது³ ஊழுறு விளக்கமும்,
 கூவியா, காரகற் குடக்கால் விளக்கமும்,
⁴ நொடை நவின் மகடேக கடைகெழு விளக்கமும்
 இடையிடை மீனவிலை பகாவோரா விளக்கமும்,
 இலக்குநீர் வரைப்பிற கலங்கரை விளக்கமும்
 விலங்குவலைப் பரதவா மீனதிமில் விளக்கமும்
 மொழிபெயா தேததோர் ஒழியா விளக்கமும்
 கழிபெரும் பண்டங் காவலா விளக்கமும்
 எண்ணு வரம்பறியா இயைந்தொருங் கீணடி "

கடைவீதி தாண்டிக் கோவலனும் மாதவியும்
 மருவூப்பாககதது நகர வீதிகளின நடுவே போகின
 றனா அவவீதிகள் முதது, பவளம், சங்கு, கப்பல
 வாணிகசசெல்வம் ஆகிய இவை தரும் வளத்தாற்
 சீரோங்கி விளங்குகின்றன

அதன்பிறகு, வெண்மணல பரவிய அலைவாயி
 லில வரிசை வரிசையாகப் பரதேசிகள் வசிகும
 சேரிகள் காண்கின்றன இப்பரதேசிகள் கப்பல
 வாணிகத்தால் செல்வச் செழிப்படைந்தவர்கள்,
 வாணிகத்திற்காகத் தமது சுதேசத்தைவிட்டு இங்கே
 வந்தவர்கள் இவர்கள் பலவகைக் கூலங்கள்
 குவித்து, 'இன்ன சரக்கு' என்று கொடிகளால்
 தெரிவித்து, அங்கே வியாபாரம் செய்கின்றனா

1 மணல 2 பிட்டு வணிகா 3 குடைவுள்ள.

4 பல பண்டம் விற்போர்.

இன்னும் சரியாக விடியவில்லை ஆதலால், இதெருக்கள நெடுக விளகுகுகள எரிகின்றன, அழகுச் சாயங்கள், சாநது, மலர்கள், சுண்ணம், பணிகார வாககங்கள் ஆகியவற்றைக் கூவி விற்போர் விளகுகுகள தோனறுகின்றன திண்ணகத்தால் மெருகிட்டுத் தொழில் செய்யும் கமமியா (பணித்தட்டா) விளகுகுகள, பிட்டு வாணிகா பிட்டுவிலை கூறி விறகவைத்த விளகுகுகள, அப்ப வாணிகா குடககாலில் வைத்த அகல விளகுகுகள, பல பண்டங்களை விலைகூறி விறகும் பெண்டிர் கடைகளில் வைத்த விளகுகுகள, இடையிடையே மீன பகாவோர் விளகுகுகள, வாணிகத்தால் விளங்கும் கடற்கரையில் கலங்கரை விளகுகுகள, செம்படவா மீன பிடிக்கும் படகில் வைத்த விளகுகுகள, அன்னிய மொழிபேசும் பரதேசிகள் தமது துறை தப்பாமல் இருக்க வைக்கும் விடிவிளகுகுகள, பெரிய பண்டக சாலைகளில் காவல் புரிவோர் விளகுகுகள ஆகிய எண்ணிலடங்கா விளகுகுகள ஒருங்கே கூடி ஒளிாதலாலே, இடித்த மாவைப்போன்று பரவிய மணலில் இட்ட கடுகும் தெளிவாகத் தெரியும்படி அதெருக்கள பளிச்சென்றிருக்கின்றன அதனால் தாழவேலி மேவிய இந்த நெய்தல் நிலம் தாமரை பூத்த நீர்ப் பரப்பையுடைய மருதவேலிபோல விளங்குகிறது இக்கடற்கரையில், மலைதரும் பொருள்களும், கடலதரும் பொருள்களும் நிரைநிரையாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன பல வளங்களைக்கொண்டு கப்பல்கள் இத்துறையில் அசைந்து நிற்கின்றன அரசிளங்குமரா, அவரது அடிமைத் திரள, பரத குமரா அவரது பலவகையான ஆயமகளிர், ஆடும் பெண்டிர், பாடும் பெண்டிர் முதலிய

பலமாந்தா கூடி விளங்குகின்றனா இக்கடற்கரையில
 சுற்றிலும் காணும் வெவ்வேறு கோலமும்,
 கேட்கும் பலவேறு ஓசைகளும் விண்ணிலேறிப்
 போர செய்யும் பெரும் புகழுடைய கரிகால வளவன
 புதுப்புனலாடும் நாளின் காட்சியைத் தருகின்றன
 கடற்கரையை மெலிவித்துப் புகும் காவிரியின் புகார
 முகத்தில், நான்கு வருணத்தாரும், எளவிழ் இட
 மிலலாமல நெருங்கியிருக்கின்றனா அவாகளுடைய
 அடங்காக கம்பலைகள் ஒன்று சோநறு பேரோசை
 யாக ஒலிக்கின்றன ஆங்கே கடலின் புலால் நாற
 றத்தைப் போக்கி, மடல விரிந்த தாழம்பூக்கள்
 வேலிபோலச் சூழ்ந்துள்ளன ஓரிடத்தில் புனனை
 நிழல உள்ளது அங்கே புதுமணற் பரப்பில், சித்
 திரத் திரைகட்டி, விதானம் விரித்த வெண்கால
 அமளியில், மாமலா நெடுங்கண மாதவி, கோவல
 னுடன் கொள்கைப்படி கூடியிருந்தாள்

க்கை. கானல்வரி

இவ்வாறு சித்திரப் படாததுட புகுறையும் மாதவி,
கோட்டுமலா புனைநது, மைத்தடங்கண கொண்ட
மணமகளைப்போல வனப்புறப்பொலிந்தாள், தனது
சேடி வசந்த மாலை சுமந்த யாழைத் தொழுது
வாங்கினாள் இசைக்கலையை மதிககவே அவ்வாறு
தொழுதாள் குடம், தண்டு, ஆணி, நரம்புகள்
அனைத்தும் குறைவற்றிருந்த யாழில், ஸ்வரங்களை
யெழுப்பி, இசைக் கூறுபாடுகளைச் சோதித்து,
மேளம் செய்தாள் அவள் எட்டு வகையாக இசை
யெழுப்பிப் பார்த்தாள் அவையாவன —

(1) பண்ணல கருதிய பண்ணிறகேற்ற இணை
களை பகை நட்பான நரம்புகளின் பெயருந் தன்மை
யும் மாததிரையும் அறிதல் (2) பரிவட்டணை சுருதி
கூட்டிய யாழ் நரம்பைக் கரணஞ்செய்து தடவுதல்.
(3) ஆராய்தல் சுருதி சோததல் (4) தைவரல்
அனு சுருதி யேற்றுதல் (5) செலவு ஆலாபனம்
(6) விளையாட்டு பாட நினைத்த வண்ணத்தில்,
சந்தத்தை விடுதல் (7) கையூழ் வண்ணத்திற்
செய்த பாடலை இன்பமாக இசைத்தல் (8) குறும்
போக்கு முடுகிசை.

இவ்வாறு இசை யெழுப்பிச் சுருதிகளைச் சுத்த
மாகப் பேசவைத்து, மரகதமணி மோதிரங்கள்
இணைந்த காந்தளபோன்ற மெலவிரல்கள், பாடும்
வண்டின் இசைபோல, பல நரம்புகளின் மேற்
படாநது நாதம் செய்தன (1) வாதல்: சுட்டு
விரலால் மீட்டல் (2) வடித்தல்: சுட்டுவிரலும்
பெருவிரலும் கூடி நரம்பை உருவுதல். (3) உந்தல்:

நரம்புகளனைத்தையும் தடவுதல் (4) உறழ்தல் ஒரு நரம்பை விட்டு ஒரு நரம்பைத் தெறித்தல் (5) உருட்டல் இசைநரம்பை விரைவாக வருடுதல் (6) தெருட்டல் சீருடன் உருட்டி இசைத்தெளிவறிதல் (7) அள்ளல் இசைச்செறிவு (8) பட்டடை பஞ்சம சுருதிமீட்டல் இவ்வாறு இசை நூல் வகுத்த எட்டு வகையாக யாழை மேளம்செய்து, இசை கூட்டி, 'முனனால் காதலா வாசிக்கடும்' என்று மாதவி கோவலன் கையில் யாழைத் தந்தாள கோவலன், மாதவி மனமகிழ் அதை வாங்கி, அதில் ஆற்றற்பாடும், கடற்கரைப் பாடும் பாடலான

இராகதாள ஒழுங்குடன் தெய்வத்தை அல்லது மக்களைக் குறித்துப் பாடுவது வரிப்பாட்டாம் இங்கே முதல் கானல்வரி, மக்களைக் குறித்த முகமுடை வரியாம் முகமுடைவரியாவது மூன்று முதல் ஏழடி வரை உள்ள இசைப்பாட்டு கானல் வரிப் பாட்டுக்களில் பல இசை நுணுக்கங்கள் உள்ளன இப்பாடல்களின் கருத்தை இங்கே காண்பாம் —

திங்கள் மாலே வெண்குடையான்

செனனி, செங்கோல அதுவோச்சிக

கங்கை தனனைப் புணாநதாலும்

புலவாய வாழி காவேரி!

கங்கை தனனைப் புணாநதாலும்

புலவா தொழிதல் கயற்கண்ணாய்

மங்கை மாதா பெருங் கற்பென

றறிந்தேன வாழி காவேரி!

காவிரி நாடன் கரிகால வளவன், கங்கை நாட்டைத் தனது செங்கோல ஓச்சிப் புணாநதான் (அடைந்து ஆண்டான்) “எனக்குரிய கணவன், கங்கையைப் புணாவதா?” என்று காவிரி பிணங்க

வில்லையாம கற்புடைய மங்கையரின தனமையை அது விளக்கிறதும் அதேபோல, ஆத்திமாலைகுடிய வெணகுடையானுகிய சோழன, தனது கோடாச செங்கோல ஓசசிக்கனனி (கன்னியா குமரி)யைப் புணாநதான அதாவது கன்னியா குமரிவரையிலும் உள்ள தமிழகத்தை வென்று புரந்தான “கயல களைக கணனாக உடைய காவிரியே, இவ்வாறு உனது தலைவன மறநெரு கன்னியைப் புணாநதாலும், நீ பிணங்கவிலலை அது மனவுறுதியுள்ள மாதா பெருங்கறபின திறமையே என்றறிந்தேன்” கரிகாலன கங்கை முதல கன்னியாகுமரி மடடிலும் உள்ள பாரதநாட்டை ஆண்டதற்கும், இந்த இடங்களில் தமிழரசு நிலவியதற்கும் இப்பாட்டு ஓர் அரிய ஆதாரமாகும்

“காவிரியே, உழவரோசையும், மதகோசையும் உடைநீர் ஓசையும், புதுப் புனலாடும் விழாக் கொண்டாடுவோர் ஓசையும் சிறந்தது ஆரப்ப நீ நடந்தாய் உலகிற்கு இத்துணை நலத்தையும், சுபத்தையும், மகிழ்வையும் அளிகும் நீ வாழ்க! இவ்வாறு விழாவோசைகள் சிறந்ததொலிப்பது, ஓயா தொலிக்கும் மழவா (வீரா) ஓசையுடைய கரிகால வளவனாகிய உனது தலைவன வளமையேயாகும் அதத்கைய தலைவனைப்படைத்தநீ வாழி, காவிரியே!”

அடுத்த மூன்றாம், பாட்டுடைத் தலைவனான சோழன வாழும் புகாரைச் சிறப்பிக்கும் முகச் சாரத்துவரியாம இவைதோழி தலைவனமுன் கூறல்: “ஐய, கரிய மலர் போன்ற நெடுங்கண்ணுடைய காரிகை முன்னே, கடல் தெய்வத்தைக் காட்டிக் காட்டி, நான் உன்னையே காதலிக்கிறேன், உன்னைப்பிரியேன்” என்று சத்தியம் செய்தாரையா

ஒருவா அசத்ததியத்தைப் பொயததாரா அந்த அறனிலா இப்படி அவா செயவாரென்று ஏழையோம அறியோம! ஐயா, விரிகதிரா, வெணமதி, நடசத்திரக கூட்டம் இவை போன்று விளங்கும் வெள்ளை முறுக்குடைய சங்கு முதது ஆகியவற்றின ஒளியைக் கண்டு, ஆம்பல இதழ் மலரும் புகாராதான எமது ஊர் நீதி வழுவாச செங்கோல நடக்கும் இப்புகாரில் இவ்வாறு சொல் தவறுவாரும் உண்டோ?

காதலர் ஆகிக் கழிகநானற கையுறைகொண்டு எம்பின் வந்தாரா ஏதிலா தாமாதி, யாமஇரப்ப நிறபதையாங் கறிகோம ஐய, மாதரார் கண்ணும், மதிநிழல் நூஇணைகொண்டு மலாநத நிலப்

போது மறியாது, வண்ணச் லாடும் புகாரே எம்மூர்

அவா காதலராகி, பெரிய நெய்தற சோலையின்கண் தழையும் கண்ணியும் கொண்டு எம் பின்னே வந்தாரா அப்படிப்பட்டவா நாங்கள் அவரை இரக்க, அன்னியாபோல நிறகிருர் மாதா முகத்திலுள்ள விழிகளுக்கும் மதிநிலாவில் மலாநத நீலோற்பலத திறகும் வேற்றுமை தெரியாமல், இரவு வந்தது கூடத் தெரியாமல், வண்டு ஊசலாடும் புகாரே எங்கள் ஊர் இந்த ஊரில் இவ்வாறு காதல கொண்டவா ஏதிலா போலிருப்பது வியப்பாயிருக்கிறது!

மாதா, கடல் மணலில் சிறறில் கடடி விளையாடுவா திரைகளால் மொததுண்ட சங்குகள், அலையுடன் வந்து சிறறில்களை உழுதழிக்கும், மாதா மயங்கி மெலவிரலால் ஓசசுவா. அவா கோதை பரிநதசையும், குவளை மரலை அறுநது சிந்தும்.

அப்படிச் சிந்திய மலர்கள் கடைக கணிகும
விழிகளைப் போலிருக்கும் அங்குப் போவா, நாட
டம் மேறசெல்லாது அவற்றையே பாரத்திருப்பா.
அததகைய புகாரே எம்மூர்

அடுத்த மூன்று கானலவரிகளும் காதலன் தனது
வேடகை நோயைக் கூறுவதாம் உதிரந்த புன
னைப் பூந்தாதுக்கள் போத்த கடற்கரையில், தலை
வன தலைவியைக் காண்கிறான் அவளது மதி
முகத்திலுள்ள கயற்கண அவனுக்கு நோய் தரு
கிறது அவள் சிறறில் முதலியன விளையாடும்
இடத்திற்கு அவன் வருகிறான், சிறறில் துறை
யிடத்து மேயும் வலம்புரிச் சங்குகளால் உழுது
அழிக்கப்பட்டிருக்கும் தோற்றத்தைக் காண்கிறான்.
“எனது நோய் தீர்ப்பவள், அழகுத்தேமல் படாந்த
அந்த மெனமுலையாளே” என்கிறான் மணங்கமமும்
இந்தப் பூங்கானலில் (கடற்கரையில்), ஓர் அணங்கு
உறைகின்றாள் அவள் புலாலுலாத்தி, அதைப்
புட்கள் உணர்த்து வண்டாக்கும் ஒரு சிறு கொள
றைக் கொம்பைக் கையில் பிடித்து இங்குறை
கின்றாள். ஆ! அவள் இங்கே இவ்வாறு உறை
வதை அறியேன் அறிந்தால் இந்த இடத்தை
அடைந்து, இவ்வாறு நோயால் வருந்தேனே.

வலைஞர் சேரியில், வலையுலரும் முனறிலில்,
மீனூலாத்த வேண்டி, இன்னொரு கொலைவேல
நெடுங்கண கொடுங் கூற்றம் வாழ்கின்றது அதை
நான் அறியேனே அறிந்தால் இக் கடற்கரைக்கே
வந்திருக்க மாட்டேனே. ஐயோ அக்கூற்றம் என்
னைத் தனது கணனாலே தாக்கி நோய்தந்து
வருத்துகிறதே. .

அடுத்த மூன்று பாடில தலைவன தலைவியைத் தனியிடங் கண்டு புகழ்கின்றான். இது நிலைவரியாம்

கயல எழுதி, விலஎழுதிக காஎழுதிக காமன
செயலஎழுதித தீநதமுகந திங்களோ காணீர்!
திங்களோ காணீர் *திமில் வாழநா சீறாககே
அங்கணோ வானதது அரவஞ்சி வாழவதுவே!

கயலவிழிகள், விறபுருவம், காமன செயல மூன்றும் விளங்கும் இவள் முகமாகிய திங்கள் வானத்திலிருந்தால, இராகு பிடிக்குமென்று அஞ்சிப் பரவரது சிறுநூரில் வாழ்வதைப் பாருங்கள்!

எறிவன்கள் ஆரப்ப, இருமருங்கும் ஓடும்
கறைகெழுவேற கண்ணோ கடுங்கூற்றம் காணீர்!
கடுங்கூற்றம் காணீர், கடல வாழநா சீறாககே
மடங்கெழு மென சாயல மகளாயதுவே!

இரு பக்கமும் ஓடும் இவளது வேறகண்கள்கூற்றோ? இந்த நெய்தல மாககளுக்காக கூற்றமே இப்பெண்ணாக வந்திருக்கிறதோ? மீன உலாத்திக கொண்டு பறவைகளை ஓட்டும் இவள், கண்டாக்குக காமநோய தரும் அணங்கோ? அடம்புகொடி படர்ந்த இக்கானலில், அணங்கு தான் இப்படி ஐம்பால கொண்ட பெண்பாலாக விளங்குகிறதோ?

அடுத்த மூன்றும் தோழன கேள்விகுத தலைவன் சொல்லும் முரிவரியாம் “தோழா, எனக்கு என்ன நோய, என்னை யார இப்படி இடாசெய்தவா என்று கேட்கிறாய் சொல்கிறேன் கேள், சங்குகள் வளரும், திரைவிரி துறையில், திருமணல விரிந்த இடத்தில், மணமலா நிறைந்த சோலையில்,

என் மனத்தைக் கொள்ளை கொண்டவள் தனியே
திரிகிருள அவள அங்கங்களே என்னை இடர்
செய்தன ”

பொழிலதரு நறுமலரே, புதுமணம் விரிமணலே,
பழுதறு திருமொழியே, பணையிள வனமுலையே,
முழுமதி புரைமுகமே, முரிபுரு விலலிணையே,
எழுதரு மினனிடையே, எனையிடா செயதவையே !

மருவிரி புரிசுழலே, மதிபுரை திருமுகமே,
இருகயல இணைவிழியே எனையிடா செயதவையே !

முனைவளா இளநகையே, முழுமதி புரை முகமே,
இனையவள இணைமுலையே எனையிடா செயதவையே !

அடுத்த மூன்றாம் காதலியைப் பார்த்துக் காத
லன் தனது ஆற்றுமை கூறலாம் “ காதலீ, உன்
பெரியோர் கடலபுகு, உயிரி கொன்று, மீன்
பிடித்து வாழுகின்றனா நீயோ எனது உடலிற்
புகுநது, காதல நோயால் உயிரி கொன்று வாழ்
கின்றாய் உநதை கொடுங்கண வலையால் உயிரி
கொலவான, நீயும் நெடுங்கண வலையால் என்
னுயிரைக் கொலவாய ஒடும் மீன் படருகொண்டு
உன் அப்பன் உயிரி கொலவான கோடும் புரு
வத்தால் நீயும் என உயிரைக் கொலவை பிறா
துயரத்தை நீ பாராய இப்படி நீ செய்யும் துய
ருக்குத் தண்டனை விழும் பார ! என்ன தண்
டனை என்பையோ ? கட்டுக்கடங்காது, கனத்த,
பெருத்த, வலிய வெமமுலையைத் தாங்காமல், மழை
மின்னலைப்போன்ற உனது நுண்ணிடை முறியும்,
சொன்னேன். அப்பாரத்தை என் மேலேற்றி,
என் ஆற்றுமையைத் தீர்ப்பாயாக ? ”

இவ்வாறு தனது அடங்கா ஆசையை வெளியிட்டு மறுபடியும் கூடுகிறான் தலைவன் புணர்ந்து நீங்க மனமில்லாமல், மனத்திற சொல்லிக்கொள்ளுகிறான் :—

“பவளவுலககை பிடித்து முத்தங் குற்றுவாள இவள் ; புனனை நிழலில் அன்னநடை நடப்பாள. கள்ளுகுக்கும் கருங்குவளையைக் கையில் ஏந்தி, புலாலேக கொத்தவரும் புடகளைக் கடிவாள , இவள கண்கள வெளவேல அல்ல , அவை வெய்ய, வெய்ய கூற்றமேயாம்

தவள முததம் குறுவாள செங்கண
குவளை யல்ல கொடிய கொடிய

அன்னம் நடப்ப நடப்பாள செங்கண,
கொன்னே வெய்ய கூற்றம், கூற்றம்

காதலி விளையாட்டாக ஓடுகிறாள் அவளைக் கண்டு காதலன் சொல்லுகிறான் “இந்த நீ வேலி சூழந்த கடற்கரையில் விளையாடித் திரிகிறாள் ஒரு நங்கை அவள் பின் சேராதே, அன்னமே! நீ அவள் நடையை ஒவ்வாய் அவள் மாதிரி நடக்க முடியாமல் தோற்பாய”

இப்பாட்டு, காதல பொறுக்கமுடியாத ஒருவன், தான் காதலிக்கும் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்துச் சொல்லுவது போலிருக்கிறதன்றோ? கோவலன் எப் பெண்ணையும் விருமபவிலலை அவன் மாதவி மையலிலே சொக்கியிருந்தான் ஆனால் விதியொன்றிருக்கிறதே! அது மாதவி மனத்திற புகுந்து ஐயத்தைக் கிளப்பியது “ஆ! எனனை அலட்சியம் செய்து, வேறொரு பெண்ணையன்றோ காதலித்து இப்படி

இவன் பாடுகிறான் ” என்று (கலவியால் மகிழ்ந்த வளபோல முகம் மினுக்கி) உள்ளே பிணங்கி, மாதவி தனக்கும் வேறொரு குறிப்பு உண்டு, வேறோ காதலன்மேல ஆசையுண்டு என்று பதிஷ்குப பதில் உணராததுமபடி, யாழை வாங்கிக் கானல்வரி பாடுகிறான் அதைக்கேட்டு நெய்தல நிலத்தெய்வம் வியப்பெயதுகிறது நீளநிலத்தோர் மகிழ்வெயது கின்றனா அவள குரலும், விரலும், அத்துணை இனியன அத்துடன் அப்பாடல்களே கோவலனை வேசை மயக்கத்தினின்றுந் தெளிவித்துத் தனது தரும் பததினியினபால சோதனை அப்பாடல்களே நாயகனை எண்ணிக் கண்ணீர் விட்டு மெலியும் கண்ணகிக்கு நல்லவாயின

“ மருங்குவண்டு சிறந்தாராப மணிபூ ஆடை அது
போத்துக
கருங்கயற் கணவிழித்து *ஒலகி நட நதாய வாழி காவேரி
கருங்கயற்கண விழித்தொலகி நட நத வெல்லா நின்
கணவன
திருந்து செங்கோல வளையாமை யறிந்தேன வாழி
காவேரி !

பூவார சோலை மயிலாடப் புரிந்து குயில்கள இசைபாடக்
காமா மாலை அருகசைய நடநதாய வாழி காவேரி !”
காமாமாலை யருகசைய நடநதவெல்லா நின் கணவன
நாமவேலின் திறங்கண்டே யறிந்தேனவாழி காவேரி

இவ்வாறு பக்கத்தில் வண்டொலிக், மணிபூஞ்
சேலை யணிந்து, மீனவிழி நோக்கி, பெணமையால்
ஒதுங்கி நீ நடப்பதெல்லாம் நின் கணவன செங்
கோல கோடாமையால் என்றறிந்தேன பூஞ்சோலை
யில மயில ஆட, குயில்கள இசைபாட, அழகான
மாலைகள் அகைய நீ நடப்பதெல்லாம் பகைவரை

* ஒலகி = ஒதுங்கி

வென்று புகழ்பெற்ற நினது கணவா வேலின் திறம்
 எனறறிந்தேன அவனது வளநாடடைக குழந்தை
 போல வளாககுந் தாயானாய், நீ வாழி ஊழிகடந்த
 நினது இப்பேருதவி நீங்காது நீ வாழக! நீ இவ
 வாறு ஊழியை வென்று பேருதவி செய்தொழுகு
 வது, உயிரகளைக் காக்கும் ஆகஞா சககரத்தை
 ஆளும் பகல வெய்யோன (நடுநிலை விருமபுவோனா
 கிய எமதரசன்) அருளாலேதான் பகலவன குலத
 தோன்றலாகிய சோழன வாழக! சூரியன் கடலாவி
 யிழுதது மேகமாககி மழைபொழிந்து, நீ வெள்ள
 மாகப் பெருகுகின்றாய் சூரிய குலத்தோன மன்னு
 யிரைத் தன்னுயிர்போலத் தாங்கும் செங்கோனமை
 யாலும் நீ வறரு நிறைவெய்தி, ஊழிகடந்து உலகிற
 குதவி விளங்குகின்றாய் ஆதலால் பகல வெய்
 யோன அருள வாழக! நின பேருதவி வாழக,
 நீ வாழக, காவிரியே!

இனிப் புகாச சிறப்பைப் பாடுகிறாள் மாதவி,
 கடல அலைகள் வெண முததுக்களைத் தந்து,
 நெய்தல் பூங்கோதையை விலைஞா போலக்கொண்டு
 செல்லும் புகாரே எம்மூர் இதனகண் நீள புனை
 கள் அருமபிப் பூத்து நட்சத்திர மண்டலம்போலக்
 காணும் அதனிடையே சந்திரனபோல அன்னம்
 உறையும் அவற்றைக் கண்டு வணங்கித் ஆம்பல
 மலரும் அதத்கைய புகாரில் வாழும் எமது தலைவி,
 இனிய கதிர் நிலவும் முகத்தாள அவளது செவ
 வாய் மணிமுறுவலுக்கு முததும் ஒவ்வாது; எனி
 னும், முததங்கனையே கையுறையாகக் கொண்டு
 மனமதனபோல நீர் வருதீர் மறைவிலே தம்மை
 மணந்து அகன்ற காதலரை நினைத்துப் பட்டினப்
 பாககத்தில் வாழும் பரதகுலத்து இளம் பெண்கள்

உடல் இளைத்துக் கைவளைகள் சிந்துவதை யாம் எப்படி யறிவோம்? வண்டலாட்டை அலைகள் அழிப்ப, அதுகண்டு பொருது கையால் மணலைவாரி, முகமதியில் நீண்ட விழிகளில் கண்ணீர் நிரம்ப, இளம்பெண்கள் கடலைத் தூக்க முயலும் புகாரே எம் ஊராம் இவ்வூரிலே, உண்டவரை வெல்லும் கருங்களளின பானம் ஒழியாத பாககத்திலே, இளம்பெண்களுக்கு நீ மிகக் மனநோய் தருவாய் என பதை யாம் எப்படி அறிவோம்?

இனி, தான இன்னொருவனமேற காதலகொண்டதாக மெல்லக் குறிககிருள் மாதவி புணாநண்டினை நோக்கி, பூங்கானலில் என்னையும் நோக்கி, உணாவொழியப் போனா நெய்தலநிலத்தலைவா. அன்னங்காள, எம்மை நினையாது அவர் போயவிட்டாரோ? நம்மை மறந்தாரை நாம் மறக்க மாட்டோம் மங்கிய மாலையில், என்கண் அக்காதலரைக் காணாது வருந்துகிறது எனனைப்போல நீ துன்பமுருமல உறங்குகின்றாய். ஏ நெய்தலே, நீ காணும் கனவினுள், எனனை விட்டகன்ற வன்கனா இக்கானலில் வரக்கண்டறிவாயோ? ஏ கடலோதமே!

நோந்த நம் காதலா, நேமி நெடுந் தினதோ ஊரந்த வழிசிதைய ஊர்கின்ற ஒதமே,
பூந்தண பொழிலே, புணாந்தாடும் அன்னமே,
சாந்தண துறையே, இதுதகா தெனனீரே!

நெய்தல தலைவனே, நினது நிலம் நல்ல முத்தணி பூண்டது, நலஞ்சார பவளக் கலையுடுத்தது. செந்நெற பழனக் கழனிதொறும் திரையுலாவப் பெற்றது. புன்னைப் பொதும்பர் நிறைந்தது தரளநகை செய்து, பவளவாய் மலர்ந்து, சேரிப்பரதா

வலை முன்றிலில திரையுலாவப் பெற்ற நெய்தற்
றலைவன நீ மகரக்கொடியோன அம்பெயத புதுப்
புணகளை என அனனை கண்டால என்ன செய்வது?
இந்தக் கொடுமை செய்தார யார எனருல என
சொல்வது? பிறா அறியாத எனது நோயை
அனனை அறிந்தால என செய்வது?

இனிப் பொழுதுகண டிரங்குகிருள மெல்லி
ருள பரந்தது பகலவன மறைந்தான என கண்கள்
வருந்தி நீ உகுத்தன தனையவிழ மலாகதழலாய,
எனனைப் பிரிந்த அவா நாடடிலும், எனவனை
நெகிழ, எரி சிந்தி வந்த இந்த மருண்ட மாலை
உளதோ?

கதிரவன மறைந்தனனே! காரிருள பரந்ததுவே
*எதிர்மலர் புரையுண்கண எவ்வநீர் உகுத்தனவே!
புதுமதி புரை முகத்தாய், போனா நாட ளுதாங்கொல
மதியுமிழந்து, கதிர்விழுங்கி, வந்த இம் மருண்மலை!

பறவைகளின்பாட்டு அடங்கினவே! பகலோன
மறைந்தானே! முழுமதி நோய்செய்ய, எனது
நெடுங்கண்கள் நீருகுத்தனவே! மலரவிழ கூந்த
லாய, எனனைப் பிரிந்தவா நாடடிலும் எனனுயிர
மேல வந்த மறவலி படைத்த இந்த மருண்ட மாலை
உண்டோ?

இந்தக்கானல் வேலியில ஓர்வா வந்து, எமது
வினையாட்டை அழித்துச் சென்றா அவா நமது
மையல் மனமவிட்டு அகன்றிலா அவரை நமது
மானவிழி மறந்திலது நான அன்னத்துடன் ஆடக்
கண்டு, நேற்று எனனையே ஒருவா நோக்கி நின்றா
அவா அழகுத் தேமலைப் போல நமமை விட்டுப்

* இரண்டு மலாபோன்ற விழிகள்.

போகாது மனத்தில் உறைகின்றார். ஏ குருகே, நெய் தற றலைவனுக்கு யானுற்ற நோயைச் சொல்லுவாய். இக் கானலை வந்தது அடையாதே, செல !

இவ்வாறு பாடிய மாதவி, மீண்டும் கைககிளை யும் குரலும் சோந்த இனிய செவவழிப் பாலையிசை யெழுப்பினாள்

நுனையா விளரிப்பாலைப் பண கொள்ளும் மாலையே என்னுளியைக் கொள்ள வல்லாய், கொள் .

*பையுளநோய கூரப் பகலசெயவான போயவீழ
வையமோ கணபுதைப்ப வந்தாய மருளமாலை,
மாலை நீ யாயின மணந்தா அரையின,
ஞாலமோ நலகூந ததுவாழீ மாலை

இனி, தனக்குப் பகையாகிய கிளையிலே கலக்க வந்தாய், மாலையே, நீ என ஆவியைக் கொள்வாய் பிரிந்தவா வருந்தியுரைத்த சொற்களைக் கேட்டு அருள் நிழலில் இருந்து ஏங்கி வாழ்வா உயிரைக்குக் கேடு சூழ்ந்த மாலையே, நீ அரணுகுள்ளிருந்து ஆற்றல இல்லாமல் ஒடுங்கும் மனனை வெளியே முற்றுகையிட வந்த பகையரசன் போலவாய் !

இம் மருண்ட மாலை தீ வீசி வந்தது இது நமமை வருத்தம் என்று அறியாமல், நினனைப் பிரி யேன என்று பூக்கமழ கானலில்பொய்ச்சூழ உரைத் துச்சென்றா அவா அதைப் பொறு, பெரிய கடல தெய்வமே, அதைப் பொறு என்று நின மலரடி வணங்குகிறேன்

* * * *

கேட்டான கோவலன் “யான கானல்வரி பாடி
னேன தானும் புாடுவதாக யாழைவாங்கிக்கொண்டு,

* துன்பம்.

இன்னொருவன் மேல மனம் வைத்து, பல மாயப் பொய்களைக் கூட்டி இந்த மாயத்தாள பாடினான் ” என்று அவன் மனம் வேறுபட்டான யாழ்சையால ஊழவினை சூழநதது தான் விரும்பிய மதிமுகத்தானே அணைத்த கைகளை, நெகிழத்தினான் ‘ பொழுது போயிற்று’ என்று எழுந்தான் உடனே ஏவலாள ருடன் கோவலன் மாதவியைப் பிரிந்து சென்றான் அவன் போன பிறகு, தாதவிழ பூஞ்சோலையில், தனது பாட்டொலி நிறுத்தி, கையற்ற நெஞ்சின ளாய, வண்டியிலேறி இது காறும் தனனைப் பிரியாத காதலனினறியே மாதவி தனது மனை புககாள புகுந்ததும், “உலக அரசா தலைவணங்கும் சூழியா னைச்சுடாவாட சோழன், சக்கிரவாளகிரியும் உள்ளே அகப்படுமபடி வெண குடை கவிப்ப, நீடுழி வாழக ” என்று அரசனை வாழத்தினான்.

௨0. மாதவி தூது

செந்தா மரைவீரியத தேமாங் கொழுந்தொழுக
மைந்தா அசோக மடலவிழக—கொந்தா
இளவேனல வந்ததால எனனாகொல இன்று
வளவேன்ற கண்ணி மனம் !

இளவேனில

தமிழநாடு நீாவளம் நிறைந்தது வடக்கு வேங்கட
மலை, தெற்கு குமரி, கிழக்கும மேற்கும
கடல்கள—இவை அதன எலலைகளாம் மாட
மாளிகை சிறந்த மதுரை, சோழா தலைநகரான
உறையூர், செழிப்புமிக்க வஞ்சி, புனலோசை மிக்க
புகாரா—இந்நான்கும தமிழநாட்டின் தலைநகராகளாம்.

இந்நான்கு நகரங்களிலும் மன்மதன் அரசு
வீற்றிருந்தான். மனமதனுக்குத் தென்றலே தோ,
கிளியே புரவி, அந்தியே யானை, இம் மூன்றையும்
முறையே பாண்டியா, சோழா, சேரா காவலில
வைத்து, தனது படையாகிய மகளிருடன் அவன்
புகார நகரில் வீற்றிருந்தான் வசந்தன் வந்தான்.
குயில ஆகிய சின்னமுதுவோன் அரசன் ஆணை
யைச் சின்னம் ஊதிகொண்டு படைகளுக்கு அறி
விப்போன ஆவன். “குயிலே, மனமதன் கொலு
வீற்றிருக்கிருன், இளவரசனாகிய வசந்தன் வந்து
விட்டான் இங்கே” என்று தென்றலாகிய தூதன்
அறிவித்தான் கொடிகள் நெருங்கிய சோலையில்
வளரும் குயில, “மன்மத சேனைகளான பெண்டா,
இளவேனிற கேற்ற கோலங் கொள்ளுங்கள்”
என்று பணிமொழி கூவியது. (பணிமொழி =
பட்டினி).

மாமலா நெடுங்கண மாதவி குயிலின
கட்டளைக்கு இணங்கினாள் கோவலனைப் பிரிந்து
வந்த அவள், வானுற வ்யாந்த தனது நிலா முற
றத்தில் உள்ளே வேன்றிப் பள்ளியில் ஏறினாள்,
தென்கடல் முததையும், பொதிகைச் சந்தனத்தை
யும் தனது குங்கும வனமுலை மாபிறகுக
காணிக்கையாக அணிந்தாள் பிறகு பதுமாசனத்தி
லிருந்து, கையில் சகோடயாழை வாங்கிவாசித்தாள்
வலக்கை, பதாகை - முததிரையாக யாழத்
தண்டைப் பிடித்தது இடக்கை நாலவிரல் மடக்கந்
தழுவியது தாழ்ந்த இசை (செம்பகை), அளவுக்கு
மிஞ்சிய இசை (ஆரப்பு), மழுங்கல் (கூடம்), கம்பித்
தல் (அதிரவு) ஆகிய அபஸ்வரங்கள் இன்றி, ஸபத்
ஸ்வரங்களையும் இனிது மீட்டி, வலிவு, மெலிவு,
சமன என்னும் மூவகைச் சுருதிகளையும் ஏற்றவாறு
தழுவி, அகநிலை, புறநிலை, அருகியல், பெருகியல்
ஆகிய மருதப் பண்களை அவற்றிற் கிசைந்த ஸ்வரங்
களுடன் தெளிவாக வாசித்தாள், புறநிலை மருதப்
பண மீட்டும போது மன நெகிழ்ந்து மயங்கினாள்
மாதவி

மனம்தன் ஆணையை யார தப்ப முடியும்?
அவன் தனது மலாக கணையால் உலகை யெல்லாம்
ஒரு தனிச்செங்கோல் செலுத்துவோன் அல்லவா?
கட்சி வேறுபாடில்லாமல், அவன் ஆணையை உல
கெல்லாம் வணங்குகிறது மாதவி மேனி பசந்தது.

மாதவி கோவலனுக்குத் திருமுகம் அனுப்பி
னாள் மாதவி, சண்பகம், பச்சிலை, கருமுகை,
வெண்பூ, மல்லிகை, செங்கழுநீர் ஆகியவற்றால்
அடாத்தியாக ஒரு மாலை தொடுத்தாள். பித்திகை
யின் (சிறு செண்பகம்) கொழுமையான முகையை

எழுத்தாணியாகக் கொண்டு, அதைச் செம்பஞ்சுக் குழம்பில் தோய்த்து உதறி, முதிர்ந்த வெள்ளைத் தாழை மடலில் பின்வருமாறு எழுதலானாள் — “இனிய இளவேனிலான இளவரசன, உயிராக்ளையெல்லாம், அவை மகிழும் இணைகளுடன் சோக்கிருள அநதிப்போதில் விரகவேதனை அருமபும அதில் தோன்றிய திங்கட செலவனும் நோமையானவனல்லன், கோட்டமுள்ளவன் கூடினோ இடையே ஊடினாலும், பிரிந்தவா துணைகளை மறந்தாலும், மாரன் மணமுள்ள பூங்கணையால் அவா உயிரைக் கொள்வான் இஃது அவனுக்கு வழக்கம், புதிதல்ல இதை நீ அறிவீராக ” அறுபத்து நான்கு கலைகளும் இசைந்தொழுக, பண்ணையும் இசைத்திறனையும் பழித்த இனிய மொழியில் வினைந்த மழலையாற் சொல்லிச் சொல்லி மேற்கண்ட காதற் பனுவலை எழுதினாள் மாதவி, சேடி வசந்த மாலையைக் கூவியழைத்து, அவளிடம் மாலையைக் கொடுத்தது, “இந்தத் தூய மலா மாலையிற் பொதிந்த பொருளையெல்லாம் கோவலனுக்கு அளித்து, அவனை இங்கே அழைத்துக்கொண்டு வா ” என அவள் பணித்தாள்

அவ்வாறே, வேலவிழிச் சேடி அம்மாலையைக் கோவலனுக்கு அளித்தாள் கோவலன் வேசை நடத்தையை இவ்வாறு கண்டித்து, மாலையை மறுத்தான் * “1 திலகம், அளகம், விற்புருவம், குவளைக்கண், கொவ்வைச் செவ்வாய், குமிழ் மூக்கு இவற்றைக் கொண்ட அவள், மாதா வாணமுகத்

* கோவலன் சொல்லும் எணவகை வரிகளின் பொருளும் விளக்கமும் அந்தந்த வாக்கியங்களிலேயே அடங்கியுள்ளன.

திறகுரிய மதாதத பாவையுடன, முன்னே தோன்றி என்மேற காதலானவளபோல நடித்தாள அநதக கண்கூடு வரியை யான அறிவேன 2 அவள புயலபோன்ற கூந்தலாள, வருந்தி நிலாப பொழியும் மதிமுகி, நெறியினறித திரியும் கயல விழியாள. அவள தனது சொக்கழகில, இனிய பவளவாய திறநது, முததிள நகைநலங் காட்டினாள். 'வா' எனன வந்தாள, 'போ' எனனப போனாள் இக கருநெடுங் கண்ணி, இப்படிப பல தடவை நடித்துச் சென்றாள் அநதக காணவரிக கோலமும் யான கண்டேன 3 அநதி மாலை வந்ததும், என சிந்தை வேடகை நோயுறும். என ஆற்றமுமையை அவள காண்பாள். கிளிமொழியும், அனனநடையும், மயிலபோன்ற சாயலும் மறைதது, ஒரு வேலவிழிச சேடிபோன்று மாறு வேடம் புனைநது, தனியே அவள வருவாள அநத உளவரி ஆடலும் யான அறிவேன 4 நான் பிரிவால வருநதுவதை அவள அறிவாள காதலுடன் அவள எனனை அணையமாட்டாள். சிலம்பு புலம்ப, மேகலை ஆரப்ப, அணிகளின சுமை தாங்காத அநத நுண்ணிடையாள, வாயிற புறத்தி னின்றும் நடிப்பாள அநத அறபுதமான புறவரியும் யான அறிவேன. 5 கோதையும், குழலும், தாதுசோ அளகமும், ஒரு கோவை முதது வடமும், திருமுலைதடமும் கொண்டு, மினனிடை வருந்த வாயிறபுறம் வநது, அந்த நன்னுதல, சேடி மூலமே செயதி சொன்னாள். உள்ளே புணாச்சிக் கருத துடன், புலவிச சொல்லுரைத்தேன் அதை நான மனம் வேறுபட்டுச் சொன்னதாகக் கொண்டு, தளாநத மேனியும், அழகிய மென்கூந்தலும்

உடைய அவள், ஊடலீநடித்துச் சென்றாள் அந் தக கிளா வரியும் யான அறிவேன (கிளாவரி = மாறுபட்ட இருவா நடுநிற்பவா சநதுசொல்லக கேட்டு நடிப்பது) 6 நான பிரிநதுறைந்தேன அவளும் பிரிநது, எனது நெருங்கிய உறவினரிடம் தனது துயரத்தைத் தோநது தோந துரைத்து, எனமேல அன்பிருப்பது போலே நடித்தாள். அந்தத் தோசசி வரியையும் யான அறிவேன 7 அந்திமாலையில் மயங்கிக் கண்டபேருக்கெல்லாம் தனது விரகதாபத்தைக் கூறினாள் அந்த வண்டாரா கூந்தலாள் அந்தக் காட்சி வரியையும் யான அறி வேன 8 தன்னை எடுத்தணைத்து மயக்கம் தீர்க்கும்படி, அவள் அவா முன் மயங்கினாள் அந்த எடுத்துக்கொள் வரியையும் யான அறிவேன ஆயிழையே, இப் பைந்தொடி நாடகக்கணியை யாதலாலே, இப்படியெல்லாம் நடித்துப் பிறரை மயக்குதல் அவளுக்கு இயல்பேயாகும் ”

அழகிய தோடணிந்த திருமுகங்கொண்ட மாதவி எழுதிய தாழைமடல் திருமுகத்தை, இவ்வாறு சொல்லிக் கோவலன் மறுத்தான் சேடி வசந்த மாலை, மனமிரங்கி, உளமவாடி மாதவியிடம் விரைநது சென்று நிகழ்ந்ததைச் சொன்னாள் “ மாலைப்போது வராதுபோனாலும், காலையில் நாம கோவலனைக் காண்போம்’ என்று செயலற்ற நெஞ்சுடன், பூமெததையிற சாயநது, இமை பொருந்தாமல் இருநது வருந்தினாள் மாமலா நெடுங்கண் மாதவி

உக. கண்ணகி கனவு

மலை நேரம் படின்னப்பாக்கத்தில், வீடுதோறும் மணிவிளக்கேற்றி, முலையும நெல்லும் தூவி அவரவா குலதெய்வங்களை இறைஞ்சுகின்றனா, பெணடா, கணவா மகிழ்நது கூடுதற்கேற்றபடி தமமை அலங்கரித்துக் கொள்ளுகின்றனா அத தகைய வீடுகளில் ஒன்றில், மாலதி என்னும் அந தண மனைவி யிருந்தாள் அவளுக்கு மகப்பேறில்லை ஆதலால், அவள் கணவன் இரண்டாநதாரம் மணநது, ஓர் ஆணமகவைப் பெற்றான். ஒருநாள் இரண்டாம் மனைவி வெளியே சென்றிருந்தாள் அப்போது குழந்தை அழுதது மாலதி பசியால் துடிக்கும் குழந்தைக்குப் பால் ஊட்டினா பால் விகிக குழந்தை மூச்சடைத்து இறந்தது “ஐயோ தமமகளை நான் கொன்றதாகவன்றோ தாய் தந்தையா பழி சுமத்துவா?” என்று ஏங்கி, அக் குழந்தையை எடுத்துக்கொண்டு, கற்பகம் நிற்கும கோயில், ஐராவதக் கோயில், அழகிய பல தேவாகோயில், கிழக்கே ஞாயன் கோயில், கைலாயக்கோயில், முருகன் கோயில், வச்சிரக்கோயில், மாசாததான் கோயில், அருகாகோயில், சந்திரன் கோயில் ஆகிய கோயில்களெல்லாம் சென்று “தெய்வங்களா, என துயா தீர்மின” என்று அழுதாள் மாலதி ஒரு தெய்வமும் அவளுக்கு இரங்கவில்லை.

நள்ளிரவு, சுடுகாட்டுக் கருகேயுள்ள சாததன் கோயிலில், பிள்ளைப் பிணத்தை ஏந்திக்கொண்டு அவள் வரங்கிடந்தாள் அப்போது இளம்பெண்ணுருக்கொண்டு ஓர் இடாகினிப்பேய் வந்தது மாலதியிடம் இரக்கங்காட்டுவதுபோலநடித்து, “மாசிலாய!

செய்தவம் இல்லாக்குத தேவா வரங்கொடா இது பொய்யுரை யன்று , பொருளுரையேயாம் ஆதலால் உன் கையிலுள்ள பிணத்தைத் தா” என்று பறித்துத் தின்று சென்றது இடியுண்ட மயிலபோல ஏங்கியழுது, சாததனிடம் முறையிட்டாள மாலதி சாததன மனமிரங்கினுன் , “ அன்னாய ஏங்கி அழாதே , செல , முன்னே உயிரககுழந்தை காண்பாய” என்றருளி, குயில்கள் உறையும் ஒரு சோலையில், தானே குழந்தையாகக் கிடந்தான அதை மகிழ்வுடன் எடுத்தணைத்துத் தாயிடம் கொடுத்தாள் மாலதி அந்தணனுக்குக் குழந்தையான சாததன, பிரமசாரியாய், உயாந்த பொருள் கொண்ட கலவி கேள்விகளிற புலவனான பெற்றோர்கள் இறந்தனா அவன் அவர்களுக்கு நீக்கடன்களை முறையுறச் செய்தான் பிறகு தேவநதி என்ற பெண்ணை மணந்தான் மக்கள் கண்ணுக்குத் தேவசரீரம் புலப்படாது எனினும் “ இவள் கண்ணுக்குப் புலப்பட்டும் , நரவுடல்கொண்ட பூவிழியான தேவநதி, தேவவுடல்கொண்ட எனசோககையைப் பொறுக்கும் திறனெயது” என்று சாததன கூறி, அவனைக் கூடிச் சில காலம் இன்புற்று வாழ்ந்தான் பிறகு ஒரு நாள் சாததன மூப்பற்ற தனது நித்திய இளநலத்தை (தேவ சரீரத்தை) விளக்கி, “என் கோயிலுக்கு நீவா” என்று அவட்குச்சொல்லி மறறவாக “நான் தீர்த்தங்களுடச் செலகிறேன்” என்றோதி மறைந்தான் “எனது கணவனை மீண்டும் தருக” என்ற வேண்டுகோளைக் காரணமாகக் கொண்டு தேவநதி, சாததன கோயிலில் வழிபட்டிருந்தாள்

கண்ணகியும் கணவனைப்பிரிந்து வருந்துகிறாள்

அல்லவா? அதை அறிந்தாள தேவநதி தான வணங்கும் சாததனுக்கு, அறுகு, சிறுபூளை, நெல் இவற்றைத் தூவி வழிபட்டுப் “பத்தினியும் தன கணவனைப் பெறுக” என்று வேண்டிக் கொண்டு உடனே சென்று, “நீ கணவனை விரைவில் அடைவாய்” என்று கண்ணகியை வாழ்த்தினாள் கண்ணகி, தேவநதியை வணங்கி “அம்மையே! உன் வாய்ச்சொல் பலிக்கும் ஆனால் நான் நேற்றிரவு கண்ட கனாவினால் என் நெஞ்சம் ஐயுறுகின்றது கணவன் வந்தான், என கையைப் பிடித்தான் இரு வரும் இவ்வூரை நீதது ஒரு பெரும்பதியைச் சோந்தோம் அப்பதியினா பொய்த தேளிடுவதுபோல, ஒரு பழி சுமத்தினா, கோவலருக்கு அதனால் பெருந தீங்குற்றது நான் அவ்வூர் அரசன் முன் உண்மை சொல்லி முறையிட்டேன் உடனே அந்த அரசனுக்கும், ஊருக்கும் ஒரு பெருந தீங்குற்றது இவ்வாறு துன்புற்ற யான் பிறகு கண வனுடன் பெற்ற நலங்களைக் கேட்டால் நீ நகு வாய்” என்றுரைத்தாள கண்ணகி இத தீக் கனாவால் வருந்திய கண்ணகியைத் தேவநதி மன மாற்றி, “பொற்றொடி, கணவன் உன்னை வெறுக்க வில்லை முன்னே ஒரு பதினோன்பு செய்யத் தவறினே அதனாலேதான் உனக்குத் தீங்கு நோந்தது பழம் பிறப்பிற் செய்த இப்பிழையை இப்போது மாற்றலாம் மாற்றும் வகைகளே. காவிரி கடலுடன் சேரும் புகார முகத்தில், அழகிய நெய்தற் கானலில், விசாலமான சோமகுண்டம், சூரியகுண்டம் என்னும் இரண்டு புண்ணியத் துறைகள் உள்ளன அவற்றில் நீராடி, காமவேள்

கோயில புகருவணங்கிய தையலாரா, தம் கணவரு
 டன இவவுலகில இன்புற்று, போகபூமியிற சென்று
 பிறப்பாரா நாம ஒரு நாள் அப்பொயகையாடப்
 போவோம்” எனருள கணவனையே கடவுளாகப்
 போற்றும் கண்ணகி “இஃது என குலத்திறகுப்
 பெருமையாகாது” என்று மறுத்தாள்.

உஉ. கோவலன் வரவு

இசசமயம் பணிபபெண உளளே ஓடிவநது,
“அமமா, காவலன போலும் நமது கோவலர்
இதோ கடைவாயலில் வருகிறா” எனற நற
செய்தி சொன்னாள் கோவலன வந்தான், பள்ளி
யறையிற புகுந்தான், கண்ணகியின வாடிய
மேனியும், வருந்திய உள்ளமும் கண்டான்
“கண்ணே, பொய்க கோலம் புணாதது வஞ்சிக்கும்
வேசையுடன் கூடிககளியாட்டயாநது, அளவுகடந்த
குலப் பொருட் குன்றெல்லாந் தொலைத்தேன,
வறுமையுற்று நாணுகிறேன, வறியானேன
என தீசசெயல எனனையே தலைகுனிநது நாணச
செய்கிறது” என்று வருந்தினான்,

பத்தினி என்ன செயதாள்? ‘ஏன இப்படிப்
போனது உமது புத்தி’ என்று இடித்தாளா?
இல்லை ‘வறுமையினால் தளாநது, தான் விருமபும
மாதவிகுக் கொடுக்கக் கைப்பொருள் இல்லாமல்
இவ்வாறு வருந்துகிறா கணவா’ என்றெண்ணி
ஞா உடனே மங்கலப் புன்னகை முகங்காட்டி
“இதோ எனது சிலம்புள்ளது, அதைக்கொண்டு
செல்லுங்கள்” என்றாள் பத்தினியின் அன்புப்
பெருமையை அறிந்த கோவலன் “சேயிழையே!
இச்சிலம்பை முதலாகக் கெரண்டு தொழில் செய்து,
நான் இழந்த நகைகளையும், பொருட் குவையையும்
மீண்டும் ஈட்ட முனைந்துள்ளேன் அதற்காக
நான் திருவிளங்கும் மாடமதுரை நகர் செல்ல
விருமபுகிறேன் நீயும் எனனோடு வா, எழுந்திரு
சுடா எழுமுன் இருட்டிலேயே புறப்படலாம்”

என்றான் நீடித்த முனவினைப் பயனால் அவனுக்கு
இவ்வாறு செலலத தோன்றியது —

“காவலன போலும், கடைத்தலையான வநது, நம
கோவலன” என்றாள் ஓர் குற்றிளையாள, கோவலனும்
பாடமை சேக்கையுட புகுத்தன பைந்தொடி,
வாடிய மேனி வருத்தங் கண்டு, யாவும
சலம்புணர் கொள்கைச் சலதியொ டாடிக்,
குலத்தரு வானபொருட் குன்றந் தொலைந்த
இலம்பாடு நாணுத்தரும் எனக் கெனன,
நலங்கேழ் முறுவல் நகைமுகங் காட்டிச்
“சிலம்புள கொண்” மெனச் “சேயிழை கேள், இச்
சிலம்பு முதலாகச் சென்ற கலனோடு,
உலந்த பொருளாட்டுத் லுற்றேன மலாந்தரீ,
மாடமதுரை யகத்துச் சென நென்னோடிங்கு,
ஏடலா கோதாய எழுக ”

என்றதுமே கண்ணகி பதில் சொல்லாமல் கணவ
னைப் பின் பற்றினாள்

உங். கவுந்தி யடிகள்

மீனொளிர் வானில வெண்மதி நீங்கியது காரிருள்
பரந்தது, வானம் இன்னும் கணவிழிக்கவில்லை
தாம் அனபுடன வளாதத ஆடும், மானும், அன்ன
மும் சோநதுலாவும் வாயில தாழ் திறக்கிறது ஊழ்
வினை உள்ளததை உந்த, வீட்டைத் துறந்து,
கோவலனும் கண்ணகியும் மதுரைக்குப் பயணமா
கின்றனா வீட்டைத் தாண்டி அப்புறம் சென்றதும்
பனமதக கோயில்களையும் அவர்கள் வணங்குகின்ற
னா (1) அணிகிளா அரவில் அறிதுயில்கொள்ளும்
மணிவண்ணனை வலஞ்செய்கின்றனா (2) பிறகு
புத்த விகாரங்கள் வருகின்றன புத்தா ஐங்கிளை ஓங்
கிய அரசடி வீற்றிருந்தவா, அவருக்கு இவ்வூரில்
இந்திரனால் ஏழு கோயில்கள் அமைக்கப்பெற்றுள்
ளன அக கோயில்களில் அந்தரசாரிகள், (ஆகா
யத்தில் உலாவும் தருமசித்தா) புத்த தருமத்தை
விளக்குவா அதற்கைய ஏழு புத்த விகாரங்களையும்
கண்ணகி-கோவலா வணங்கினா (3) அதன் பிறகு
ஜைன மந்திரங்கள் வருகின்றன ஜைனத் துறவி
கள் அஹிமஸா தருமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஊன
மறுப்பா, பொய்யா விரதம் பூணுவா, காமம்
வெகுளி மயக்கம் ஆகிய குற்றங்கடிக்வா, அவர்கள்
கேவல ஞானத்தால் விளங்கும் உண்மைப் பொரு
ளறிந்து, உள்ளத்தடங்கி, நறகாட்சி, நல்லறிவு,
நல்லொழுக்கம் ஆகிய தத்துவ முணாதவர்கள்
அதற்கைய விழுமியா வானளாவிய பஞ்சபரமேட்டி
மந்திரத்தில் வந்து கூடுவா அருகா, சித்தா,
ஆசிரியா, உபாத்தியாயா, சாதுக்கள் ஆகியவா
கள் பஞ்சபரமேட்டிகள் ஆவா இவர்களில் ஒவ

வொருவருக்கும் சமணா வணக்கஞ் செலுத்துவா
 அவ்வணக்கத்திற்குப் பஞ்ச நமஸ்காரம் என்று
 பெயர் அதுவே ஜைனா காயத்திரி போலும்
 பஞ்சபரமேடிகள் பெயரின முதல எழுத்துக
 களில் உள்ள உயிரொலிகள் (அ + ஸி + ஆ +
 உ + ஸா) சோநதே ஓங்காரம் ஆயிறறென்பது
 ஜைனா கொள்கையாம் பஞ்சபரமேடிகள் நிலை
 பெற்ற ஐந்து சந்தியுங் கூடிக் கலகமும் பெரிய
 மனறம் உண்டு அதில் பொன்மலா மலிந்த
 மங்கலமான அசோகமரம் ஓங்கும் அதன் கொழு
 நிழலில் ஒரு சிலாதலம் விளங்கும் தோ திருவிழா
 பாராட்டு முதலிய விழுமிய நாட்களில்,
 அந்த அசோகின் குளிர நிழலில் சாரணா வருவா
 அவருக்காக அமைத்திருந்த சிலாதலத்தைக்
 கோவலனும் கண்ணகியும் வலம் வந்து வணங்
 கினா இல்லற வொழுக்கம் பூண்ட சிராவகா
 ணாககோடித்தெரு ஆறு போன்றது அந்த ஆறு
 உண்டாகும் மலை போன்றது ஊாககோபுரம்
 கண்ணகி-கோவலா ஊவாசலைத் தாண்டினா,
 அங்கே வசந்தசசோலை விளங்கியது இதனினறே
 தென்றலையும், இளவேனிலையும், மனமதன் இவ
 லூ அரசனுக்குத் திறையாகத் தருகிறனோ என
 னும்படி, வனப்புடன் மலாமலிந்து விளங்கும் அச
 சோலையின் மதிற்புறத்தை அவர் கடந்து சென்ற
 னா, காவிரியின் திருமுகத்துறைக்குச் செல்லும்
 தெரு, இருபுறமும் கனிசசுமையால் தாழ்ந்த சோலை
 யணிந்தது. அதன் வழியே சென்று, திருமுகத்
 துறை வாயிலையும் கடந்தனா, கொழுமுன்ற
 காவிரி வட கரையில் அடாந்த சோலையில்
 நுழைந்து சென்றனா இப்போது இருவரும்,

காதவழி நடநது, ஓர் இளமரச சோலையைச் சோந்தனா இதற்குள், ஐவகைக் கூந்தலழகியான கண்ணகி, கொடியிடையும் பூவடியும் வருந்தக் குறுகவுயிரத்தாள முடபோன்ற பற்கள் விளங்க, இனிய மழலை மொழியால, “மதுரை மூதூர் யாது” என்று வினாவினா “நமது நாட்டினின்றும் இன்னும் ஆறையது காதம் உள்ளது, கிட்டத்தான” என்று கோவலன் துன்ப நகை புரிந்தான்

அச்சோலையில் ஸ்ரீ கோயில் ஒன்றிருந்தது அதன் ஒரு பக்கத்தில் பள்ளியமைத்துக்கொண்டு, கவுந்தியடிகள் என்னும் தூய சமணப் பெண் துறவி வசித்தாள் கண்ணகி கோவலர், கவுந்தியடிகளைக் கண்டு வணங்கினா

கவுந்தியடிகள் - நல்ல வடிவழகு, உயர் குலம், சீரிய வொழுக்கம், அருகன் திருமொழி வழுவாத சிராவக விரதம் - இவற்றையுடைய நீவிர், தீவினை யாளர் போல வீடுவாசலைத் துறந்தது இப்படி வந்ததேனோ?

கோவலன் - தவமிருந்த அடிகள், வேறொன்று மில்லை, நான் மதுரை மூதூர் சென்று, பொருள் தேடும் வேட்கையுடையேன்

கவுந்தியடிகள் — அது காட்டையிட நடையிறறே! இவளது மெல்லிய பாடகச் சீறடிகளைப் பருக்கைக் கற்கள் உறுத்தும்! இவள் அவவழி நடத்தல் அரிதாமே! ஆனால் இவள் விதிப் பயன் எப்படியோ, யார் அறிவார்? செல்லத் தகாதென்றால், நீங்கள் நிறகமாட்டார்கள் மதுரை தென் தமிழ் நன்னாட்டின் புண்ணிய நகரம். அங்கே

பாபம் என்னும் பேச்சிலலாது நீதது, மாசற்ற கலவி கேளவிகளிற சிறந்த பெரியா இருக்கின்ற னா அவா செய்யும் தருமோபதேசத்தைக்கேட்டு, கேவல ஞானியான அருகனைப் போற்றி வணங்க வேண்டி, யானும் அம் மதுரைக்குச் செல்ல விருமபு கிறேன வாருங்கள் செல்வோம்!

கோவலன் — வணக்கம், அடிகள், நீரே அப்படி யருளினால், இவ வளையணிந்த தோளின ள கவலையை இப்போதே தீர்த்தவனாவேன

கவுந்தி — பாராய! நாம் கொண்ட இவ்வழி யில் உள்ள இடங்கள் பலவாம் சொல்லுகிறேன கேள் — வெய்யிலின் நிறத்தைக் காணவும் தாங் காத இம் மெல்லியலைக் கொண்டு, நாம் பூஞ்சோலை கண்டு செல்வோம் அங்கு வளளிக் கிழங்கு தோண்டிய குழிகளில் வாடிய சண்பகமலாததாது நிரம்பியிருக்கும் கவனமாகச் செல்லாவிட்டால் அப்பொய்க் குழிகளில் வீழ்ந்து துன்புறுவோம். அக்குழிகளை ஒதுங்கிச் சென்றோமானால், தாழ்ந்த கிளைகளிற கனிந்து தேனொழுகும் பலாப்பழங்கள் பகைவாபோலே நம்மை ஒருகால முட்டும் அவற் றையும் விலகிப்போனால், பாத்திகளில் மஞ்சள் முதலியவற்றின் முளை எழுந்து சருகில் மறைந்து கிடக்கும், அவற்றுடன் செய்ய சுளையுடைய பலா வின (தோலும்) கொட்டையும் சிதறியிருக்கும். இவை காலையுறுத்தும் நெடிய கயலவிழியாளின் காதற் கணவ! நாம் வயலவழி செல்வோம் என றால், பூமணக்கும் குளங்களில், நீர்நாய கெளவிய வாளைமீன் துள்ளிப் போரிடும் கயல்கள் ஓடிப் பாயும் மலங்குகள் (eels) மிளிரும் அவற்றைப்

பாத்தது இக்காரிகை கலங்குவாள கருமபுத
தோட்டங்களில் வைத்த பெரிய தேன்கூடுகள்
உடைந்து பொய்கையிலுள்ள தூய நீருடன் தேன
கலந்துபோகும் அடங்காத தாகத்தால மதிமயங்கி,
அத்தேன கலந்த நீரைக் குடங்கையால் இவள்
மொண்டு குடிக்கவும் நேரிடும் தேன ஊன
இரண்டும் உண்ணுதல் பாபம் அன்றோ? உழ
வோர் வயல் வரப்புகளில் அள்ளியிட்ட குவளை
மலாகளில் தேனுண்ண வண்டுகள் மொயத்திருக்
கும் அவற்றின் மேல் நாம் அடிவைத்தால்
வண்டுகள் இறந்துபோம் நமக்கு உயிரைக்கொலைப்
பழி நேரிடும் நாம் வாய்க்கால கரைவழியாகப்
போவோமென்றால், அங்கே பார்த்து நடவாமல்,
நண்டு நத்தைகளை மிதித்துவிட்டால், அவை நமது
காலால் நசுங்கித் துன்புறும் அதனால் நமக்கு
வரும் பாபம் தாங்க முடியாததாம் வயலும்
சோலையுமே மதுரைக்கு வழியாதலால், நான்
சொன்ன குறிப்பறிந்து, உயிரைக்குத் துன்பம்
நேரிடாமல், நீ உன் மனைவியுடன் பார்த்து வழி
நடக்கவேண்டும்

உசு. வழிக் காட்சிகள்

இவ்வாறு சொல்லிப் பிஷாபாத்திரமும், தோளி லிடும உறியும், மயிற்பீலியும் எடுத்துக்கொண்டு, 'பஞ்ச நமஸ்கார மந்திரமே நமக்கு வழிததுணையாகுக' என்று, கண்ணகி-கோவலருடன், பழிப் பில்லாமல, சாதுவாக வழிநடந்தாள கவுந்தி

வழிககாட்சிகளை இனிக காண்பாம் சனிக கிரகம் மாறுபட்டாலும், தூமகேது தோன்றினாலும், விரிகதிர் சுககிரன் தென்புறம் பட்டாந்தாலும், குடகு மலையுச்சியில் கடுமையான இடிமுழக்கம் செய்து காராமுகில் மழை வளஞ் சுரத்தலாலே காவிரி வெள்ளம் பெருகும் அது குடகுமலையிலுள்ள சந்தனம் அகில முதலிய பொருட்களை அடித்துக்கொண்டு, மதகைத் தாவி ஓவென்று போமுழக்கம் செய்து, புகாவாய்ப் புகும் கடலவளம் அதை எதிரேறும் அந்த ஒலியினமுன நீர் ஏற்ற ஓசையும் இறைகூடை ஓசையும் செல்லாவாம் அதற்கைய காவிரி வெள்ள வோசை கேட்டது ஒருபுறம், நஞ்சை வயல்களில் செந்நெலும் கரும்பும் செழித்தோங்கியிருந்தன அவை சூழ்ந்த மருதப் பொய்கைகளில் தாமரை மலாந்திருந்தது அத் தாமரைக் கூட்டத்தில் சம்பங்கோழி, களைகுரல் நாரை, செங்கால் அன்னம், பைங்கால் கொக்கு, காணங்கோழி, நீர்க்காக்கை, உள்ளான், குஞ்சை, கணநதுள, பெருநாரை முதலிய புட்கள் வெற்றி வேந்தரின போமுனைபோலத் தத்தமக்குரிய பல வேறு குரல்களைக் கூடி யெழுப்புவதால் பேரொலி பரந்தது சேறுதோய்ந்த மயிர் மூடிய உடலும், சிவந்த கண்ணும் உடைய எருமைகள் புரிகூட

டினமீது தினவெடுதத முதுகை உராயதலால
 முறுக்குவிட்டு நெல முதலிய பலவகையுணவுப
 பொருட்கள சிந்தின அதைக்கண்டு பள்ளரும்
 களமரும், சோநது எருதுகளை அதட்டும் ஒலி கேட
 டது செங்கயற கண்ணும், இழிமொழிகளும்
 உடைய கடைச்சியா, வயல்களில் களையென
 முளைத்த மலாகளைக் களைநது, நாற்று முடிகளை
 நடுகின்றனா அவா, வளைப்புயமும், மேனியும்
 தோயந்த சேறறுக கோலத்துடன், களஞ்ஞடு
 கண்டபடி பாடுகின்றனா நெறகதிருடன் அறுகம்
 புலலும் குவளையும் சோததுத தொடுத்த மாலை
 யைக் கலப்பையிற சூடி, கடவுளைக் கைதொழுது,
 உலகம் இரண்டாகப் பிளக்குமபடி உரக்க ஏர் மங்
 கலப்பாட்டுப் பாடுகின்றனா உழவா கதிராக குவி
 யல்களில் மாடுகளை விட்டுச் சூடித்து நெலலை
 அளப்பவா *முகவைப் பாட்டுப் பாடுகின்றனா
 கிணைப்பொருநா (வேளாளரைப் போற்றிப் பாடு
 வோர்) “மாடும், பயிரும வேளார் மாண்பும்
 வாழ்க” என்று முழுவதிர இனிமையாகவும் கம்பீர
 மாகவும் பாடுகின்றனா ஆற்றங்கரையில் இத
 தகைய ஒசைகளைக் கேட்டு மகிழ்நது, மூவரும்
 வருத்தமில்லாமல் வழி நடந்தனா, அப்பால், மங்
 கலமான அந்தணா இருக்கையைக் காண்கின்றனா
 அந்தணா ஓமஞ் செய்கின்றனா ஓமாகுதிப் புகை
 சூழந்த அவா மாளிகைகள் மேகஞ் சூழந்த மலை
 போல மாண்புறத் தோன்றுகின்றன அவ்வந்த
 ணா வேளவி அவிவே மழைக்குக் கருபோல
 மேலேறுகிறது அதுவே புலிக்கொடி யுயரத்த
 கரிகாலனுக்கு வெற்றி தருவதாம் வேளாளா

* களத்திற சூடிக்கும்போது பாடும் பொலிப்பாட்டு

காவிரிப் புதலவா , இரப்பவா சுற்றத்தையும், நாடடைப புரப்பவா கொற்றத்தையும் தங்கள் உழவுத் தொழிலால காப்பவா ஆவா தூற்றாமல் குவித்திருக்கின்ற நெற பொதியின மீது ஆலையில் பாகு காய்கின்ற புகை படிகிறது அது முகில தவழும் மலை போன்று மாண்புறத் தோன்றும் இவ்விதமான நெற குவியல்களுடன் வேளாளா பழம்பதிகள் காண்கின்றன மூவரும் இவ்வாறு நாளொன்றுக்குக் காதவழிகு மேற்படாமல் நடந்து, ஊருக்கு ஊர் தங்கித் தங்கிச் சென்ற நாட்களில், ஒரு நாள், ஆறு சூழந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்கு வந்தனா

உரு. சாரணா உபதேசம்

அரங்கத்தின் பக்கம், ஒரு மரமடா சோலையில்

இரண்டு சாரணா வந்து தோன்றினா அவா
தாம் பட்டினப்பாக்கத்திலுள்ள அருக்க கோயில
சிலாதலத்திலிருந்து, சிராவகாக்குச் சத்திய
தருமோபதேசம் செய்பவா

“தொலவினை யொழிக!” என்று கவுந்தி,
கோவலன-கண்ணகியுடன் சாரணரைப் பணிந
தான் அவருள் முததவன இவா வந்த காரணத்தை
அவதிஞானததால் (முககாலமும் அறியும் அறிவு)
தெரிந்துகொண்டான் எனினும், வீருப்பு வெறுப்
பற்ற வீரனாதலின, அவருக்கு வரும் துன்பத்தை
மனதிற்கொள்ளாமல், சமசித்தத்துடன் கவுந்தி
யடிகளைப் பார்த்து, “ஊழ்வினை வந்தேதீருமென
றும், கடுங் காற்றுவெளியில் விளக்குப் போன்று,
உடல் நிலலா தமிழுமென்றும், அருகப் பரமேட்டி
யான இறைவன் அருளிய அறிவொளியே பிறவி
யிருளைப்போக்கும் வழியென்றும் உபதேசித்தான்

“ஒழிகென ஒழியாது, ஊட்டும் வலவினை
இட்ட ¹ விததின எதிர்ந்துவந் தெயதி
ஒட்டுங் காலை ஒழிக்கவும் ஒண்ணை,
கடுங்கால, நெடுவெளி இடும் ² சுடா எனன்,
ஒருங்குடன் நிலலா வுடம்பிடை உயிரகள்
அறிவன், அறவோன், அறிவுவரம் பிகந்தோன்,
செறிவன், சிநேந்திரன், சித்தன், பகவன்,
தரும முதலவன், தலைவன், தருமன்,
¹ பொருளன், புனிதன், புராணன், புலவன்,

1 விதைபோல 2 விளக்கு 3 சலியாதவன்

4 மெய்ப்பொருளானவன்

சினவரன, தேவன, ⁵ சிவகதி நாயகன,
 பரமன, ⁶ குணவதன, பரத்தில் ஒளியோன,
 தத்துவன, சாதுவன, ⁷ சாரணன, காரணன,
 சித்தன, பெரியவன, செமமல, திகழொளி,
 இறைவன, குரவன, இயலகுணன, எங்கோன,
 குறைவில் புகழோன, குணப்பெருங் கோமான,
 சங்கரன, ஈசன, சயம்பு, சதுமுகன,
⁸ அங்கம பயந்தோன, அருகன, அருணமுனி,
 பண்ணவன, எண்குணன, ⁹ பாததில் பழம்பொருள,
 விண்ணவன, வேத முதலவன, விளங்கொளி,
 ஓதிய வேதத் தொளியுறி னல்லது,
¹⁰ போதார பிறவிப் பொதி யறையோர் ”

‘இவ்வளவு பெருமை வாய்ந்த அருகத் பரமேட
 டியின வேதவொளியினுலேதான பிறவிச் சிறை
 தப்பமுடியும்’ என்றுபதேசித்த சாரணா வாயமை
 யுரையைக் கேட்டுத் தலைமேற கைகுவித்து, கவுந்தி
 யடிகள் இவ்வாறு இறைவனைப்போற்றி இறைஞ
 சினார்

¹¹ “ ஒருமுன றவித்தோன, ஓதிய ஞானத்
 திருமொழிக் கல்லதென செவியகந் திறவா.
 காமனை வென்றோன ஆயிரத் தெட்டு
 நாமம் அல்லது நவிலா தெனன
 ஐவரை வென்றோன அடியினை யல்லது,

- 5 மோட்சத்திறகிறைவன 6 குணவிரதன
 7 ஆகாசவாசி 8 அங்க ஆகமத்தைத் தந்தோன
 9 பகுப்பில்லாத
 10 பிறவிச் சிறையினின்றுத் தப்பிப் போகமாட்டார
 11 காமம் வெகுளி மயக்கம்

¹ கைவரைக காணினும் காணு எனகண
 அருளறம் பூண்டோன திருமெய்க கலலதென
 பொருளில் யாககை பூமியிற பொருநதா(து)
 அருகா அறவன அறிவோற கலலதென
 இருகையுங் கூடி ஒருவழி குவியா
 மலாமிசை நடந்தோன மலரடி யலலதென
 தலைமிசை யுச்சி தானணிப பொருஅது
 இறுதியில் இனபத திறைமொழிக கலலது
² மறுதர ஒதியென மனம் ¹ புடை பெயராது ¹

இப புகழ்மாலையைக் கேட்டு மகிழ்ந்த சாரணா
 தரையினினும் ஒரு முழம் மேலேழுநது, “கவுந
 திககுப பவபாசம் ஒழிக!” என்று வாழ்த்தி, அநதர
 வழியே சென்றனா “பந்தம் அறுக!” என்று
 அவாகளைத் தொழுதுநின்று, பள்ளியோடத்தில் ஏறி
 மூவரும் காவிரித் தென்கரை சோந்தது, ஒரு பூம்
 பொழிலில் இருந்தனா

1 கையிடம்

2 மீண்டும்

3 புடைபெயாதல் = எழுச்சிபெறல்

உசா. கவுந்தி சாபம்

அங்கே ஒரு வம்புக்காரப் பரததையும், வீண பேச்சாளனும் வந்தனா அவர்கள் கோவலனையும் கண்ணகியையும் கூர்ந்து நோக்கினா 'காமனும் இரதியும் போன்ற இவா யா?' என்று அறிய விரும்பிக் கவுந்தியடிகளிடம், "நோற்று உண்ணும் யாக்கை கொண்ட அருந்தவததீ, உமமுடன் வந்த இவா யாவா?" என்று வினாவினா "இவா என மக்கள், மானிட யாக்கையா, காமனும் இரதியும் அல்லா, வழிநடந்து வருந்தியிருக்கின்றனா அவா பக்கம் செல்லாது நீங்குமின" என்றனா அடிகள். "ஒரு வயிறற்ற பிறந்தவா, கணவனும் மனைவியுமாகக்கூடி வாழுவதுண்டோ? நீர் கற்றறிந்த நூல் அப்படிச் சொல்லுகிறதோ?" என்று குறும்பாகப் பேசினா அவ வம்பா இப்பொல்லாங்கைக் கேட்ட கண்ணகி, காதைப் புதைத்து, காதலன் முன் நடுங்கிளுள் "எனது பூங்கோதையை இவா இகழ்வதா? இவா முள்ளுடைக்க காட்டில முதுநரியாகு!" என்று மனத்திற சபித்தா கவுந்தி அடிகள் அவா சாபம் பலித்தது வம்பா குள்ள நரிகளாகி ஊனையிட்டனா அதைக்கேட்ட கண்ணகியும் கோவலனும் நடுங்கி, கவுந்தி சாபத்தாலேதான் இவர்கள் இப்படியானார்கள் என்று ஊகித்து,

“நெறியி னீங்கியோர் நீரல கூறினும்
அறியா மையென றறியல வேண்டும்
செயதவதீர், நுந் திருமுன¹ பிழைத்தோர்கு
உயதிக காலம் உரையீ ரோ ?”

என்று வேண்டினா “ அறியாமையாலே அழிபிறப
புறற இவா, உறையூ மதிறபுறம, பன்னிரண்டு
மாதங்கள் இவ்வாறு திரிந்து, துயருற்ற பிறகு,
முனனை மானிட வருவம் பெறுக! ” என்று சாப
விடை செய்தாரா அடிகள் பிறகு மூவரும் பயணப்
பட்டுக் கோழி, யானையை வென்ற தலமாகிய உறை
யூரைச் சென்றடைந்தனா

புகாரக காண்டம் முற்றிற்று

II. மதுரைக் காண்டம்

உள. அந்தணன் சொன்ன வழி

உறையூர் ஸ்ரீ கோயிலில், பூங்கோதையால
தாழ்நது, நிழல செழித்த ஓர் அசோக மரம்
உண்டு அதன் அடியில் திங்களை அடுக்கியது
போன்று (சந்திராதிதம, நித்திய விநோதம்,
சகல பாஜனம் ஆகிய) முககுடையினகீழ், செஞ்
சுடா ஞாயிறுபோல, ஆதியந்தமற்ற அறிவனான
அருகத பரமேடடி வீற்றிருக்கிருள் மூவரும்
அந்த அனந்த ஞானியை வணங்கினா ஸ்ரீ நிக்கந்
தன பள்ளியில் உள்ள முனிவாக்கெல்லாம், ஸ்ரீரங்
கத்தில் சாரணா செயத மேனமையான உபதேச
மொழிகளை, மாதவக கவுந்தி மாணபுறச சொன
னாள். மூவரும் சிராவகா இல்லத்தில் இராப்பொழு
தைக் கழித்தனா் தெற்கு நோக்கி மீண்டும் அதி
காலையில் உறையூரை நீத்துப் பிரயாணம் செய்து,
மூவரும், சூரியோதயத்தில் வளநீர்ப் பண்ணையும்
வாவியும் பொலியும் ஓர் இளமரச சோலை சோந்
திருந்தனா் அங்கே தென்னன் புகழை இவ்வாறு
வாழ்த்திக்கொண்டு, ஓர் அந்தணன் தோன்றி
னான் - “மன்னா பெருந்தகையாகிய எம்
கோமான் நீடுழி உலகங் காதது வாழ்க! இந்திரன்
பொருமை கொண்டு மதுரையை அழிக்கக் கடலை
ஏவினான் (உக்கிர) பாண்டியனவேலெறிநதுகடலைத்
தன் தாள பணிந்து வற்ற வைத்து அடக்கினான்.

அநதப பழம் பகையைப் பொருமல கடல குமுறி, பஃறுளியாறு, பனமலைகளையுடைய குமரிமலை இரண்டையும் உண்டு தீர்த்தது¹ அதனால் வட திசையிலுள்ள கங்கை யாற்றினையும், இமயமலையினையும் கொண்ட தென்னவன வாழக! இந்திரன சூடடிய மாலையை மாபிலேந்திய பாண்டியன வாழக! தனது கைவளையை வீசி இந்திரன மகுடத்தை வீழ்த்தி, மேகத்தைச் சிறைப்படுத்திய வழுதி வாழக! தீது தீர்த்தது நாடாளும தென்னவா கோன நீடுழி வாழக!

இவ்வாறு பாண்டியனை வாழ்த்தும் அநதணனை நோக்கிக் கோவலன், “உமழா யாது? இங்கே வந்த தேன்?” என வினாவினான்

அநதணன் இவ்வாறு தானவந்த காரணத்தை உரைத்தான் — “நான் குடகுமலைக் கருகேயுள்ள மாங்காடு என்னும் ஊரினேன காவிரிக் கரையில், திருவரங்கத்தில், தேவா பலா தொழுதேத்த நெடிய பொறகுன்றத்தில் நிலமேகம் படாந்ததுபோல, ஆயிரந் தலைவிரித்த ஆதிசேஷன் மேல், திருவளா மாபனா அரங்கநாதன் பள்ளிகொண்டிருக்கிறான் அருவி பொங்கிப்பாயும் வேங்கட மலையுச்சியில், இரு மருங்கும் ஞாயிறும் திங்களும் ஓங்கி விளங்க, அவற்றினிடையே, மின்னலான கோடியுடுத்தது, விலலைப் பூண்ட நல்ல காமேகம்போலே, பகைவரை யொறுக்கும் சக்கரமும், பாலவெண சங்கும திரு மலாக்கையில் ஏந்தி, மாபில நலந்தரும் அழகிய மாலையணிந்து, பொன்மலா ஆடை பொலிய,

1 இவ்வாறு கடல உண்ட நிலமே குமரிக் கண்டம் அல்லது இலமுரியா என்பா

செங்கண் நெடியோன வேங்கடேசப பெருமான நிறகிருன 'விஷ்ணுவின இந்தப் பள்ளிகொண்ட கோலமும், நின்ற கோலமும் காட்டு' என்று, என கண் மனத்தைத் தூண்டியதால், யாததிரையாக இங்கே வந்தேன வழியில் பாண்டி நாட்டின சிறப்பும், அறச்செய்கையும் கண்குளிரக் கண்டேன். ஆதலால் பாண்டியனை வாழ்த்தி இங்கே வந்திருக்கிறேன்

அனலோம்பும் அந்தணன் இவ்வாறு சொல்லக் கேட்ட கோவலன், "மாமறை முதலவ, அவவா ருயின மதுரைக்குப் போகும் நல்ல வழியை எங்களுக்கது விளக்கி யருளுக!" என்று வேண்டினான்

அந்தணன் சொல்லுறருன — வெங்கடிர வேந்தனான சூரியன் வெய்யில் கொளுத்துகிருன அமைச்சரும் அரசனும் முறை திறம்பி, மன்னறம் இழந்தது பாழான நிலம்போல சூரிய வெப்பத்தால், முலலை நிலமும், குறிஞ்சி நிலமும் தமக்கூரிய வளமையிழந்தது பாலைபோலக் காண்கின்றன இந்த வெய்யிற காலத்தில் இக்காரிகையுடன் இப்படி வந்தீரே! கற்பாறையும், குன்றும், கண்ணை மயக்கும் கரடு முரடான குறுகிய வழிகளும், பேயத்தேருமாயக் கிடக்கும் இந்த வெய்ய பாலையைத் தாண்டிச் சென்றால், கொடுமபாளுநா, நெடுங்குளம் என்னும் இரண்டு ஊர்களுக்கும் நடுவே ஓர் ஏரி தோன்றும் அந்த ஏரிக்கரையைக் கடந்து சென்றால், பிறை சூடிய பரமன் ஏந்திய திரிசூலம்போல முப்பிரிவான வழி துலங்கும்.

அதன் வலப்புறம் செல்லத் துணிந்ததால், அங்கே, தலைவிரிந்த வெண்கடம்பும், உலர்ந்த

ஓமையும், தாளபொரிந்த வாகையும், தண்டுலாந்த மூங்கிலும், நீாவறறிக கரிநதுகிடக்கும் மரலும் தோன்றும், குடிநீர் காணாது, மான்கள் வேடகையால வருந்தும் காடுகள் காணும், மறவா ஊர்கள் காணும், அது கடத்தற்கரிய காடு, அதைத் தாண்டிச் சென்றால், மலைநெல்லும், முதிர்கரும்பும், கொய்பூந் திணையும், செழித்த வரகும், உள்ளியும், மஞ்சளும், அழகிய கவலைக் கொடியும், வாழையும், கமுகும், குலைதாழ்ந்த தெங்கும், மாவும், பலாவும், சூழ்ந்தோங்கும், தென்னவன் சிறுமலை திகழ்ந்தது தோன்றும் அமமலையை வலங்கொண்டு சென்றால் நீங்கள் மதுரையை அடையலாம்

இனி, முன்சொன்ன சூலப்பாதையின இடது புறம் சென்றால், வண்டிசைக்கும் வாழ்களைச் சூழ்ந்த வயல்களும், தண்பூஞ் சோலைகளும் இடையே பல அருஞ் சுரங்கள் மேவிய காடுகளும் காணும், அவற்றைத் தாண்டினால், அழகா மலையை அடையலாம் அங்கே மயக்கங் கொடுக்கும் ஒரு பிலம் தோன்றும் அதில் மூன்று பொய்கைகள் உண்டு - அவையாவன (1) புண்ணிய சுரவணம் இது விண்ணோ ஏததும் பெருமை சான்றது, இதில் மூழ்கினால் ஐந்திர வியாகரணஞான முண்டாகும் (2) பவகாரணி இதில் மூழ்கினால், இப்பிறப்பிற்குக் காரணமாகிய முற்பவ வுணாச்சி யுண்டாகும் (3) இட்ட சித்தி இதில் நீராடினால் நினைத்த வெல்லாம் பெறலாம்

இப்பிலத்திற புகுந்தது செல்ல வேண்டினால், மலைமீது எழுந்தருளிய அழகரைத் தொழுது, அவா சேவடியைச் சிந்தையில் வைத்து, மலையை மூன்று தடவை வலஞ்செய்தால், நிலம் பிளக்க

வீழும் சிலம்பாற்றின் கரையில், மணமலா பூத்து விளங்கும் ஒரு கோங்கு மரத்தடியில், ஒரு தேவதை தோன்றுவாள அவள் பெயா வரோததமை, அவள் பொற்கொடி போன்ற வனப்பும், மின்னலைப் போன்ற பொலிவும், மேகத்தைப் போன்ற ஐங்கூந்தலும், வளைத்தோளும் உடையாள அவள், “நான் இமமலைக்கண் வாழ்பவள் *இமமைக்கினபம், மறுமைக்கினபம், இரண்டுமின்றி எக்காலத்தும் ஒரே தனமையாய் அழிவற நிற்கும் இனபம்—இவையாவை? சொல்லுங்கள் சரியான விடை கூறின வருககு எத்தொழிலும் புரிவேன நீங்கள் அதைச் சொன்னால் இப்போதே இப் பிலக்கத்தைத் திறந்து வழி விடுவேன்” என்பாள் நீங்கள் சரியான விடை கூறினால், கத்தைத் திறந்து அவள் நலவழி காட்டுவாள் அவ்வழியிலுள்ள பல இடைகழி வாயிலகளைத் தாண்டினால், இரட்டைக் கதவுள்ள வாயில ஒன்றுண்டு அங்கே சித்திரத்தில் எழுதிய பூங்கொடி போன்ற ஓர் அழகி தோன்றி, “முடிவிலலாத இனபம் எது?” என்று வினாவுவாள் சரியான விடை கூருதவர்களை வருத்த மாட்டாள், அவர்கள் செல்ல வேண்டிய நெடுவழியே செல்ல விடுப்பாள். சரியான விடை கூறினால் முன் சொன்ன மூன்று பொய்கைக் கரைகளில் அவர்களைச் சேர்த்து, அவற்றின் விபரமும் சொல்லித் திரும்புவாள் பஞ்சாட்சரமும் (நம், சிவாய), அஷ்டாட்சரமும் (ஓம் நமோ நாராயணாய) ஒருமுறையாக உள்ளத்திற் கொண்டு ஒதி, அம் மூன்று பொய்கைகளில் விரும்பிய ஒன்

* இமமைக் கினபம் புகழ், மறுமைக் கினபம் புண்ணியம், இரண்டிற்கும் இனபம் மோட்சம், ஜீவனமுத்தியாம்

நில நீராடினால, அருந்தவத்தினருக்கும் பெறுதற
கரிதான பயனைக காணலாம்

இப பயனையும் கருதாமல், மலைமிசை நிற்கும்
பெருமாளின பொனமலரடி நினைமின நினைததால்,
அவனது கருடக்கொடி ஊன்றி நிற்கும் இடத்தைக
காண்பீர் கண்டால் எம்பெருமான இணைமலாத
தாள உங்களை ஏற்றுத துன்பந துடைத்துப் பேரின
பம் அருளும் அந்த இன்பவுறுதிகொண்டு மாண
புற்ற தென்னன மரபினர் வாழும் மதுரை சோவீர்
அவ்வாறின்றி, மேற்சொன்ன முக்கிளைப் பாதை
யில நடுப்பாதை சென்றால், அது செந்நெறியாகும்,
அவ வழியே இனிய சோலை யணிந்த ஊர்களும்,
இடை யிடையே காடுகளும் உள்ளன அவற்றைத்
தாண்டிச் சென்றால், ஒரு தெய்வம் குறுக்கிடும்,
அது அச்சமற்ற நயங்காட்டி, இடுக்கண செய்யாது,
செலவாரைத் தடை செய்யும், அதைத் தப்பினால்
எளிதில் மதுரை சேரலாம் இம்மூன்று வழிகளில்
வீருப்பமானதைப் பற்றிச் செல்லுங்கள் நான்
நிலங் கடந்த நெடுமுடி யண்ணலான அரங்கநாதன்
அடிமலர் வணங்கச் செல்வேன ”

அது கேட்ட கவுந்தி இவ்வாறு கட்டுரைத்
தாள - “ நலமே புரியும் கொள்கையுடைய வேதி
யரே, நீர் சொன்ன பிலம் புகுந்து மூன்று பொய்
கைகளில் நீராடி வரம்பெற வேண்டும் அவசியம்
எங்கட்கிலலை ஏனெனில், கற்ப காலம் வாழும் இந்
திரன் காட்டிய ‘ஐந்திரம்’ என்னும் இலக்கணம்
எமது அருகன அருளிய பரமாகமங்களில் விளங்கக்
காணலாம் ஆதலால் புண்ணிய சரவணத்தில் நீரா
டத் தேவையில்லை முற பிறப்பிற் செய்த வினைப்

பயனை இப்பிறப்பிற் காணவிலையா? அதற்காகப் பவகாரணியில் முழுகுவதேன? வாய்மை தவருமல, மன்னுயிர்களைத் தமமுயிர்போல மதித்து அஹிமஸா விரதம் கைக்கொண்டவருக்கு எய்தாத அரிய பொருளுண்டோ? ஆதலின, இட்டசித்தியில் நீரா டத் தேவையிலலை, உமது இஷ்ட தெய்வத்தை வழிபடச் செலவீராக! எங்களுக்கிசைந்த வழியே செலகிறோம்” இவ்வாறு கவுந்தி, வேதியனுக்கு இசைந்த மொழி கூறியனுப்பி, கொண்ட கொள்கையைக் குறைவறச் செய்யும் கோவலனுடன் அன்று ஒரு நல்ல ஊரில் தங்கினாள்

உஅ மயக்குந் தெய்வம்

மறுநாள் மூவரும் முனசொன்ன முக்கிளைப் பாதையில, நடு வழி பற்றிச் சென்றனா வழி நடந்த களைப்பால் கவுந்தியும் கருந்தடங் கண்ணியான கண்ணகியும் பாதையில் ஒருபக்கம் தங்கினா அப்போது கோவலன் நீர் வேடகையால் ஒரு பொய்கையை நாடி அதன் கரையில் நின்றான அங்கே முன்பு வேதியன் சொன்ன வனதேவதை கோவலன் மீது காதுலுற்று, ‘மாதவியை நயந்த இவன் நமக்கும் இன்பமளிப்பான்’ என்றெண்ணி வசந்தமாலே வடிவுகொண்டு முன்னே தோன்றி, கொடுங்காற்றால் நடுக்குற்ற கொடிபோல முதலில் அவனடி வீழ்ந்தது, பொய்க் கண்ணீருகுதது முறையிட்டது -

“மணமாலையில் நான் எழுதியவை மாசற்ற மெய்ம மொழிகளேயாம், நீ ஏதேனும் தவறுதலாய்ச் சொல்லி யிருப்பாய், அதனாலேதான் கோவலன் எனக்குப் பிரிவென்னும் கொடுமை செய்தான்” என்று என முன் மாதவி ‘மயங்கிப் பெருந்துயருற்றாள்,

“மேலோ ராயினும், நூலோ ராயினும்,
பாலவகை தெரிந்த பகுதியோ ராயினும்,
பிணியெனக் கொண்டு பிறக்கிட டொழியும்
கணிகையா வாழ்க்கை கடையே போனம்”

அருந்தவ முனிவரும், கற்றோரும் மதிநுட்பத் தால நலந தீதறிந்தோரும், இது ‘நமமை வருத்தும் நோய் எனக் கருதி முகம் பாராது நீங்கும் வேசையா வாழ்வு இழிவாழ்வேயாம்’ எனறுகூறி செவ்வரி படாந்த செழுமையான மழைக் கடைக்கண்ணால்,

வெணமுததுப்போன்ற நீருகுத்தாள , மாபில வெண்ணிலாபோலத் திகழும் முததுமாலையைத் தன கையாற் பறித்துச் சிந்தினாள் எனனைக் கூடத் துறந்தாள எதிரில் வந்தவர்கள் நீங்கள் மதுரைமா நகருக்குச் செல்வதாகச் சொன்னார்கள். வாணிகக் கூட்டத்துடன் உன்னைத் தேடிவந்தேன்; தனித்துயருற்றேன் , பகுத்தலரிய பண்பனே! உனது பணிமொழி யாது? எனனை அன்புகூறி ஆதரிகக் வேண்டும”.

‘வனகாட்டில், மயக்குந தெய்வம் உண்டென்று வியக்கத்தக்க வேதியன் சொன்னாலன்றோ’ அதுவே இது’ என்று அதன் வஞ்சத்தை நீக்கும் அந்தரி மந்திரத்தைச் செபித்தான் கோவலன் தேவதை அஞ்சியது , “நான் வனசாரிணி, நின்னை விரும்பியே மயக்கம் செய்தேன்; மயிலைப்போன்ற சாயலுடைய உமது கற்பரசிக்கும் புண்ணிய முதலவியான கவுந்திக்கும் நான் செய்த இக் குற்றத்தைச் சொல்லற்க, (சொன்னாற் சப்பிப் பா)” என்று வேண்டித் தேவதை மறைந்தது,

கோவலன் தாமரையிலையில் பொய்கை நீர் கொணர்ந்து, கண்ணகி தாகத்தைத் தீர்த்தான். தாங்கமுடியாத வெய்யில் கொளுத்தியது கண்ணகி மெய் சோர்ந்து அடி கொப்புளிக்கத் துன்புற்றாள். அப்பொழுது, மயக்கஞ் செய்யும் அப் பாலைவனத்தில், ஒரு பூம் பொழில் தோன்றியது , அதில் குரவம், கடம்பு, கோங்கு, வேங்கை ஆகிய மரங்கள் அடர்ந்து மணம் வீசின அச்சோலையில் ஒரு காளிகேரையில் இருந்தது

காளி மறவா தெய்வம். மறவா வில் வீரா , அவர் மருத நிலமக்கள போன்று மாரிவளம்பெற வேண்டா , தனிவழிச் செலவா பொருளையே விருமபுவா தமது வீரச செயலால் வருவதை யுண்பா அவா வலிய வில்லேநதிப் பகைவரைப் போரில் எதிர்ப்பா. போ முனையில் அவர்களுக்கு வெற்றியளித்தது, அவர்கள் இடம் ஆணமையுள்ள பலியை எதிர்பாராததிருப்பாள காளி, நெற்றிக்கண் குமரி, விண்ணோ வணங்கும சக்தி, மாசறச் சிறந்த வான நாடுடையாள.

கோவலன, வளைந்த மகரக்குழை பூண்ட கண்ணகி, மாதவக கவுந்தி - ஆகிய மூவரும் இந்தக் காளி கோயிலில் வெய்யிலுக்குத் தங்கியிருந்தனா

உக. கொற்றவை வழிபாடு

சுவுந்தி, கண்ணகி, கோவலன மூவரும் காளி
கோயிற புறத்திற காலாறி யிருந்தபொழுது,
மறவா மகளாகிய சாலினி (தேவராட்டி) தடங்கை
விலலுடன், நடுவூ மனறத்தில் தோன்றினாள்.
அவள் மறக்குடியில் நோத்திக்கடன் வாங்கும்
உரிமை கொண்டவள் மறவா பழைய கடமையை
இன்னும் செலுத்தவில்லை ஆதலால் தெய்வமுற்ற
சாலினி, மயிர சிலிரக்க கானவா வியக்கக் கையெ
டுத தோச்சி, பாட்டிற கேற்றபடி அடியெடுத்தது
வைத்து, ஆவேசம் நடித்து வாய முழக்கஞ்
செய்தாள்

“மறக்குடி மக்களா, நீங்கள் நோத்திக்கடன்
கொடுக்கவில்லை வலிய விலலுடைய எயினர் பசுத
தொழுக்கள பாழ்பட்டன பகைவா ஊரில் பசு
வளம் பெருகியது மறக்குடி மக்கள ஆறெறி,
சூறை, ஆகோள் ஆகியவற்றால் வளம்பெறுவா.
அந்த வழிப்பறி வளம் சுரக்கவில்லை. தமது மறத
தொழில் செல்லாமல், எயினரும், அறக்குடிகள்
போலே, வலியொடுங்கி, அடங்கிப்போயினா கலை
மான ஏறிவரும் தூக்கைக்கு நோத்திக்கடன்
செய்யாவிட்டால், உங்கள் விலலிறகு அவள்
வெற்றி தரமாட்டாள் களிமிகு வாழ்க்கை
வேண்டுமானால், நமது கொற்றவைக்கு உடனே
நோத்திக்கடனைத் தாருங்கள் எயினாகாள் !”

எயினா வீர, மரபினா, பகைவரை வாள்விருந்
திட்டுத் தலை யெண்ணுவோ நோயால் இறந்து

சுடப்படடுத தலைபோகாத போவீரா, இராசபுத
திரா போலவே தமிழ் மறவரும் வீரராகப் போரில்,
அல்லது மறவினையில் இறக்க ஆவங்கொண்டவா
இராசபுத்திரா பவானியைத் தொழுவா, வீர மற
வரும் கொற்றவையைத் தொழுவா பவானி, காளி,
கொற்றவை எல்லாம் ஒரே தேவதையின் பெயரே
யாம் தொலகுடி மறவா, இன்று சாலினி சொல
லைக் கேடடுக கொற்றவைக்குப் பலிகொடுக்க
முனவந்தனா

தமது மரபின் குமரியைக் கொற்றவை போல
அலங்கரித்தனா அபபெண்ணின் நெருங்கிய கூந
தலை நெடுமுடியாகக் கட்டி, அதில் பாம்புக் குட்டி
போலாகிய பொன்னுனைச் சுற்றினா காவல
குழந்த தோட்டப்பயிரை அழித்த பன்றியின்
வளைந்த வெண கொம்பை ஒடித்து, இளம்பிறை
போலச் சூட்டினா வலிய, கொடிய புலிவாயைப்
பிளந்து பெற்ற பலவரிசைகளைத் தாலியாகப்
பூட்டினா வரியும் புள்ளியும் உடைய புலித்தோலை
மேகலையாக உடுத்தி, பரிவுடன கருவிலலை (வயிர
விலலை) வளைத்துக் கையில் கொடுத்தது, முறுக்குக்
கொம்புடைய ஆணமான மேல குமரியை ஏற்றினா.
பாலை, கிளி, மெனமயிரா படாந்த அழகிய சிறகை
யுடைய கானக் கோழி, நீல மயில், பந்து,
கழற்சிக் காய்கள ஆகியவற்றைத் தந்து
சேவித்தனா, துதித்தனா வண்ணம், சுண்ணம்,
குளிரந்த வாசனைச் சந்தனம், அவரை துவரை
முதலிய புழுக்கள், எள்ளுருண்டை, நிணச்சோறு,
பூ, அகிறபுகை முதலிய வாசனைகள் இவற்றை
ஏவல் புரியும் எயிறறியா ஏந்திப் பின் வந்தனா.
வழிப்பறியினபோது அடிக்கும் பறை, குறையிடும்

போது ஊதும் சின்னம், கொம்பு, குழல், எறி மணி இவை அந்த அணங்கின் முன்னே நின்று கணங் கொண்டு ஒலித்தன வீரருக்கு வெற்றிகொடுத்து, அவா தரும் பலியுண்ணும் கொற்றவைக்குச் சாலினி சிறப்புச் செய்து கைதொழு தேத்தினாள் அவளமேல் காளி வந்தாளா கணவனுடன் அங்கிருந்த மணம் நிறைந்த கூந்தலுடைய கண்ணகியைச் சாலினி நோக்கி, ஆவேசமாக,

“ இவளோ
கொங்கச செலவி குடமலை யாட்டி
தென்றமிழ் பாவை செய்த தவக்கொழுந்து
ஒருமா மணியாய் உலகிற கோங்கிய
திருமாமணி ”

என்று தெய்வம் வந்து சொன்னாள் பிறகாலம் கண்ணகி கொங்குநாட்டுத் தெய்வமாக விளங்கப் போவதையும், தமிழத்தாயின் தவப்புதலவியென்று அவளை உலகம் தொழுதேத்தப் போவதையும் சாலினி முன்பே சொன்னாள் கண்ணகி தனது வருங்காலப் பெருமையை அறியாள, ‘முதறி வாட்டியான சாலினி தெய்வ மயக்கத்தால் அப்படிக்கூறினாள்’ என்று நாணமுற்று, தனது அரிய கணவனது பெரிய முதுகுப் புறம் ஒடுங்கி, புதிய புனன்கை அருமபி நின்றாள் குமரிக்குக் கொற்றவைக் கோலம் பொருந்தியது, காளி, நமக்கு அருள் புரிந்தாளா என மறவா களித்தனா

“ வெணமதி சூடிய செனனி, நெற்றி நடுவே யுள்ள இமையா நாட்டம், பவளவாய், வெண்ணகை, நஞ்சுண்டு கறுத்த கண்டம், மேருவை விலலாக வளைக்கக் கொண்ட வெஞ்சினப் பாம்பு நாண, நஞ்

சொழுகும துளைப்பலலுள்ள பாம்புக கச்சுடைய முலை, சூலமேந்திய வளைக்கரம், யானைத் தோலான உத்தரியம், சிங்கத் தோலாகிய மேகலை, சிலம்பும் வீரக்கழலும் புலம்பும் சீறடி -- இவற்றுடன் வலிய வெற்றிவாள வாயந்த கொற்றவை, திரண்ட தோளுடைய மகிடாசுரனைக் கொன்று அவன தலைமேல நின்ற தையல வீரபகதா பலா தொழும், அமரி, குமரி, கவுரி, சமரி, சூலி, நீலி, விஷ்ணுவின் தங்கை, ஐயை, ஐயமகள், திருமகள், அழகிய வளையல அணிந்த பாவை, போரில் பாயும் வீரக்கலையறிந்த பாவை, புலவா ஆராயும் அறிவுக்கலைகளை யுடைய பாவை, அருங்கலங்கள் சூடிய பாவை, தம் அனபா தொழுவந்த குமரி மாதேவி 'சாலினி கொண்ட கோலம் வாய்ப புடைத்து' என்று அருள் புரிந்தாள வேடா காளியைப் போற்றிப் பாடிக்கூத்தாடினாள் இவ்வாறு வேடுவா கொற்றவை புகழைப் பாடுவதற்கு வேடுவவரியென்று பெயர். இனி அப்பாடின் கருத்தை அறிவோம்.

காளிகோயில முன்றிற் சிறப்பு

கண்ணுதலாகிய சிவபிரான இடப்பாகத்தைப் பெற்ற காளி பலியுண்ணும் முனறிலில், சுரபுன்னை, நாரத்தை, ஆசசா, சந்தனம், அழிஞ்சில, மா முதலிய மரங்கள் செறிந்தோங்கின பிறை யொளிர சடையாளான காளியின் திரு முனறிலில், வேங்கை மரங்கள் செம்பொன் மலர்கள் சொரிந்தன. செழித்த இலவங்க மரங்கள் செவவிதழ் மலர்களைக் குவித்தன. காட்டுப்புனகு வெண்பொரி போன்ற மலர்களைச் சிந்தியது திருமாலுக்கு இளையாளான காளியின் முனறிலில் மணங்கமழும் கடம்பு, பாதிரி,

புனனை, குரா, கோங்கு முதலிய பூக்கள் மலாநதன அப பூங் கொம்புகளில், வண்டினங்கள் யாழொலி செய்தன.

வளளிக கூதது

கொற்றவை கொண்ட அணிகொண்டு நின்ற, இப் பொற்றொடி மாதா தவமெனனை கொல்லோ!
பொற்றொடி மாதா பிறந்த குடிப்பிறந்த,
விறற்றொழில் வேடா குலனே, குலனும!

ஐயையின அழகிய அணி புனைந்து நின்ற இக் குமரி என்ன தவம் செய்தாளோ! அவள குலத்திற பிறந்த மறத்தொழிலாளரான, விற பிடித்த எயினா குலம் எவ்வளவு சிறந்த வீரக்குலம்!

முன்னிலைப் பரவல

வானோ வணங்க, வேதங் கடந்த சக்திப் பொருளாய், ஞானக் கொழுந்தாய், என்றும் சலிப் பின்றி நிற்கும நீ, யானைத்தோல போதது, புலித் தோல அணிந்து, காட்டெருமையின கருந் தலை மேல நின்றது என்ன மாயமோ! அரன், அரி, அயன் இவாகளின் நெஞ்ச மலரில் வீற்றிருந்து, விரி கதிர வீசும் அருட்சோதி விளக்காய் நிற்கும நீ, வரிவளைக்கையில் வானேந்தி, மகிடாகுரனைக் கொன்று, கரிய, திரிந்த கொம்புடைய கலைமீது நின்ற தென்ன மாயமோ?

சங்கமும், சக்கரமும், தாமரைக் கையேந்திச் செங்கண் அரிமான சினவிடைமேல நின்றாயால், கங்கை முடிக்கணிந்த கண்ணுதலோன பாகத்து, மங்கை யுருவாய் மறையேத்தவே நிற்பாய்!

வென்றிக கூத்து

கொன்றையும் துளவழம் சோத்துத தொடுத்த
மலாசெறிந்த மாலையைத் தோளமேல இட்டு,
அசுரா நலிய, அமரா பொலிய குமரிக கோலங்
கொண்டு ஆடினாள் காளி

கூத்துள் படுதல்

அசுரா தமது மாயத்தால் பாம்புந் தேனும்
கொண்டு துன்புறுத்தினாள் காளி மரக்கால பூண்
டாள, பொன்னரிசு சிலம்பும், சூடகமும், மேகலை
யும், 'ஜல ஜல' என்று ஆக்க, மாயம் புரியும்
அவுணர்வீழ், மரக்கால மேல் நின்று வாளை எடுத்த
தாடினாள் அவளது காயம்பூ மேனியைப்
போற்றி அமரா கைகளால் மலாமாரி சொரிந்தனாள்.

கொற்றவை நிலை

பகைவா அஞ்சும் ஒரு சிறுநூரில் வீரன் ஒருவன்
ஆனிரை கொள்ள வருகிறான் அவனுக்குப்
போர்ப் பூவான் வெட்சி சூட்ட, வெள்ளிய வாளேந்
திய கொற்றவையும் துணையாய் வருகிறான் அவ்வா
ருயின கருங்குருவி கடிய குரலிசைத்து, 'இந்த
வீரனை எதிர்த்தால் கெட்டா' என்று பகைவா
சூழ்ந்த காட்டகத்துக் கூவாதோ? இவ்வாறு செல
லும் வீரன், பழைய கடன கொடுக்காததால்,
கள் விலைச்சி கள்ளுற்ற மறுக்கிறான் படசி நல்ல
நிமித்தம் கூறுகிறது 'களளிலலாவிட்டால் குற்ற
மில்லை' யென்று அந்நிலையிலேயே கைவிலலேந்தி,
காலதாமதம் பொறுக்காமல், ஈற்றவன் பகைவா
மாடுகளைக் கவரச் செல்லுகிறான். அவ்வளவு

துணிவும் உறுதியும் உள்ள வீரனைப் போற்றி,
ஆளிக்கொடியேந்தி, அவன் விலலுக்கு முன்னே
செல்லுகிறாள் காளி

கண்டார் கூற்று

பகைவா ஆனிரையை வீரன் கவாநது வந்தது
முனறிலிற கடடியிருக்கிறான் அவறறைக கண்ட
வன் இவ்வாறு சொல்லுகிறான் - இளம் பாகதிய
முடைய எயினப் பெண்ணே ! முருநதோ இளநகை
நங்காய் ! கண்டா கருததை யுண்ணும் மாமலாக
கண்ணியே, பகையூரார் அலறும்படி நின் ஐயா
முன்னே கொணர்ந்த ஆனிரைகள் இவை காணாய்
போகக்கருவிகளைச் செய்யும் கொல்லன், துடிகொட்டு
வோன், பாடும் பாணர், களவிலையாட்டி, ஒற
றன், படசி சகுனம் சொல்வோன் முதலியோர்,
நரைத்து முதிர்ந்த எயினர் எயிறறியா - இவர்களு
டைய முனறிலில் நிறைந்தது நிறகின்றன், காணாய் *

அவிப்பலி

இனி, காளிகு எயினர் குருதிப்பலி கொடுத்த
துப் பாடுகின்றனர்

ஞானசு சுடருடன் திரியும் முனிவரும், அமர
ரும் இடாகெட அருளும் நினது திருவடி தொழு
தோம் கொல்லுந் திறமை மிக்க எயினர், நினது
அடிதொட்டுப் போபுரிந்து வெற்றி பெறுவா
அந்த வெற்றி நீ அளிப்பதேயாம் அதன்பின் அவா

* அதாவது வீரர் தாம் கவாநது ஆனிரையைத் தமக்குத்
விய போகளுக்கும் பங்குவைத்துக் கொடுத்திருக்கின்ற
றனர்

தரும் கழுத்தினின்றும் சுரக்கும் இரத்தப்பலியைக்
கொளவாயாக¹ கொற்றவையே, அணிமுடியுடைய
இந்திராதிதேவா பணியும் நீலமணி யுருவினளே,
நினது மலரடி தொழுதோம் ஆனிரை கவரும்
திறலுடைய எயினா, நினதுணையால பகைவரைப
பொருது வென்றதற்குக் காணிக்கையாக, ஊனின
ரெழுமும் இந்த இரத்தப் பலியைக் கொளவாயாக

துடியொடு, சிறுபறை, வயிரொடு துவைசெய,
வெடிபட வருபவா, எயினாகள் அரையிருள,
அடுபுலி யணையவா, குமரிநின் அடிதொடு,
படுகடன இதுவுகு பலிமுக மடையே

உடுகுது, சிறுபறை, கொம்பு முதலானவைகள்
முழங்க, அண்டம் வெடிபட வீரவேகத்துடன் நள
ளிரவில் வரும் எயினாகள், கொல்லும் புலிபோன்ற
போ வல்லவா, நின் அடிதொட்டு வெற்றி பெறு
பவா அவா உனக்குப்பட்ட கடன இது, கொற்ற
வையே எங்கள் அவிப்பலியை ஏற்பாயாக

பலிக் கொடை

சங்கரி, அந்தரி, நீலி, சடாமகுடத்தில் பாம்பும்
பிறையும் அணிந்தவளே, வழிப்போக்கா பெருகி,
வழிப்பறி பெருகுவதாக¹ அதற்கு விலையாக அம்பு
பூட்டிய வலிய விலலுடைய எயினா தரும் இப்
பலியை ஏற்றுக்கொள் அமுதுண்ணும் தேவா ஒரு
காலம் சாவா எவரும் உண்ணாத நஞ்சுண்டும்,
நீ அழிவிலலாமல் என்றும் இருக்கிறாய் பகைவா
ஊர் உறங்கும்போது, துண்ணென்று துடிகொட்டி
அவரைப் பொருது வீழ்த்தும் இரக்கமற்ற எயினா
இடும் நோத்திக்கடனை யுண்ணுவாயாக! முன்னே
கண்ணன் மருதிடை நடந்தான வஞ்ச அரக்கன்

சகடையை யுதைத்தான அவையெல்லாம் இயன
றது, அவனுட புகக நின சகதியாலேயாம் நீயே
அவவாறு அருளினாய வழிப்போககா பொருள
கொண்டு அவருக்குப் புண செய்வதல்லது, அருளில
லாத, இரக்கமில்லாத, வன்னெஞ்சரான எயினா
இடும பலிககடனை உண்ணுவாய

கூத்தாற பெற்ற பயன

வேதாவின பினனே தோன்றிய அகத்தியன
உறையும் மரச்சுமை மிகக பொதிகையை ஆளும்
பாண்டியன, பகைவா நடுங்கும் வெய்ய திறலோன.
அவன, பிறநாட்டா போமுனையும், கரந்தையும்
(நிரைமீட்போர் அணியும் மாலை) பாழ்படப் போத
தொடக்கத்தை அறிவிக்கும் வெட்சிமாலை சூடுக.
அவன வெந்திறல வீரன

நு. நில்பப் பயணம்

தேவராட்டியின் கோலமும் கூததும் முடிந்ததும், கோவலன் புண்ணியக்கவுந்தியை அடிதொழுது இவ்வாறு வேண்டினான் — “அடிகளா, இக்காரிகை கடுங்கதிரா வேனிலைப் பொறுக்க மாட்டாளா பருக்கைக்க கறகள் நிறைந்த இவ்வெய்ய பாலையில் இவளது சீறடி படியாது ஆதலால் பகலொளியில் நடப்பதைவிட, பலலுயிராகும் தனது தணமையால் நனமை செய்து காகும் மதிநிலாவில் நடப்பது நலமாகும் இரவில் நடப்பதிற குற்றமில்லை காட்டில் விலங்குகள் உண்டு, எனினும் அச்சமில்லை கண்டவரைப் பற்றிக்கொள்ளும் குறிஞ்சி நிலத்துள்ள கரடியும் கரையான கடடிய புறறைத் தோண்டாது பாலை நிலத்திலுள்ள வரியொளிர வேங்கையும் மானினத்தைப் பகைப்பதில்லை மருத நிலத்தில காரமேகத்தை ஊடுருவி உருமும் இடியும் நமமை வருத்தாது இரைதேடும் நெய்தலநில முதலையும், தீங்கு செய்யாது கொடிய தேவதையும், பாம்பும், சாந்தவருக்கு உறுகண செய்யா முலலைக் காட்டில் அச்சமில்லை ஏனெனில் இந்த ஐந்தது நிலங்களும் செங்கோற் பாண்டியன் காகும் நாடென்று எங்கும் பெரும்புகழ் பெற்றன இங்கே வெயிற கொடுமை தான் உண்டு, விலங்குக் கொடுமை யில்லை ”

கவுந்தியடிகளும், “ அவ்வாறாயின் நிலவில் பயணம் வைத்துக்கொள்வோம் ” என்று சமமதித்தாள். கொடுங்கோல வேந்தனால் வருந்தும் குடிகள் ‘ இந்தக் கொடியன் எப்போது ஒழிவான், அன்பும், தண்மையும் உள்ள வேந்தன் எப்போது வருவான் ’ என்று எதிர்பாரத்திருப்பார்கள் அவாபோல, வெங்

கதிரோன எப்போது படுவான , தணகதிர்த திங்கள் எப்போது வரும் என்று மூவரும் சமயம் பாராத்திருந்தனா எண்ணற்ற நட்சத்திரத் தாணையுடன், பாலவெண கதிரா பரப்பி, தென்னவா குலத்தின மூல புருடனான திங்கட செலவன தோன்றினான்

“கொடுங்கோல வேந்தன குடிகள் போலப்
படுங்கதிரா அமயம் பாராத்திருந்த தோர்க்குத்
தென்னவன குலமுதற் செலவன தோன்றி ”

மலயத்தில் ஓங்கி, மதுரையில் வளர்ந்தது, புலவர் நாவினே பொருந்தி யெழுந்த இனிய தென்றல வீசுகிறது வெண கதிர்த திங்கள், பாவைமேல பால நிலாப் பொழிகிறது கண்ணகியின் பரிதாப நிலை கண்டு, பூமாதேவியே, “கண்ணகி, முன்னே கணவன மாதவி மோகத்தில் இருந்தான என்று உடல வெறுப்புக் கொண்டிருந்தாய் வயதிற்குரிய அணியழகு சுகம் அனைத்தையும் துறந்தாய் உன் சீரிய வனமுலையிற் சந்தனக் குழம்பு பூசுவதில்லை; பூங்குழலில் தாதுகும் தண்ணிய கழுநீர் மாலை முடிப்பதில்லை, முலையும் முடிப்பதில்லை பசிய சந்தனத் தளிரும், பல பூவிதழ்களும் உனது செந்தளிரா மேனியிற் சேருவதில்லை; அவ்வாறு பிரிவுத் துயரால் நீ வருந்தினை இப்போதோ, காதலன் அருகிலிருக்கிறான் வேனில் திங்களை இப்போது நீ வேண்டுவாயே. அந்தோ, இப்போது ஓயாத பிரயாணத்தாலும், கவுந்தியடிகள் உடனிருப்பதாலும், நீ இளமைக்குரிய இன்பத்தை அனுபவியாத வளாகிருய் எனன் பரிதாபம்!” என்று நெட்டுயிர்த்தது, ஓசையடங்கி அமைதியானாள். உடனே மூவரும் புறப்பட்டனர் “கண்ணே! கடுவழிகளில் இடப்பட்டாய் இவ்வழியில் புலி திரியும், கோட

டான கூவும், கரடி இருக்கும், இவற்றிற்கு அஞ்சாமல் வருவாயாக” என்று மனைவிகுத தைரியஞ் சொல்லி, வளையலணிந்த அவள் செங்கையைத் தனது தோளிற சோதது மறவுரை நீத்த, தூய கவுந்தியின் அறவுரைகளைக் கேட்டுக் கொண்டே வேனிலால் வெந்து கரிந்த மூங்கிற காட்டிலே வழி நடந்தான கோவலன்

‘காலை புலாந்தது, கதிர் வருகிறது’ என்று காட்டுக் கோழிகள் கூவியறிவித்தன மூவரும் ஒரு பார்ப்பனச் சேரியை அடைந்தனா அங்கேயுள்ள பார்ப்பனா, வேதமோதாமல் வரிப்பாட்டுப் பாடினா. அவரை விட்டு விலகி, மூவரும் ஒரு கோயிற்புறத் தைச் சோந்திருந்தனா கோவலன் கவுந்தியையும், காதலியையும் சேமமுள்ள அடக்கமான வேலி சூழ்ந்த இடத்தில் அமாததினா பிறகு, முள் வேலியை நீங்கி, காலைக்கடன கழிக்க நெடுவழி நடந்து, ஒரு நீர்த்தடத்தை அடைந்தான

நக. மாதவி செய்தி

அங்கே கோசிகன எனரோ அநதணன் கோவல
ணைததேடி, மாதவியிடமிருநது செய்திகொண்டு
வநதான தனது காதலியுடன் கானகம் நடநததை
எண்ணி, கொல்லன உலையில் ஊதும துருத்தி
போல நெட்டுயிரதது, மனங் கலங்கி, நிறம் மாறித்
தனிததுநின்ற கோவலனை, அநதணனுக்கு, கண
மயக்கத்தால் அடையாளம் கண்டுபிடிக்க முடிய
வில்லை இருநதாலும், சநதேகநதீர் அவன ஒரு
சூழ்ச்சி செய்தான ஒரு மாதவி (குருக்கத்தி)
படாநத நிழலில் நினருன

“கோவலன் பிரியக் கொடுநதுயா எயதிய
மாமலா நெடுங்கண மாதவி போன்று, இவ
அருநதிறல் வேனிறகு அலாகளைந துடனே,
வருநதினை போலு நீ மாதவி ”

என்று அக் குருக்கத்தியை நோக்கிச் சொன்னான்.
‘மாதவி’ யென்றதைக் கேட்டதும் கோவலன்
“ஐய, தாங்கள் கூறியதென்ன? அதன் பொரு
ளென்ன?” என்று வினாவவே “இவனே கோவ
லன், கண்டுபிடித்தேன்” எனத் தெளிந்து, அருகே
சென்று, பிரம்சாரியான கோசிகன கொள்கைப்படி
சொல்லலுறருன “ஐய, இருநிதிக் கிழவனான
உன் தந்தை மாசாததுவானும், பெருமைபெற்ற
உனது வீட்டு முதலவியான தாயும், மணியிழந்த
நாகம் போன்று ஒளியிழநது வருநதுகின்றனா.
உயிரிழந்த உடல் போன்று, உன் உறவினா
(மாமனார் முதலியோர்) செயலறறுத துயாக்கடலில்
வீழ்நதனா. தந்தை உன்னைத் தேடிக் கொண்டு

வர எங்கும் ஏவலாளரை அனுப்பினா அவர்கள்
 உனனைத் தேடித்திரிகிறார்களா தந்தை தசரதன்
 சொல்லைக் காகக் வெய்ய காட்டிறகுச் சென்ற இரா
 மனைப் பிரிந்த அயோத்தி போன்று, புகார நகரம்
 உன பிரிவாற பெருநதுயருற்றது திருமுகத்தை
 நீ மறுத்ததாக வசந்தமலை சொன்னதும், மாதவி,
 மேனி பசந்தது, நெடுநிலை மாடத்தின் இடைநிலத்
 தில் உள்ள ஒரு படுக்கையில், நின்னை நினைந்து
 வருந்தி வீழ்ந்தாள் அவளது விரக வேதனையைக்
 கேட்டு, ஆழ்ந்த துயரெய்தி, அங்கே சென்றேன்
 பெருநதுயருற்ற மாதவி 'அந்தண, உன இரண்டு
 அடிகளையும் தொழுதேன் எனக்குற்ற துயரத்தைத்
 தீர்ப்பாயாக' என்று தனது மலாகக்கயால இந்த
 ஓலை யெழுதி 'என கணமணியனைய கோவலருக்கு
 இதைக் காட்டுக,' என்று தந்தாள். இந்த ஓலை
 கொண்டு உனனைக் காணாமல் பல தேசங்கள் சென்
 றலைந்தேன் " என்று சொல்லி, பிரிவுத்துயரால்
 உள்ளமழிந்து வருந்தும் போதா கூந்தல் பூங்
 கொடி மாதவியின் ஓலையைக் கோவலன் மலாக்
 கையில் நீட்டினான் அந்தணன்

ஓலை மடிப்புறத்து, மாதவி கூந்தலால் இட்ட
 இலாஞ்சனை நெய்மணம் வீசியது அது கோவலன்
 முனப் நுகாந்த மணமேயாம் அது பழைய
 நினைப்பை யுணர்த்தியது அதைக் கை விடாமல்
 பிடித்திருந்து, பிறகு அவன் ஓலையைப் பிரித்துப்
 பார்த்தான் —

" அடிகள் முன்னா யான அடி வீழ்ந்தேன்,
 வடியாக கிளவி மனங்கொளல் வேண்டும்,
 குரவா பணி யன்றியும் குலப்பிறப் பாட்டியோடு
 இரவிடை கழிதற்கு எனபிழைப் பறியாது,

கையறு நெஞ்சம் கடியல வேண்டும்
பொயதீர காட்சிப புரையோய போற்றி !”

“தேவரீர் திருவடிகளுககுத் திககு நோக்கி வீழ்நது வணங்கினேன பொயமமை நீங்கிய மெயக்காட்சியுடைய பெரியோய ! திருத்தமற்ற சொல்லாயினும், இப் பேதையுரைப்பதை மனத்திற கொள்ளவேண்டும் தங்கள் பெற்றோர் மூப்பெய தினா அவாகளுக்கு உடனிருநது பணிவிடை செயவது நனமகனாகிய தங்கள் கடமை அப்படிச் செய்யாமல், உயாகுலக கற்பரசியான மனைவியுடன் இருட்டோடு ஊர்விட்டுச் சென்றதேன, ஐய? அப்படி ஊரைவிட்டுச் செல்லுமபடி எனன குற்றம் நோநதது? நான் செய்த பிழை யாது? அதை அறியாமல் என மனம் வருநதுகிறது என துயரைத் தீர்க்கவேண்டும் ”

மாதவி எழுதிய மொழிகளை உணர்நது ‘இஃது அவள குற்றமன்று, என குற்றமே’ என்று மனங் குழைநது, நடந்ததை யறிந்தான கோவலன், தளர்வு நீங்கினான் “அநதனை, இந்த ஓலையின பொருள் என பெற்றோருக்கும் பொருந்தியிருக்கிறது ‘அடிகாள, உமது திககு நோக்கி வீழ்நது வணங்கினேன எனது வார்த்தையை மனங் கொள்ளல் வேண்டும் நான் இரண்டு குற்றம் செய்தேன (1) வயது காலத்தில் தங்கள் பணி செய்யாதது (2) மனைவியுடன் இரவில் ஊர்விட்டகன்றது வாணிகமசெய்யும் நோக்கத்தால் புகாரை விட்டு மதுரையை நோக்கினேன எனது பிழையை அறியாமல் வருநதும் உங்கள் நெஞ்சத்தை ஆற்றிக்கொள்ளவேண்டும். பொயயற்ற உண்மையறிந்த பெரியோயான தந்தையே வணக

கம ' எல்லாம ஒத்திருப்பதால் அவாகளுக்கும்இந்த
 ஒலையே காட்டுக அவா மலரடி தொழுதேன்.
 எனது வணக்கத்தை அவாகளுக்குச் சொல்லுக!
 உமது நடுக்கத்தை விட்டு, என பெறரோரின
 நல்ல மனத்திற பொருந்திய துன்பத்தைக் களைய
 விரைந்து செல்லுவாயாக ' எனறு வேதியனைச்
 செல்லவிடுத்தது, தனது மாசற்ற கற்பரசியும்,
 மாசற்ற அறவியான கவுந்தியும் இருந்த இடத்
 திறகுப் போனான கோவலன்.

௩௨. அம்பணவர்

அங்கே வந்த அம்பணவர் (Lute players) அரக்க
ருடன் பொருது வென்ற காளியின் போர்க்
கோலத்தைப் பாடினா அவர்களுடன் பாங்குறச்
சோந்தது செங்கோட்டியாழ வாங்கி, கோவலன்
மீட்டினான். செங்கோட்டியாழ ஆறு உறுப்புக்களைக்
கொண்டது அவையாவன கோடு, திவவு,
ஒற்று, தந்திரி, கரம், நரமபு உறுப்புக்களை உறுதி
யாகக் கட்டி, முதன்மையாகத் தந்திரி, கரம், ஒற்று
ஆகிய உறுப்புக்களை நெறிபடச் சோதது, மத்திம
காந்தார சுரங்களை முதல இறுதியாகக்கொண்ட
அருமபாலைப் பண்ணை மீட்டினான் கோவலன். பண்
ணும திறமும் சதிபாய்ந்தது, ஆடும் பாவையின் பாட
பிறகு ஒத்திருந்தன அப்போது கோவலன் பாண்
ருடன் அளவளாவி, “இங்கிருந்து மதுரை இன்
னும எத்தனை காதமிருக்கும்?” என்று வினாவினான்.

“அத்திருவார மூதூர் அதிக தூரமில்லை.
இதோ மதுரைத் தென்றல வந்தது, அது பொதி
யைத் தென்றல போன்றதன்று, அந்த மதுரைத்
தென்றலின் சிறப்பைக் கேளுங்கள் அஃது ஏராள
மான அகில, மணமிகக் குங்குமப்பூ, புழுக்கு குழம்பு,
சந்தனக் குழம்பு, கத்தூரிச் சாந்தம் ஆகிய இததிவ
விய வாசனைச் சேற்றில குளித்தது, தேனளாவிய
செங்குவளை, சண்பகமாலை, குருக்கத்தி, மலலிகை,
மலைகளில் வளரும் முலலை முதலிய பூக்கள் விரிந்து
அமைந்த பூவணைகளிற் பொருந்தியது, சமயலறை
களில் உணவாக்குமபோது எழும் புகை,
அகன்ற அங்காடிகளில் குறைவில்லாமல் அப்ப
வாணிகா மோதகஞ் சுடும் புகை, ஆடவரும் பெண்

டிரும மாடத்தில், தம் தலை மயிருக்கும் ஆடைக்கும்
காட்டும அகிறபுகை, அநதணா ஓமமபுரியும் ஆகுதிப
புகை ஆகிய பலவகைப் புகைகளையும் அணைந்தது,
இந்திரன சூடடிய மாலை துலங்கும் மாபஞ்ஞன
பாணடியன கோயிலில், உணாவால அளப்பரியாப
பரிமளங்கள் நிறைந்திருக்கும் அவை முகாநதவ
ரின உடலை மட்டுமன்று, மனததையும் ஆருயிரை
யும் பிணிதது மணமேற்றும் அததகைய கோயிற
பரிமளததைத் தன்னிடம் காட்டிப் புலவா செநநா
விற பொருந்திய பெருமையுடன் அநத மதுரைத்
தென்றல வருகிறது நீங்கள் தனியே சென்றாலும்
உங்களை 'நில' என்று தடைசெய்வோர் இல்லை.
தாராளமாக மதுரை நகர செல்லுங்கள்!" என்றா
பாணா.

௩௩. மதுரை சேர்தல

கூணணகி கோவலா, நிலவில் கவுந்தியடிகளுடன்
மதுரைக்குப் புறப்பட்டனா மதுரை வந்து
விட்டது சங்கார காததாவான சிவன கோயிலி
லும், பெரும புகழ் பெற்ற மன்னன் அரண்மனையி
லும், பகுதி பகுதியாகப் பல வாததியங்களுடன்
காலை முரசம் ஒலிக்கிறது நானமறை அந்தணா
வேதகானம் செய்கின்றனா மாதவா மந்திர ஜபம்
செய்கின்றனா அரச வாழ்த்துப்பாடி, வாள்வீரா
தினந்தோறும் ஆகக் குழுவொலிக்கிறது அம்
முழவு வீரருக்கு அரசன் கொடுத்ததாம் களத்தில்
பகைவரிடமிருந்து கொண்ட போர் யானைகள்
பிளிறுகின்றன காட்டிற் பிடித்துவந்த வலிய
யானைகள் முழங்குகின்றன பந்தி பந்தியாக நிற
கும போர்க்குதிரைகள் ஆலிக்கின்றன மள்ளா
காலையில் மருதப்பறை கொடுக்கின்றனா. கூததா
காலையில் பாடிப் பறை கொட்டி ஆடுகின்றனா
இவ்வாறு பல வொலிகள் சோந்து, காராகடல்
ஒலிபோலெழுந்து வரவேற்றதால், நடந்த இளைப்பு
நீங்கி மூவரும் வைகையாற்றை யடைந்தனா

வைகைப் பெண,

“குரவமும் வகுளமும், கோங்கமும், வேங்கையும்
மரவமும், நாகமும், திலகமும், மருதமும்,
சேடலும், செருந்தியும், செண்பக ஓங்கலும்,
பாடலந் தன்னொடு பனமலா விரிந்து,
குருகுந் தளவமும், கொழுங்கொடி முகண்டையும்,
வீரிமலா அதிரலும், வெண்கூ தாளமும்,
குட்சமும், வெதிரமும், கொழுங்கொடிப் பகன்றையும்
பிடவமும், மயிலையும், பிணங்கரின மணந்த,

கொடுங்கரை மேகலைக் கோவை யாங்கனும்,
 மிடைநதுகுழ போகிய அகன்றேந் தலகுல
 வாலுங் குவைஇய மலாபபூந் துருத்திப்
 பாலபுடைக் கொண்டு பனமல ரோங்கி,
 எதிரெதிரா விளங்கிய கதிரிள வனமுலை
 கரைநின் றுதிராதத் கவிரிதழ்ச் செவ்வாய்
 அருவி முலை அணிநகை யாட்டி,
 விலங்குநிமிர்ந தொழுகிய கருங்கயல் நெடுங்கண்
 விரைமலா நீங்கா அனிராஅற்ற கூந்தல்
 உலகுபுரந் தூட்டும உயாபோ ஒழுகுகத்துப்
 புலவா நாவிற பொருந்திய பூங்கொடி
 வையை யென்ற பொய்யாக குலக்கொடி
 தையற் குறுவது தானறிந் தனளபோல
 புண்ணிய நறுமலா ஆடை போரத்துக்
 கண்ணிறை நெடுநீர் கரந்தனள அடக்கிப்
 புனலயா றன்றிது, பூம்புனல் யாறென
 அனநடை மாதரும ஐயனுந் தொழுது "

நிலமென்னும் மரபை வளாக்கும் வளம்
 வற்றுக குலக்கொடிபோலத் தோன்றினாள் வைகைத்
 தேவி கரைமேல் குரவம், வகுளம், கோங்கு,
 வேங்கை, வெண கடம்பு, சுரபுனை, மஞ்சாடி,
 மருதம், பவள மலலிகை, உச்சிச் செலுந்தில்,
 செருந்தி, சண்பகம், பாடலம் ஆகிய மரங்கள்
 பலவகை மலா விரிந்து, வைகைத்தேவியின
 பூந்துகில போன்றன குருக்கத்தி, செம்முலை,
 முசுண்டை, காட்டு மலலிகை, வெண கூதாளி, வெட
 பாலை, முங்கில, சீந்தில், பிடா, கொடிமலலிகை, இரு
 வாட்சி ஆகிய மலர்கள் மிடைந்து, குழந்து,
 படாந்து ஆற்றின் அகன்ற கொடுங்கரையாகிய
 அலகுலை மேகலைபோலக் கவாந்துகொண்டுள்ளன.
 பக்கம் புடைத்துப் பனமலா ஓங்கி, ஆற்றிடைக்

குறையில், எதிரெதிரா குவிந்து நிவந்த மணற் குன்றுகள் வைகையின கதிரிள வனமுலை போன்றன கரையினின்று முருக்கிதழ் உதிராகிறது அது வைகையின செவ்வாய் போன்றது அருவியுடன் செல்லும் முலலை வைகை மாதின் அணி முறுவலாயிற்று குறுக்கும் நெடுக்கும் ஓடித்திரியும் கருங்கயல்கள் நெடிய கண்கள் போன்றன அறல் (நீர்த்திரை அல்லது கருமணல்) கூந்தல போன்றது. இந்த வைகை தென பாண்டி நாட்டுக் குலக் கொடி, புலவா நாவாரப் புகழ்ப்பெற்றவள உலகைச் செழிப்பித்தது காதது, தனது வளமையால் ஊட்டுகின்றாள், பருவந் தவருமல் நீவளம் அளிக்கின்றாள் இனிக் கண்ணகிக்குச் சம்பவிக் கப் போவதை அறிந்தும், அதை வெளிக் குக் காட்டாமல், நெடுங்கண்ணீரைப் புண்ணிய மண மலாப் போவையில் மறைத்தவளபோல விளங்கினாள் வைகைத் தேவி. 'இது புனல் ஆறன்று, பூவாறு' என்று அன்ன நடைக் கண்ணகியும், கோவலனும் வைகையை வியந்து வணங்கினா

ஆற்றில் குதிரை முகமும், சிங்க முகமும், யானை முகமும் வைத்த ஓடங்கள் அக்கரைக்கும் இக்கரைக்கும் மக்களை ஏற்றி இறக்கி நடக்கின்றன அவற்றில் ஏருமல், பலா கூடி யேறும் பெரிய துறையை விட்டு, அதற்கு அடுத்தாற் போலுள்ள துறையில், தனியே ஒரு மரப்புணையில் ஏறி, தேனமலா மணக்கும் சோலைகள் நிறைந்த தென்கரையைச் சோந்தனா மூவரும்; 'மதுரை, தேவா உறையும் நகரம் அதை வலம் வந்தால் புண்ணியம் உண்டு' என நெண்ணி, காவற காடு சூழ்ந்த அகழியைச் சுற்றிச் சென்றனா. தடா

கங்களில், நீண்ட கருங்குவளைகளும், ஆம்பலும், தாமரைகளும் செறிந்திருந்தன, அவை காற்றால் ஆடின அக்காட்சி கண்ணகிக்கும் கோவலனுக்கும் வரும் துயரை முன்பே ஐயமின்றி அறிந்தது, அஞ்சி ஈடுங்குவது போலிருந்தது அப்பூக்களில் கள ளுண்டு, வண்டுகள் பண்பாடின அது, காதலாக குறும் துன்பத்தை எண்ணிப் பரிந்தழுவதே போலிருந்தது புறம்திலில், பகைவரை ஒறுத்த போர்களில் எடுத்த நெடிய வெற்றிக் கொடிகள் காற்றில் ஆடின அவை 'ஏ கோவல! ஏ கண்ணகி! நீங்கள் இங்கே வராதீர்கள் உங்களுக்கு ஆபத்து வருகிறது!' என்று எச்சரிக்கை செய்து கையால் தடுத்துக் காட்டுவது போலத் தோன்றின மூவரும் நகருக்குப் புறம்பே, ஓர் இடத்தைச் சேர்ந்தனர். அஃது இயற்கையழகு நிரம்பிய இடம் அங்கே பல வகைப் புட்கள் நிரம்பிய வயல்களும், சோலைகளும், நீர்வளமுள்ள பண்ணைகளும், நீர் விரிந்த ஏரியும், குலை குலையாகக் காய குலுங்கும் தென்னந் தோப்புகளும், வாழைக் கொலைகளும், கமுகமரங்களும், நெருக்கமாக மூங்கிலால் அமைந்த தண்ணீர்ப் பந்தல்களும் விளங்கின அங்கே ஆனம தருமமும், ஆருயிர அறமும் காக்கும் தபோதனரைத் தவிர, மற்றவா அடைந்து வசிப்பதில்லை அதற்கைய புறஞ்சேரியில் (Suburb) மூவரும் புகுந்து இருந்தனர்

நசு. கவுந்தி சொல்

பொழுது புலாநதது புறஞ்சேரிப் பொழிலகளிலும்,
மருதநிலத்திலும், முற்றிய கதிாசசுமையால
வளைநத பயிரா நிறைநத கழனிகளிலும் புடகள
எழுநது பாடுகின்றன பொயகைத்தாமரை முகை
யவிழநதது அதை மலாத்திய சூரியமண்டலத்தை
உலகம் வணங்குகிறது பகைவா தலை நடுங்க
வாளேந்திய பாண்டியன தலைநகரான மாடமாளி
கைகள் ஓங்கிப் புகழ்யாநத மதுரையைச் சூரியன
துயிலெழுப்புகிருன காமனை யெரித்த நெற்றிக
கண்ணனான சிவபிரான கோயில, கருடக்கொடி
யுயாதத விஷ்ணுகோயில, கலபபையை ஆயுதமாய்க்
கொண்ட பலதேவா கோயில, சேவற்கொடிதாங்கிய
முருகன் கோயில, இல்லறம் துறவறம் ஆகிய அறத
துறைகளை விளங்கச் செய்யும் அறவோர் பள்ளி,
வெட்சி, கரநதை, வஞ்சி, காஞ்சி, நொச்சி, உழிஞை,
துமபை, வாகை ஆகிய மறத்துறைகளை விளங்கச்
செய்யும் மன்னவன கோயில இவற்றில தூய
வெண்சங்குடன், வகைவகையான காலே முரசுகள்
முழங்கின

கொள்கைப்படி, கவுந்தியடிகள் தியானத்தி
லிருந்தாரா அப்போது கோவலன், காலேக்கடன்களை
முடித்துச் சென்று அடிகளை வணங்கி இவ்வாறு
சொன்னான “நீண்டகாலம் இயற்றிய தவப்பெரு
மையுடைய அடிகள், நான் வேசி முயக்கால
இல்லறந தவறினேன் ‘நறகுடிப் பிறந்தோர்
நாணுடை மகளிரொடு நீளநெறிச் செல்லார்’
என்னும் நியாயத்தையும் துறந்தேன் நறுமலா

மேனியளான இமமெல்லியளுடன் உடல நடுங்கித்
துன்புறுமபடி, முன்பின் அறியாத பிரதேசத்தில்,
காட்டுவழியில் உழன்று திரிந்து சிறுமை யுற்றேன
இனி நான் இப்பழம் பதிகுட சென்று மன்னா
பின்னவரான வணிகருக்கு எனது நிலையை
உணர்த்தி வருவேன அதுகாறும், தம் திருவடி
களையே துணையாகக் கொண்டவளாதலால், இவ
ளுக்கு எககேடும் இலலை ” என்றான்

அதற்குக் கவுந்தியடிகள் கூறியது பின்வரு
மாறு — “முற்பவததில் நீ புண்ணியஞ் செய்தாய்
அதனால், அறிவும் செலவமும் படைத்தாய் ஆனால்
நீ தீவினையும் செய்தாய் அதன் பயனாகவே
இப்படி உற்றா பெற்றாரை விடுத்து, காதலியுடன்
காட்டில் நடந்து தனித்துயருற்று வருந்தினே

‘மறத்துறை நீங்குமின வலவினை ஊட்டுமென(று)
அறத்துறை மாக்கள் திறத்திற சாற்றி
நாக்கடிப் பாக, வாயப்பறை யறையினும்,
யாப்பறை மாக்கள் இயல்பிற கொள்ளார,
தீதுடை வெவவினை யுருத்த காலேப
பேதைமை கந்தாப் பெருமபே துறுவா.
ஓயயா வினைப்பயன் உண்ணுங் காலேக
கையாறு கொள்ளார கற்றறி மாக்கள்
பிரித்த றுன்பமும், புணர்த்த றுன்பமும்,
உருவி லாளன் ஒறுக்குந் துன்பமும்
புரிசுமுன் மாதாப் புணர்ந்தோராக கல்லது
ஒருதனி வாழ்க்கை உரவோராக கிலலை,
பெண்டிரும, உண்டியும் இனபமென றுலகிற
கொண்டோர் உறுஉங் கொள்ளாத துன்பம்
கண்டன ராகிக் கடவுளா வரைந்த
காமஞ் சார்பாக காதலின் உழந்தாங்கு

ஏமஞ் சாரா இடுமபை எயதினா

இனறே அல்லால் இறந்தோர பலரால்

‘பாபவழியினின்றும் விலகங்கள், அவவழி தீவினைப் பயனகளைத் தரும்’ என்று அறவழி நிற்கும் பெரியாநாகக்கை கோலாகவும், வாயைப் பறையாகவுங் கொண்டு, திறம்படச் சாற்றி அற முழக்கம் செய்கிறார்கள் எனினும், புண்ணிய வறுதியற்ற மாககள், அம்மேலோர் சொல்லும் உண்மையை உள்ளபடி ஏற்றுக்கொள்ளா அவர் மடமையே அவர்களுக்குப் பந்தமாகி அவர் தீமையால் வினைநத கொடிய வினைகள் முனைக்குமபோது, பெருந் துயருற்று ‘யாது செய்வோம்?’ என்று மயங்குவார் ஆனால், யாதானும் விலக்க முடியாத முன் வினைப்பயனை அனுபவிக்கும்போது, கற்றறிந்த ஞானிகள் வருத்தப்பட மாட்டார்கள் ‘பிரார்த்தகருமம் அனுபவித்தது ஒழியட்டும்’ என்று பொறுமையா யிருப்பார் சுருட கூந்தலையுடைய மாதரைப் புணர்ந்தோராக், புணரும் முயற்சியால் வரும் துன்பம், பிரிவினால் வரும் துன்பம், இரண்டு வழியிலும் அனங்கன கணையால் வருத்தும் துன்பம் ஆகிய துன்பங்கள் உண்டாகும் பந்தத்தொந்தம் அற்றுத் தாமே தாமான தனிவாழ்க்கை எய்தியமுனிவருக்கு, ஆனம் ஞானிகளுக்கு, இத்துன்பங்க ளெல்லாம் இல்லையாம். உண்டியும், பெண்டிருமே இன்பம் என்று, அவற்றிற் சிக்கிக்கொண்டோர் படும்துன்பம் எல்லை யற்றது அதைக் கண்டே, தெய்வப் பெரியோர் பெண் பொன் ஆசையை அடக்கியாண்டனா, அதற்கைய அடக்கமில்லாமல், அந்த ஆசை பற்றினோர் பல துன்பங்களை அனுபவித்தனா அவர்களை இன்பம் சாவதில்லை காமஞ்

சாரந்தாரா, ஏமஞ் சாராரா அவவாறே நீ இன்று
 துன்புற்றனை உனனைப் போலே, துன்புற்ற தேவ
 ரும் மாந்தரும் முற்காலத்திலும் இருந்தனா தந்தை
 ஏவ, மனைவியுடன் காட்டிற்குச் சென்றான இராமன்
 சீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்றான், அத
 னால் இராமன் பெருந்துயருற்று, வானரப்படை
 திரட்டி, இலங்கைப்போர் நடத்தினான் இப்படிப்
 பெண்ணால் துன்புற்ற இராமன் “வேதாவை யீன்
 றவன் எனப்பதை நீ அறிவாயல்லையோ? இது புரா
 ணக கதை இனியொரு மனிதன் உதாரணத்தைச்
 சொல்லுகிறேன் நளன் புட்கரனுடன் சூதாடி
 மண்ணரசையிழந்தது, மெல்லியளாகிய தமயந்தி
 யுடன் வெய்ய காட்டை யடைந்தான் அவன் தம
 யந்தியின் பிரியாக காதலன், அவளும் பிரியாக
 காதலி, கணவனைத் தவிர வேறு நினையாள, தீதி
 லாள, சிறுமையிலலாள, என்னும், அதற்கைய
 உததமியையும் இருண்ட மலைக்காட்டில் நள்ளிரவில்
 விட்டு நீங்கினான் நளன் அது தமயந்தியின் குற
 றமா? இல்லை தீவினைப் பயனே அப்படிக்க காதல
 ரைப் பிரித்தது இராமன், நளன் போன்று
 நீயும் துன்புற்றாய், என்னும், அவர்களைப் போன்று
 மனைவியை நீங்காமல், இன்பத்திலும் துன்பத்தி
 லும் அவளுடன் பிரியாதிருக்கும் வாழ்வைப் பெற
 றாய் அந்தமட்டில் நீ பாக்கியம் செய்வனவாய்
 இனி வருந்தாதே நீ, பாண்டியன் மதுரைக்குச்
 செல், ஊரைச் சுற்றிப்பாரா, நீ இவளுடன் இல்
 லறமும், உனக்குரிய தொழிலறமும் நடத்துவதற்
 குப் பொருந்திய இடத்தை அறிந்தது திரும்பிவா!”

* * *

கவுந்தியின் ஆசிபெற்றுக் கோவலன் மதுரைக்
 குட சென்றான்

௩௫. மதுரைக் காட்சி

“ ஆயிரங் கண்ணோன அருங்கலைச் செப்பு
வாயதிறந் தன்ன மதிலக வரைப்பில் ”

காவறகாடு சூழநத நீர் அகழி, யானைக் கூட்டம்
மறைநதுசெல்லும் உளவீதி, அதைத் தாண்டி
யுள்ள கோட்டையில் பல இயந்திரப் போக கருவி
களும், அவற்றைச் செய்யும் சாதனங்களும் இருந்
தன அவையாவன தானே வளைந்து பகைவரை
எய்யும் விற்பொறி, சுடுகற்களைப் பகைவாமேல
எறியும் கவண், கருங்குரங்கு போன்றதாய்ச் சோந்
தாரைக் கடிக்கும் ஊகம், பகைவரைக் காயும் கொதி
நெய், செம்பை உருக்கும் மிடா, இருப்பு வட்டுகள்
காயும் உலைகள், முற்றுகையிடவரும் பகைவரை
நோக்கி யெறியும் கற்களிட்ட கூடைகள், அவரைக்
கோத்திழுக்கும் தூண்டில், அவர் கழுத்திற பூட்டி
முறுக்கும் சங்கிலி(கயிறு), ‘ஆண்டலை’ என்ற படசி
வடிவாகச் செய்து, அம்பெறிந்து பகைவாழ்நையைக்
கொத்தியெறியும் பொறிகள், கிடங்கில ஏறிய பகை
வரைத் தள்ளியொறுக்கும் இருபிளவான இரும்பாயு
தம்(கவை), கழுக்கோல, அம்புக்கட்டு, தலைகளைவைத்
துத் திருகும் யந்திரம், மதிலைப்பற்றுவார் கைகளைப்
பொதுக்கும் ஊசியந்திரம், விரைந்துசென்று மாற
றா விழியைப்பெயாக்கும் சிச்சிலிப்பொறி, மதிலேறி
னா உடலைக் கிழித்தெறியும் பன்றிப்பொறி, பகை
வரை அடிக்க மூங்கிலாற் செய்த பொறிகள், கோட்
டைக்கதவுடன் பொருந்திய விசைகள், வளைத்தி,
தண்டாயுதம், கோல, குந்தம், வேல, ஈட்டி, நூறு
பேரைக் கொல்லும் சதக்கினி, தள்ளிவெட்டி, களிற்
றுப்பொறி, விழுங்கும் பாம்பு, கழுகுப்பொறி, புலிப்

பொறி, சகடப்பொறி, தகாப்பொறி, அரிநூற பொறி முதலிய பல படைக்கலங்களும், அவற்றை வீரா மறைநதிருநது பிரயோகிக்கும் ஏவறைகளும் மிகுந்தது மதுரைக் கோட்டை அதன் வாயலில் வெற்றிகொடி யாடியது அங்கே கொலவாள பிடித்த யவனா காவல காததனா அவா ஐயுருமல நகருட் செனருன கோவலன கோட்டைக்குள் இருக்கும் மதுரை, இநதிரன அணிகலப்பெட்டியைத் திறந்ததுபோலே சொக்கழகாகப் பொலிகிறது

இனி அநதந்தப் பருவ காலங்களில் மதுரையா வாழ்க்கையின் பண்பை யறிவாம் மேல காற்றில் மாடக்கொடிகள் ஆடுகின்றன கால வைகைக் கரையில் உள்ள உய்யானத்தில், காதற் செலவ ருடன, பொது மகளிர் நாவாயிற் செல்லுகின்றனா, தெப்பக்கட்டையைத் தழுவிப் புனல விளையாடுகின்றனா குளிர்த மணமுலலை, கண்போன்ற நெய்தல், நீர்க்குவளை ஆகியவற்றைக் கொணடை நிரம்பச் செருகி, மலலிகையும் செங்கழுநீர் இதழ்களும் நெருங்கத் தொடுத்த மாலையுடன், கொற்கைத் துறையினின் றெடுத்த ஆணி முததாரமும் அணிந்து, சந்தனம் செழியப் பூசி, மகளிர், நண்பகல், மதுரைக்கடுத்த பொற்கொடி படாந்த பொழில்களில் விளையாடுகின்றனா இவ்வாறு புனலிலும் பொழிலிலும் விளையாடி, பிற்பகலில் மாதா வீட்டிற்குச் செல்லுகின்றனா அவா ஆடியினைத் த கோலத்தைக் காதலா மெச்சுகின்றனா பிறகு பெண்பிா தமமை அலங்கரித்துக்கொள்ளுகின்றனா பூஞ்சேக்கை மேல இருந்து, இரத்தப் பூம்பட்டுத்தி, குழலில் வெட பாலைப் பூ முடித்து, சிறு மலையிற் பூத்த செங்குதாளமும் மணமிக்க குறிஞ்சி

நாணமலரும் சூடி, குங்கும வருணச் சந்தனத்தால
 மார்பில் தொய்யில் எழுதி, மேனியில் செய்ய வாச
 ணைப்பொடியப்பி, அழகிய பவளமாலையும், செங்
 கொடிவேலிப் பூமாலையும் புனைகின்றனா இது
 மதுரை மகளிர் காகாலக் கோலமாம் இந்தச்
 செவ்வணிக் கோலத்தைத் தனது அரசனாகிய மலைச்
 சிறகரிந்த இந்திரனுக்குக் காட்டுவதுபோல, கார்
 காலம் வாயையுடன் வரும் மதுரை மாடங்கள்
 சிறப்பூற புலவரால் சிறப்பாக அமைக்கப்பெற்றன,
 மேகமண்டலத்தை அளாவி உயர்ந்தன குளிர
 காலத்தில், அதன் சாளரங்களை அடைத்து, அகில
 விற கெரித்து, சந்தன மார்புடன் விளங்கும்
 நம்பியருடன் நங்கையா கண்புக காயவா சூரியன்
 மிதுன் வீதியில் இயங்கும் முன்பனிக் காலத்தில்
 (மராகழி, தை), வீட்டு முற்றத்தில் மைந்தரும்
 மகளிரும் இளவெயில் காயவா தொண்டித் துறை
 முக வணிகா கப்பல்களில் அகில, ஆடைகள்,
 பட்டு, சந்தனம், கற்பூரம், வாசனைச்சரக்குகள்
 ஆகிய இவற்றை ஏற்றுமதி செய்வா. அவற்றின்
 வாசத்தைச் சுமக்கும் கொண்டலுடன் வந்து,
 மதுரையில் பங்குனி மாதம் காமனுக்கு நடக்கும்
 விலவிழாவைக்காணும் பின் பனிக்காலம் இளவேனி
 லென்னும் அரசன், மலை போன்ற குருக்கத்தி
 கொடியெடுக்க, காடும் சோலையும் மணமலர் ஏந்த,
 பொதிகைத் தென்றலுடன் போந்து, பாண்டியன்
 மதுரையிலுள்ள காதலரைக் கூடித் தழுவச் செய்
 வான் பூவணியில் கொழுநருடன் இருக்கும்
 பூங்கொடிமாதா, மேற்சொன்ன ஐந்து பருவகாலங்
 களையும் நினைப்பா அவ்வக காலங்களில் தாம்
 அநுபவித்த சுகங்களை எண்ணி, “ அக்கால

மெலலாம எங்கோ எப்படியோ ஓடிப்போயினவே! ”
என்றெண்ணுவா

இப்போது கோடை யிறுதிநாள் மலைக காடுகளில் வெயில கொதிகிறது குடிகளுடன் கூடிய பிடிகளைக் காகும் களிறுகள் வெககை தாங்காது தவிகின்றன அததகைய வெங்காற்றுடன் வேனிலான மதுரையிற புகுநது இருநது, இப்போது வேறிடம் தேடுகிறுன பெண்டிர் உய யானத்தில் மன்னனுடன் கூடி விளையாடுகின்றனா அவாகளுக்கு மன்னன், கூடார வண்டி, சிவிகை முதலியவற்றிலேறும் வரிசைகளையும், கவரி அடைப பம் உடைவாள ஆகியவற்றை எடுக்கும் வரிசைகளையும் அளிக்கிறுன ஆடலின இளைப்புத தீர்நது, மீண்டும் வீறுபெறப் பொன் வட்டிலில் தோழியாதரும் தேறலை நங்கையா அருநதுகின்றனா அதனால் அவா கருவிழிகள் இமையுள் மயங்குகின்றன இமையை மலர்களென்றும், கருவிழியைத் தமது இனமென்றும் எண்ணி வண்டுகள் மொயக கின்றன அநத வண்டுகளைப் பெண்டிர் நறுமண மாலையால் ஓசுகின்றனா அது வண்டு மொயக காத வெற்றிடத்தில் விழுகிறது அவா இலவிதழ்ச செவவாயில் இளம் முத தருமபுகிறது அவா காத லரைத் தழுவிக்கொண்டு, தமது புலவிக குறையைக் குழறுகின்றனா தலை, மிடறு, நெஞ்சு, பல, இதழ், நாகு, மூக்கு, அண்ணம் ஆகிய ஓசை பிறக்கும் எட்டுத் தானத்தையும் பயன்படுத்தி அவா நாவால் அழுத்தமாகப் பேசவில்லை அவா கிளவி, நகை விளைவிக்கிறது அழகிய செங்குவளை அருமபு அவிழந்தது போன்றன அவா நீள விழிகள் அவை செங்கயலைப் போலப் புரள்கின்றன. அவற்றின்

செழிய ஓரப்பாவை, கண்டாராமனத்திற பூசலவினைக்
கிறது அவா புருவம் கொலை விறபோன்றது உள
வனையத திலகமிட்ட அழகிய நெற்றி வியாககிறது.
இந்த ஊடல தீரும் சமயம் பாததிருக்கின்றனா
காதலா அவா செழுங்குடிச செலவரும் மன்னரும்
ஆவா இததகைய சுக்கபோகிகள் வசிப்பது அவ்வூர்
ராஜவீதியாம் அதில் உறையும் அரசா தமது
பிறப்பொழுககங்குனருதவராவா அக்காலம் பொது
மகளிரும் குடிக்குற்றம் செயதாரை, தலையில் ஏழு
சுட்ட செங்கல ஏற்றி, ஊரைச் சுற்றி ஓட்டுவது
வழக்கம் அவா நகாப்புறத்தேதான வாழவேண்டும்
அப்படிப்பட்ட தண்டனை பெருமல, அரச வீதியி
லுள்ள மங்கல மனையினா மாசற்ற வாழ்க்கை வாழு
கின்றனா அவா மனைகள் சுட்ட மண்ணுலன்றி,
பொற்றகடுகளால் சிறப் சாத்திரப்படியே குற்ற
மற்ற சிறப்புடன் அமைந்து, எழில்பெற்று விளங்கு
கின்றன

இரண்டு பெரிய வீதிகளில், அறுபத்து நான்கு
கலைகளும் அறிந்த கணிகையா வசிக்கின்றனா.
அவா தாககணங்கனையா, பண்ணையும் திறனையும்
மிஞ்சிய இன சொல்லா. அவா கண வலைப்பட்டார்
அறிவிழப்பா தவசிகளாயினுமசரி, மலரில் தேனுண
னும வண்டுபோல இன்பம் நுகாந்து நுகாந்து
செல்லும் இளைஞராயினுஞ்சரி, காமவிருந்திறகே
புதிய பேதையராயினுஞ்சரி அவா வசப்படுவா;
அவாகளுடன் களித்திருந்து இனிய துயில்கொள
வா தலைக்கோல மடந்தையா, வேந்தருக்கும்,
பொதுமக்களுக்கும் அளவறிந்து, சுததமாக
நடனமாடுவா அவா, கண கூடுவரி, காணவரி,
உளவரி, புறவரி, கிளாவரி, தோச்சிவரி,

காட்சிவரி, எடுத்ததுக்கோளவரி ஆகிய எணவகை வரிகள், தாளங்கள், மதலை, துணிபு, கோயில், நிவப்பு, கழாலதூக்கு, செந்தூக்கு, நெடுந்தூக்கு ஆகிய ஏழுவகைத் தாளவீச்சுகள், இடக்கை, சலலிகை, மத்தளம், தண்ணுமை ஆகிய நான்கு குயிலுவகைகருவி ஆகியவற்றை நன்குணர்வா அவா ச, ரி, க, ம, ப, த, நி என்னும் ஏழு சுரங்களின் விரி வாகிய இசை நுணுகங்களிற் சிறந்தவா அவா ஆடுமபோது தோரியமடந்தை வாரம்பாடுவாள கூட்டமாக நடிக்கும்போது ஒருத்தி (உகம்) தலைப் பாட்டுப்பாடுவாள அதை வாங்கி மறநெருவள (ஒளகம்) பின்பாட்டுப் பாடுவாள இவ்வாறு கணிகையா ஆடிப் பாடித் தினமும் கலைவளாப்பா, மாந தரை மகிழ்விப்பா, முறையாக, ஒன்றுமுதல் ஆயிரத்தெட்டுக் கழஞ்சுப் பொன்பெறுவா (கழஞ்சு = 6 oz) *

* சுமமா ஆடல் பாடல், அழகு செயதல், ஊடல், கூடல் இவற்றையே வாணிகிகிருரே கவி மதுரை நகரத்தாருக்கு இவைதாமா தொழில் என்று நினைக்க வேண்டா அக்காலம் நுண்கலை வளாச்சி எவ்வளவு பரந்தது விரிந்திருந்தது, அதைச் செலவா எவ்வாறு ஆதரித்தனா என்பதையே இங்குக் குறிக்கவேண்டும் மேலும் நமது நாடு தியாகபூமி, யோகபூமி, போகபூமி நம் முன்னோர்கள் வீரதீரா, அவா நாட்டைக் காக்கவும், பகைவரை ஒடுக்கி அமைதி பரப்பவும், பொதுநலம் புரியவும் அரிய தியாகம் செய்தனா, தெய்வத் திருவருளைப் பெறும் யோகம் செய்தனா, பொருளை வளாக்கும் தொழில் களைச் செய்தனா, அருள், பொருள், வீரம், அறம், அன்பு, இவையனைத்தையும் கொண்டு, நிறைமுறையான இன்பந துயத்தனா நம் முன்னோர்கள் அந்த இன்ப வாழ்வையே இங்கே கவி சித்திரிக்கிறா என்க

அரசபோகத்தில் வாழும் செலவா தெருவையும் கலைவளா தெருவையும் கண்டோம் இதோ கடைத் தெரு வருகிறது, அதைக்காண்போம் சிவிகை, கூடாரவண்டி, தோவட்டை, மணித்தோக்கொடிஞ்சி, உடலுக்குக் கவசம், யானைவீரா விருமபும அங்குசம், தோற்கவசம், அரைப்பட்டிகை, மருந்து வகைகள், வளைந்த தடிகள், வாசனை யுருண்டைகள், வெண்சா மரைகள், பன்றிமுகக் கேடயம், தோற்கேடயம், வனக்காட்சியும் விலங்குருவும் எழுதிய கேடயம், குத்துக்கோல், கூடாரம், செப்புப் பொருள்கள், வெண்கலப் பொருள்கள், கயிறுகள், மாலைகள், இரம்பம் முதலான கருவிகள், அகில முதலான புகைக் குரிய பண்டங்கள், சாந்துகள், பூவேலைகள், இன்னும் இன்ன வகையென்று தெரியாமல் பார்ப்போம் மனம் மயங்கும்படி, அரசரும் விருமபும வளம்பெற்று விளங்குகிறது பெரிய கடைவீதி

இனி, பொன் இரத்தினம் இவை விறகும் கடைக்காக காண்போம் வைரத்தைக் குற்றமில்லாமற் பார்த்து நலம்போற்றி வாங்கவேண்டும் சரை, மலம், கீற்று, சப்படி, பிளத்தல், துளை, கரி, விந்து, காகபாதம், இருத்தது, கோடியிலலன், கோடி முரிந்தன், தாரை மழுங்கல் என்று குற்றம் பன்னிரண்டுண்டு. காகபாதம், பாம்பச்சம், விந்து, மனத்துயா, கீற்று, சாவு, மலம், உறவினா கேடு இவற்றைத்தரும் இக் குற்றங்கள் இல்லாமல், வைரங்களைத் தோந்தெடுக்க வேண்டும் அவை எட்டுப்பலகை, ஆறுகோடி, தாரை, சுத்தி, தராசம் ஆகிய ஐந்து குணங்கள் வாய்நதிருக்கவேண்டும் வெள்ளை அந்தணமை யளிக்கும், சிவப்பு ஆட்சி தரும், பச்சை செலவமளிக் கும், கருமை தானியமளிக்கும், இவ்வாறு மணியின

நிறத்திறகும் பலனுண்டு மதுரை இரத்தினக் கடைகளில், குற்றம் நீங்கி வானவிறபோலே ஒளிரும் நாலநிற வைரங்கள், கீற்று தார கருகல ஆகிய குற்றங்களின்றி, கிளி, மயிறகமுதது, பசும் பயிர, பொனவணடின வயிறு போன்று தெளிவான ஒளளிய பசுங்கதிரவீசம் மாசற்ற மரகதங்கள், நல்ல இலட்சணமுள்ள பதுமராகம், நீலம், குருவிநதம், படிகம் ஆகிய சாதிமாணிக்கங்கள், பூணைகண நிறத்திற பொனதேயததது போனருளிரும் புருட ராகங்கள், மாசற்ற கதிருடன தேன துளிபோன்ற வயிடுரியங்கள், இருளைத்தெளியவைத்தாற போன்ற நீல மணிகள், மஞ்சள், சிவப்பு ஆகிய இருநிறங் கலந்த கோமேதகங்கள், பளிங்கில் தோன்றி, ஐந்து வணப்பில் ஒளிரும் (மாணிக்கம், புருடராகம், நீலம், கோமேதகம், வைடுரியம்) மணிகள் பெருந்திரளாகக் குவிந்து கிடக்கின்றன பிறகு காற்று, மண, கல, நீர் இவற்றில் உண்டாகும் குற்றம் சிறிதுமற்ற வெணமுதது, செந்நீர்முதது, ஆணிமுதது, கருப்பத் திலேயே துளையுண்டு, வளைவு திருகல அற்ற கொடிப் பவளங்கள் ஆகியவை குவிந்த கடைகள் காண்கின்றன மேற்சொன்ன நவமணிகளின் வகை தெரிந்த இரத்தின வணிகர் அங்கே கூடி வசிக்கின்றனர். பகைவா தமமை வருத்தி யறியாது, அச்சமின்றி நக ரின் செலவச் செழிப்பிற்குக் காரணராக இவ்வணிகர் வாழுகின்றனர் இவர்கள் ஏராளமான முதது மணிகளைக் கப்பலில் பிறநாடுகளுக்கு அனுப்பி நாட்டின் செலவத்தைப் பெருக்குகின்றனர் அதனாலேதான் இவா தெருவைப் 'பயன் கெழு வீதி' எனப்

இதன் பிறகு பொனவணிகர் காண்கின்றனர் சாதாரணம், கிளிச்சிறை, ஆடகம், சாம்பூநதம் என

னும நாலவகைப் பொன்னும் விளம்பரக கொடியுடன் அவா கடைகளிற பொலிகின்றன பிறகு, துணிக்கடைகள் வருகின்றன பருத்தி, கம்பளி, பட்டு இம்முனறிலும் நெய்த பலவகை ஆடைகள் நூற்றுக்கணக்காக அங்கே மடித்து அடுக்கப் பெற்றுள்ளன

பிறகு கூலத்தெருக்கள் வருகின்றன அங்கே, நெல், வரகு, பயறு, அவரை, துவரை, மொச்சை, கடலை முதலியன குவிந்து கிடக்கின்றன மிளகுப் பொதிகளும் பாகுப் பொதிகளும் அடுக்கப் பெற்றுள்ளன. துலாக்கோலும், பறையும், மரக்காலுங் கொண்டு தரகா விலைபேசிப் பண்டங்களை யளந்து இங்குமங்கும திரிகின்றனா மொத்த வியாபாரிகளும், அந்நியநாட்டுத் தரகரும் இப்பொருள்களை வாங்கிச் செல்லுகின்றனா

இவ்வாறு போகச்செல்வமும், தொழிற்செல்வமும், வாணிகச் செல்வமும், அழகும், அணியும், பொன்னும், மணியும் குலுங்கும் மதுரை நகரைக் கோவலன் சுற்றிப் பார்த்தான, நான்கு வருணத்தாருக்கும் உரிய தெருக்கள், முச்சநதி, சதுக்கம், கோயில், கடைத்தெரு, கலை மன்றங்கள், ஆடல்பாடல் அரங்கங்கள், சநது, சிறுதெருக்கள் எல்லாம் திரிந்து சுற்றினான் சூரியன் இப்பருவத்தில் நடுக கோட்டில் நின்று காயநதான் நகரின் கொடிகள் பந்தலபோல நிழலசெய்தன வெயிற கொடுமையினறி, மதுரை மாநகரைக்கண்டு மகிழ்ந்தான் கோவலன் உலகையீன்ற திருவாகிய அங்கயற்கண்ணியின அருள் நிழலிலிருந்து, பாண்டியா ஆணைச் சக்கரத்தை நடத்துகின்றனா நிலம் ஏராளமான வளம் பொழிகிறது அத திருவளத்தின் கீழிருந்து அவா

செங்கோ லோச்சுகின்றனர். அவா செங்கோலின்
செமமை, வெண்கொற்றக குடையின் தணமை,
பாண்டிய வீரர் வேலின கொற்றம்—இவையெல்லாம்
உலகப்புகழ் பெற்றன மன்னன் மன்னுயிரைத் தன்
னுயிர்போலப் போற்றினான். குடிகளுக்கே எவ்வகைத்
துயரும் இல்லை கொடுங்கோனமைக கஞ்சி யாரும்
குறைகூறி மதுரையை நீததுச சென்றதில்லை இத
தகைய மாண்புடைய மதுரை மூதூரைப் பார்த்துக்
கோட்டையைத் தாண்டி, மீண்டும் தருமசிந்தனை
யுள்ள அறவோர் வாழும் புறஞ்சேரிச் சோலை
புகுநது, மாதவக கவுந்திககு மாசற்ற மதுரையின்
மாண்பையும் புகழையும் பற்றிக் கோவலன்
சொன்னான்

ஆங்கே, ஒரு வேதியன வந்தான் அவன் கோவ லன் நண்பன், மாடலன் அவன் ஊர் புகாருக்குத் தெனமேற்கே நான்கு நாழி வழியுள்ள தலைச் செங்காடு மாடலன் நான்கு வேதங்களையும் கற்றவன், கற்றவழி நிற்பவன், அதன் பயனாக அனைத்திற்கும் நலமே நாடுவோன் அவன் அகத்தியா பொதிய மலையை வலம் வந்தது, குமரிப் புனலில் மூழ்கி, யாததிரா மாகக்கத்தில் இநதப் புறஞ் சேரிச் சோலையில் இளைப்பாறக் கவுந்தியிருந்த இடத்திற்கு வந்தான் கோவலன் அவனைச் சென்று வணங்கி வரவேற்றான் கோவலன் நிலைமைக்கிரங்கி, மாடலன் இவ்வாறு கூறினான் - “கோவல, நீ இப்பிறப்பில் பல புண்ணியங்களையே செயதனை நீ செயத நலவினைகளை யானறிந்த மட்டும சொல்லுகிறேன்

(1) கரிகால வளவனிடம் பெற்ற சீரும் சிறப்பும மாதவிகுசு செழிப்பீந்தன மாந்தளிர மேனிய ளான அவன் உன்னுடன் கூடிப் பெணமகனின் ருள். புருடு (பிரசவத்தீட்டு) நீங்கிய பின், சித்திரா பதி முதலிய முதிய கணிகையா, மாதவி மகளுக்கு என்ன பெயர் வைப்பது என்று சிந்தித்தனா அப் போது நீ இவ்வாறு சொன்னாய் “ஒருகால எம் மூதா தையா ஒருவா கப்பல வாணிகம் செய்து வருநாளில், நள்ளிரவில் கலம் உடைந்தது துன்புறுக கடலில் நீந்திச் சோந்தது அவா கரைகாணுது தத்தளித்தா. அவா முற்பிறப்பில் பல புண்ணியங்களும் தானங்களும் புரிந்தவா. ஆதலால், அவருக்கிரங்கி ஒரு தெய்வம் தோன்றியது ‘நான் இந்திரன் கட்ட

ளையால இந்தத் தீவில வாழ்கின்றேன, அஞ்சாதே! உனது புண்ணியப்பயன நீங்காது, உனனைக் காக கிறேன, என பெயா மணிமேகலை ' என்று சொல்லி அத தெய்வம் தனது மந்திர விததையால், அவரை ஒரு திடரிற் சோததுத் துன்பந் துடைத்தது ஆதலால், எமது 'குலதெய்வமான மணிமேகலையின் பெயரையே குழந்தைக்கு இடுக!'

மேகலை யணிந்த கணிகையா அவவாறே பெயரிட்டு 'மணிமேகலை வாழ்க!' என்று குழந்தையை வாழ்த்திச் செம்பொன் மாரிபெய்து, தான் தருமங்களைச் செயதனா அப்போது, தானம் வாங்க, ஞான மாகக்கத்தின் எலலைகண்ட கூனிக் குறுகிய முதிய அந்தணன் ஒருவன் கம்பூனறி நடை தள்ளாடி வந்து கொண்டிருந்தான் அப்போது பாகனுக்கு வசப்படாமல், ஒரு மத யானையும் கட்டுமீறி அங்கே விரைந்து அந்த அந்தணனைக் கைக் கொண்டது நீ ஓடிச்சென்று அந்தணனை விடு வித்தாய யானை கையால் உனனை வளைத்தது அதன் கொம்பைப் பிடித்து மேலேறி முதுகில் அமர்ந்து, அதன் மதத்தை அடக்கிய கருணை மறவன் அல்லவா நீ!

(2) மறையோனொருவனும் அவன் பத்தினியும் இல்லறம் நடத்தினா, பிள்ளைப்பேறில்லாமல், ஒரு கிரீப் பிள்ளையை மகவென வளர்த்தனா. நெடுங்காலஞ் சென்று அவர்களுக்கு ஒரு பிள்ளை பிறந்தது ஒருநாள், கணவனைப் பிள்ளைக்குக் காவலாக வைத்து, மனைவி நீர்மொள்ளச் சென்றாள் குழந்தை தொடடிலில் உறங்கியது கணவன் அவசர நிமித்தம் வெளியே சென்றாள்.

கீரிப்பிள்ளை குழந்தையைக் காததிருந்தது அச் சமயம், குழந்தையருகே ஒரு பாம்பு வந்தது அதைக் கீரி கொண்டு இரத்தந் தோய்ந்த மேனியுடன், தண்ணீர் சுமந்துவந்த பாபப்பனியெதிரே வந்தது “ஐயோ, இது பிள்ளையைக் கொண்டு விட்டதே” என்று நீக்குடத்தை அதன்மேற் போட்டு அதை அவள் நசுக்கிக் கொள்ளுள். பாபப்பனி வீட்டிற்கு வந்து பார்த்ததும், உண்மையறிந்தாள், “ஐயோ பாம்பு வாயினின்று என்மகவைக் காதத் பிராணியையோ பாவி கொன்றேன்” என்று இரங்கிஞாள் இக் கொலைப் பாவத்தைப் பொருமல் கணவன் காசியாததிரை புறப்பட்டான், மனைவியும் பின் தொடர்ந்தாள் “நில, கொலைப்பழி சுமந்த உன் கையால் உண்ணேன் இந்தா இந்தச் சுலோகம் எழுதிய சீட்டு, இதை அறிவாளிகளிடம் கொடு” என்று சொல்லிப் பெயர்ந்தான் அந்தணன் அச்சீட்டில்,

அபரீக்ஷிய நகாததவயம், காததவயம் ஸுபரீக்ஷிதம்,¹
பச்சாத பவதி ஸந்தாபம் பராஹ்மணீ நகுலம் யதா”

“எதையும் ஆராய்ச்சியின்றிச் செய்யற்க, நன்றாக ஆராய்ந்து செய்வன் செய்க இன்றேல், உதவிச் செய்த கீரியைக் கொன்ற பாபப்பனி போல வருந்த நேரிடும்” என்பது அதன் பொருள். இந்த ஏட்டை, அவள் பீடிகைத் தெருவிலுள்ள பெரிய வீட்டுச் செட்டிமாரிடம் காட்டி, தன் கருமங்கழியத் தருமஞ் செய்யப் பொருளுதவி கேட்டுத் திரிந்தாள் அப்போது, நீ அம்மாதைக் கூவி, அவள் குற்றத்தைக் கேட்டறிந்து, “அஞ்சாதே உனது துயரையான் களைவேன்” என்று, அவர் செய்த பாபந்தீரும தானதருமங்களை முறைப்படி

செயவிததாய. அவள் கணவனை அழைத்துவரச் செயது இருவருக்கும் வேண்டிய பொருளும் செலவமுந் தநது மீண்டும இல்லறம் நடத்தச் செய்தாய் நீயே செலவன் , தருமவான் !

(3) பத்தினி ஒருத்திமேல அறிவிலி ஒருவன், அவள் கணவன் ஐயுறும் பொய்ப்பழி சுமத்தினான் அந்நப பொய்யன், உடனே பூதச் சதுக்கத்திலுள்ள பூதத்தின் பாசத்திற் பட்டான் பொய் சொல்பவரை அப்பூதம் புடைத்துண்ணும் பாசத்தில் அகப்பட்ட அப் பொய்யனின் அனனை படுமதுயரைத் தாங்காமல், நீ அப்பாசத்துட் புகுந்து அவனை விடுவித்து, உனனை யுண்ணும்படி பூதத்தை வேண்டினை

‘நரகன் உயிராக நல உயிராகொண்டு,
பரகதி யிழக்கும் பண்பீங் கிலலை .

உன கருத்தொழிக்’ என்று அவ்விடத்திலேயே அப்பூதம், குற்றவாளியை உண்டு தீர்த்தது அப் பொய்யன் குடுமபத்திற்கு நீ இரங்கினை அவன் தாயாரா உறவினரை நீ பசிப்பிணி யறுத்துப் பல லாண்டுகள் தாங்கினை ஏழைகளின் செலவமே, நீ இவ்வாறு பல நலவினைகளைச் செய்ததை யானறி வேன ஞானவிருத்தனை கோபாலா, திருத்தகு மாமணிக் கொழுந்தனைய பத்தினியுடன் நீ இப்படி வந்தது முனவினைப் பயனே போலும் !”

இவ்வாறு வருந்திய மாடலனைப் பார்த்துக் கோவலன், தான் அதிகாலையிற் கண்ட கனவைப் பற்றிச் சொன்னான் — “அறககாவலனாகிய பாண்டியன் புரக்கும் இம் மதுரையில் ஒரு புல்லனால் மணமுள்ள கூந்தலாளான கண்ணகி, கண்டார் உள்ளம் நடுங்கும்படியான துன்பமெய்தினாள் நான்

உடுத்த ஆடையைப் பிறா பறித்தனர். நான் ஒரு மைக்கடா மீதேறி, இந்த ஆயிழையுடன், பந்தம் விட்ட துறவிகள் அடையும் மோட்சத்தைப் பெற நேன் மன்மதன் கணை செல்லாது ஏங்க, மாதவி, தன மகள் மணிமேகலையைப் போதி அறவோன் முன் அளித்தாள். இக்கனவால விரைவில் தீங்கு நேரிடும்”

கவுந்தியும் மாடலனும், “இப்புறஞ்சேரி, அறவோ இருப்பிடம், இல்லறத்தார இருப்பிடம் என்று. ‘மாசாததுவான மகன்’ என்று கேட்டதுமே மதுரை வணிகர் உனனை ஏற்றுகொள்வா. ஆதலால் சூரியாஸ்தமனத்திறகுள், மனைவியுடன் புறப்பட்டு, நகரில் ஓர் இடம் பார்த்து இரு” என்று சொன்னார்கள். “தக்க இடம் பார்த்து வந் மட்டும கண்ணகியை எங்கே இருக்கச் செய்வது?” என்று கோவலன் தயங்கினான். அப்போது அங்கே முதியளான மாதரி ஆயசசி வந்தாள்.

௩௭. மாதரி பணிவு

மாதரி அனபும, பண்பும மிக்கவள் அவள் மலா
விழியாளான ஓர் ஆரியாங்கனைக்கு (சமணத்
துறவினி), வழக்கப்படி பாறசோறு படைத்து வரும்
போது, கவுந்தியடிகளைக்கண்டு வணங்கினாள். பசு
வைக காததுப பால அளிகும இடையா குற்ற
மற்ற வாழ்வுடையாரா

ஆகாத தோம்பி, ஆபயன அளிகும
கோவலா வாழ்க்கையோர் கொடுமபா டிலலை,

இமமுதுமகள் மாசற்றவள், தீதிலன், செவவி
யன், ஈகைமிகவன், இவளிடம் கண்ணகியை இருத
தலாம் என்றெண்ணிக் கவுந்தியடிகள் சொல்ல
லுற்றா -

‘மாதரி’ இவா உத்தமா, உயாகுடிப பிறந்தா,
பெருஞ் செல்வா இமமடந்தையின் மாமனா
பெயரைக் கேட்டாற போதும், இவ்வூரிலுள்ள தன்
வணிகா அரும்பொருள் பெற்றதுபோல மகிழ்ந்து,
இந்த விருந்தினரை இக்கருந்தடங் கண்ணியுடன்
எதிர்கொண்டு, தமது வீட்டிற்கு அழைத்துச்
சென்று உபசரிப்பா அவ்வாறு மனைப்புக் க
டும், இமமங்கையைத் தக்கவா காப்பில் வைக்க
வேண்டும் ஆதலால் இவளை உனக்கு அடைக்கல்
மாகத் தந்தேன், ஏற்றுக்கொள்’ எனனோடு போந்த
இந்த இளங்கொடி நங்கை வீட்டைவிட்டு வெளியே
நடந்தறியாள் இவள் தூய பத்தினி, கணவனைப்
பிரியாதவள் அவனே தெய்வமெனப் பணிபவள்,
அதனால் அவனுடன் எல்லா இடங்களையும் பொறுத்
துக் கடுங்கத்திர் வெம்மையில் காட்டில் நடந்தாள்

அதைக்கண்ட கணவனும் நடுங்கித் துயா எய்தி
னான். தான நாப்புலர், தாகந்தவிக்க வாடினாலும்
தனது துயரைப் பாராட்டாமல் கறபுக கடமையைச்
செய்த பத்தினித்தெய்வம் இவள் கறபுள்ள நங்கை
கண்கண்ட தெய்வமாவள் பத்தினிப் பெணடிகா
இருக்கும் நாட்டில், வானம் பொயக்காது, வளமை
வறருது, வேந்தறம் சிதையாது, அரசனபுகழ் பெரு
கும், எனனும் நல்லுரையை நீ அறிவாய் தவத்தி
னா அடைக்கலமாகத் தந்த பொருள் சிறிதாயினும்,
பேரினப் மளிகசுவல்லது

என்னொடு போந்த இளங்கொடி நங்கை தன்
வண்ணச் சீறடி மணமகள் அறிந்திலள்,
கடுங்கதிர் வெம்மையிற காதலன் றனக்கு
நடுங்கு துயா எய்தி, நாப்புலர் வாடித்
தன்றுயர் காணாத தைக்கால பூங்கொடி,
இன்றுணை மகளிர்க் கின்றி யமையாக
கறபுக கடம் பூண்ட இததெய்வம் அல்லது,
பொறபுடைத் தெய்வம் யாங்கண் டிலமால்,
வானம் பொய்யாது, வளம்பிழைப் பறியாது,
நீணில வேந்தர் கொற்றஞ் சிதையாது,
பத்தினிப் பெணடிகா இருந்தநா டெனனும்
அத்தகு நல்லுரை அறியா யோநீ?
தவத்தோர் அடைக்கலம் தானசிறி தாயினும்,
மிகப்பே ரினப்பந் தருமது கேளாய்!

காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், சிராவகா அசோக
மரத்தின்கீழ் அமைத்த சிலாதலத்தில், இரண்டு சார
ணர் தருமோபதேசம் செய்தருளினார் அச்சமயம்,
ஒரு தேவன் அங்கே தோன்றினான் பூமாலையும்,
மணிமாலையும் பொன்னணிகளும் பூண்ட அவன்
மேனி, வானவிலலைப்போல ஒளிர்ந்தது. தேவர்
பலரும் வணங்கும் திறலுடைய அததேவனுக்கு ஒரு

பாகததுக கை கருங்குரங்கின கைபோல இருந்தது. 'இவன யா?' குரங்கின கையுடன் இப்படி வந்த தேன்?' என்று சிராவகா சாரணரை வேண்டினா. சாரணா அவன் வரலாற்றைச் சொன்னார்கள் — எட்டி, என்ற பட்டம் பெற்ற சாயலன் எனனும் தனவணிகன், பட்டினியிருந்து அருந்தவம் புரியும் அநதண முனிவருக்கு வேண்டிய உபசாரங்கள் செய்து வந்தான் மாதவ முதலவன் ஒருவன் அவன் வீட்டிற்கு வந்தான் சாயலன் இல்லாள அவனை உபசரித்தான் அச்சமயம் பசியால் வாடிய ஒரு கருங்குரங்கு, ஒதுங்கி ஒதுங்கி உள்ளே புகுந்து, மாதவன் காலில் விழுந்தது அவன் உண்ட எச சிலையும், கைகழுவிய நீரையும் உண்டு, 'எனபசி தீரந்தது' நீடுழி வாழக!' எனபதற்கு அறிகுறியாக மாதவன் முகத்தைப் பார்த்தது அக்குரங்கு குரங்கின இனபச செவ்வியைக் கலங்கா உளத்தனாகிய அறிஞன் பார்த்தான் 'இக்குரங்கை உன் மக்களுக்குச் சமானமாகக் கருதிப் பேணுக' என்று சாயலன் மனைவியிடம் கூறிப்போந்தான் அவள் அவவாறே செய்தாள் குரங்கு நீண்டநாள அவளிடம் அருமை யாக வளாந்து இறந்தது. சாயலன் மனைவி 'அக் குரங்கின் தீவினை நீங்குக' எனறெண்ணித் தனது தானத்தில், தன் மக்களுக்கு ஒரு பங்கும் அதற்கு ஒரு பங்கும் செய்தாள் அக்குரங்கு, விலங்குரு நீங்கி, வாரணாசியில், 'உத்தர கௌத்தன்' எனனும் அரசனுக்கு. உருவும், திருவும் உணாவும் பெற்ற மகனாகத் தோன்றி, அரியபெரிய தானதருமங்களைச் செய்து 32-ஆவது வயதில் இறந்து இத தெய்வ வடிவம் பெற்றது சாயலன் மனைவி தனக்குச் செய்த தருமத்தால் இவ்வாறு குரங்கு தேவசரீரம்

பெற்றது; அந்த நன்றியை உலகிற்கு அறிவித்து, தானத்தின பெருமையை விளக்கவே இததேவன கருங்குரங்கு கைகொண்டு விளங்குகிறான்

சிராவகா, தானத்தினபெருமையறிந்து புரிந்து, வீடுபே றெய்தினா ஆதலால் மாதரி, என்னுரையைக் கேட்ட நீயும், இனி இப்பூவார குழலியைக் கொண்டு சென்று உபசரிப்பாயாக

மங்கல மடந்தையை நன்னீர் ஆட்டி,
செங்கயல நெடுங்கண அஞ்சனந தீட்டி,
தேமென கூந்தற சினமலா பெய்து
தூமடி யுடஇத தொல்லோர் சிறப்பின
ஆயமும், காவலும் ஆயிழை தனக்குத்
தாயு நீயே யாகித் தாங்குக!

இவ்வாறு பெற்ற தாயபோலே இப் பெணமணியைப் பேணத் தாமதமில்லாமல் உடன கொண்டு செலக!" என்று பணித்தாள கவுந்தி அடிகளைப் பணிந்து மாதரியும் அவவாறே செய்தாள்

வளர் இள வனமுலை, நனகமைந்து பெருத்த முங்கிலைப் போன்ற தோள், முளை இள வெண்பல, முதிர்ந்த அறிவு இவை பொலியும் நங்கை கண்ணகி, அவளுடன் கதிர் சுருங்கிய மாலையில, மாதரி வழி நடந்தாள் மடு சுரக்கும் பசுக்கள், கன்றை நாடி 'அம்மா' என்று முழங்கி வந்தன ஆட்டுக்குட்டியைத் தோளிற சுமந்து கோடரியுடனும், உறி தொங்கும் காவடியுடனும், இடையா வந்துகொண்டிருந்தனா. இடைச்சியா பார்த்தும சுமந்து வந்தனா. அவர்கள் கண்ணகி யழகை வியந்து, அவளைச் சூழ்ந்து வந்தனா கோட்டை வாயிலைத் தாண்டி மாதரி தன் மனை புக்காள்.

ந.அ. அன்புப் பணி

மாதரி மனைக்குப் பக்கத்தில் செம்மண பூசிய சிறிய புது மனையிருந்தது, அது கட்டுவேலி சூழ்ந்தது, குளிரந்த காவணம் வேயப்பெற்றது மோர்விறறுப் பிழைக்கும் ஆயச்சியா வீடுகளினின்று நாளளியிருந்தது அம்மனையைக் கண்ணகி-கோவலருக்கீந்தது, பெருமகிழ்வுடன் பரிவுகூறி அவர்களை மாதரி உபசரித்தாள், ஆயச்சியருடன் கூடி, நறுமலாக கோதையாகிய கண்ணகிக்குப் புதுப்புனலாட்டினாள். “இம்மதுரைப் பெண்கள் அணியும் பூண்களெல்லாம் உங்கள் அழகினமுன காசுபெரு, அததகைய இயலழகுடன் தோன்றிய நலலீர், இதோ என மகள் ஐயை இருக்கிறாள் அவள் உங்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்வாள். உங்கள் அடித்தொண்டிற்காக அவள் இங்கே இருக்கட்டும் கடுமையான வழி நடந்தீர்கள், கவுந்தியடிகள் வழித்துயரைப் போக்கி, ஏதமில்லா இடத்தில் உங்களைச் சோதனாக்கள் இனி உங் கணவருக்குக் கவலையிலலை” என்று பரிவு கூறினாள் மாதரி.

“இவர்கள் சிராவக நோன்பினர், இரவுண்ணா உடனே சமையலுக்கு வேண்டிய சட்டிப்பாளை பண்டங்கள் கொண்டு வாருங்கள்” என்று அவள் ஆயச்சியரை ஏவினாள் அவர்கள் அவ்வாறே கொணர்ந்தனர், புதுப்பாளைகள், பலாக்காய், கனியத்தக்க செழித்த காயினங்கள், வெள்ளரிகாய், கொம்மட்டி, மாதுளங்காய், மாங்கனி, வாழைத் தீங்கனி, செந்நெலரிசி, பால், நெய் முதலியவற்றைக் கண்ணகியிடம் கொடுத்தனர் மெல விரல நோவ, திருமுகம் வியர்க்க, மலாக்கண் சிவக்க, பலவலகப்

பசங்காயகறிகளைத் திருத்திவைத்தாள் கண்ணகி, கரிந்த இடததையுடைய அடடிலில், ஐயை, வைக கோலால அடுப்பு முட்டினாள் அவளுடன், தனது கைத்திறலுக்கிசைந்தபடி, கண்ணகி சமைத்தாள் பிறகு, கணவனை உபசரித்தாள் கோவலன், தனது வைசிய தருமத்திற்குரிய அனுஷ்டானங்களை முடித்து வந்தான், புதிய மணகல நீரால், கண்ணகி அவன் அடிகழுவி, அந்நீரைத் தொழுது மாற்றினாள் ஆயசசியா அழகாக மிடைந்த ஓர் ஓலைத் தடுக்கில் கோவலன் அமாந்தான் இனித தமக்குறுந் துயா கண்டு, மாலுறும் மணமகளின் மயக்கந்தீர்ப்பதுபோல, தரையில் தண்ணீர் தெளித்துத் தடவி, தலைவாழையிலே பரப்பி, பரிமாறி, “அடிகள், அமுதம் உண்டருளுக!” என்று கணவனைப்பத்தினி உபசரித்தாள் கோவலன் உணவு கொண்டான். அப்போது ஐயையும், மாதரியும், கண்ணகி-கோவலா செவ்வியை இவ்வாறு புகழ்ந்து விமமித மெய்தினா

ஆயா பாடியின் அசோதைபெற நெடுதத்,
பூவைப் புதுமலா வண்ணன் கொல்லோ!
நல்லமு துண்ணும் நம்பி யீங்குப்
பலவளைத் தோளியும் பண்டுநங் குலத்துத்
தொழுனை யாற்றினுள் தூமணி வண்ணனை
விழுமந் தீர்த்த விளக்குக் கொல்லென!

“தென மதுரையில் நமது ஆயாபாடியில் அமுதுண்ணும் இந்நம்பி, அன்று வடமதுரை ஆயா பாடியில் அமுதுண்ட கண்ணனேயோ? இவனது துயா தீர்த்த இததொடிவளை நங்கை, காளிநதி யாற்றில் கண்ணனைத் துயாதீர்த்து மகிழ்வித்த

இராதைதானோ? இவா காட்சி நமக்குக் கண
கொளாக காட்சி! ”

உண்டெழுநது, கைகழுவி வாய்பூசி அமாநத
கோவலனுக்குக் கண்ணகி அழகிய மெல்லிய தாம
பூல மீநதாள ஆயச்சியா குரவையாடச் சென்றனா.

இருவரும் தனியே யிருந்தனா “வா, என்
கண்ணே” என்று தனது கற்பரசியை அருகே
அணைத்து, கணவன இவ்வாறு பரிநதுரைத்தான -
கல்லும் கனலும் இடாதரும் காட்டில், எயினா சுரத
தில், இம் மடந்தையின் மெல்லடி எப்படி நடக்
குமோ? எனறிரங்கி நம் பெற்றோர் எனன துன்
புறறனரோ? ஆ, இது மாயமோ, முன செய்த
வலவினையோ!

எமமுது குரவா என்னுற றனாகொல
மாயங் கொல்லோ! வலவினை கொல்லோ!

யானுளங் கலங்கி யாவதும் அறியேன்!

¹ வறுமொழி யாளரொடு வம்பப் பரத்தரொடு,

² குறுமொழிக் கோட்டி, நெடுநகை புகுப

³ பொச்சாப் புணடு, ⁴ பொருளுரை யாளா
நச்சுக்கொன நேறகு நன்னெறி யுண்டோ?

இருமுது குரவா ஏவலும் பிழைத்தேன

⁵ சிறுமுதுக் குறைவிககுச் சிறுமையுஞ் செயதேன
வழுவெனும் பாரேன ⁶ மாநகா மருங்கீண்டு
எழுகென எழுந்தரய, என செயதனை!

1 வீணசொல

2 பிறரை இகழும் சிறுசொல

3 மறதி

4 அறிஞர்

5 சிறுவயதிலே பேரறிவுடைய உனக்கு

6 புகார நகரினின்றும் இம்மதுரைக்கு

“வம்பா, வீணா, மறதியுள்ளவர், வேசையுடன் கூடுவோரா இவருடன் கூடினேன், அறிவாளர் விருமபும நல்லொழுக்கத்தைத் துறந்தேன பெற்றோருக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடையை விடுத்தேன, அப பெரியாருக்குப் பிழை செயதேன. இளம வயதிலேயே அறிவிற சிறந்த உனக்கும் சிறுமை யிழைத்தேன எனது தீய நடத்தை கொடிய பிழையென்றும் பாரேன எனக்கு நறகதியுண்டோ? புகாரினின்று மதுரைக்குப் புறப்படு என்றதும் ஆராயாமல் நீயும் உடனே எழுந்தது எனனுடன் வந்தாயே! என்ன காரியஞ் செய்தாய்?”

இவ்வாறு பரிந்துருகும் கணவனைக்கண்டு, கண்ணகி யுரைப்பாள இல்லறத்தாருக்குரிய கடமைகளைச் செய்யக் கொடுத்ததுவையாதவ ளானேன

“அறவோக களித்தலும், அநதணா ஓம்பலும் துறவோக கெதித்தலும், தொல்லோ சிறப்பின விருந்தெதிர கோடலும், இழந்த என்னை”

பெருமகளான தங்கள் தாயும் இருநிதிக் கிழவ னான தாதையும் கண்டனா, உள்ளன்பு சிறந்தது, அருளுரை புரிந்தது எனது பொறுமையைப் பாராட்டினா. தாங்கள் என்னுடன் இல்லாது பிரிந்தீர்கள், போற்றுவொழுக்கம் புரிந்தீர்கள், அதனால் எனமனத்தில் வெறுப்பும, துயரும், கவலையும்கொண்டேன், இவற்றை மனத்தே மறைத்துப் பொய்ந் நகை புரிந்தேன, அநநகை எனது மனத்தையரை வெளிப்படையாகச் சொல்வது போன்றிருந்தது; எனது நிலைகண்டு தங்கள் பெற்றோர் வருந்தினர். ஆயினும், நாயகன் சொற்கடவா வாழ்க்கையேன

ஆதலால், பிழைகளைப் பாராட்டாமல், தங்களுடன
மதுரைக்குப் புறப்படவேன ”

இம்மொழி கேட்ட கோவலன் கண்ணகி கற்பை
யும் அன்பையும் கண்டு இவ்வாறு மனங்குழைந
துரைத்தான் -

குடிமுதற் சுற்றமும், குற்றினை யோரும்,
அடியோர் பாங்கும், ஆய்மும் நீங்கி
நாண்மும் மடனும் நல்லோர் ஏததும்
பேணிய கற்பும், பெருநதுணை யாக
என்னொடு போந்தீங் கென்றுயர் களைந்த
பொன்னே கொடியே, புண்பூங் கோதாய,
நாணினை பாவாய, நீணில விளக்கே,
கற்பின் கொழுந்தே, பொற்பின் செலவி,
சீறடிச் சிலம்பின் ஒன்றுகொண் டியானபோய,
மாறி வருவன் மயங்கா தொழிக !”

‘பெற்றோர், சுற்றம், செவிலியர், பணியாளர்,
தோழிமார் அனைவரையும் விட்டு நாணம், மடம்,
கற்பு இவையே துணையாக என்னுடன் வருந்தி
வந்தது, என துயரத்தோடு பொன்னே, கற்பின்
கொழுந்தே. அழகுத் திருவே, உனது சிறந்த
சிலம்பில் ஒன்று கொண்டு சென்று விற்பு வருகி
றேன கலங்காதே!’ காதலன் காதலியை
ஒருங்கே தழுவி, உள்ளம் வெதுமபி, ததும்பும் கண்
ணீரை அடக்கிக்கொண்டு வருத்தத்துடன் விடை
பெற்று, இல்லம் நீங்கி நடக்கமாட்டாமல் நடந்து
சென்றான்

௩௯. பொற்கொல்லன் வஞ்சம்

தேருவிற செலலும்போதே அபசகுனமாக, இமி
லேறு பாய்ந்தெதிராந்தது! இடையா கண்டால
தூசசகுனம் என்று சொலவா கோவலன அதை
யறியான்! விதியும் முன்னே பிடித்துத் தள்ளியது!
தாதெருமன்றம் (பூவாகிய எரு குவிந்த மரநிழல்,
இடையா குரவையாடுமிடம்) மாதாவிதி முதலியவற்
றைத் தாண்டி நடந்து, கோவலன கடைத்தெருவை
அடைந்தான். அங்கே உருக்குத்தட்டாரும், கை
தோந்த சிறப்பதொழில் வல்ல கம்மாளரும் ஆக
நூறு போ வந்தனா அவர்களுள் பொற்கொல்லன்
ஒருவன் சட்டை போட்டு, கைக்கோல கொண்டு
ஒதுங்கி நடந்து வந்தான், அவன் பாண்டியனுக்கு
அணிகள் செய்து சீரும் சிறப்பும் பெற்றவன் அவ
னிடம், “பாண்டிமாதேவி அணியத் தக்க ஒரு சிலம்
புள்ளது, அதை நீ விலை மதித்துத் தரமுடியுமா?”
என்று கோவலன், வினவினான் எமதூதன்
போன்ற கொல்லன், ‘மாதா அடியிற பூணும் கலன
களை விலைமதித்தறியேன், ஆயினும் மன்னா முடி
யிற பூணும் கலனகளை நான் செயவேன். சிலம்
பைக கொடும், பாகக்கலாம்’ என்று, கைதொழு
தேத்தினான் வஞ்சகமறியாக கோவலன் பொதிவா
யவிழத்துப் போற்றரும் பொற்சிலம்பை அவன்
கையில் ஈந்தான் எவ்வளவு அழகான சிலம்பு!
வயிரப் பத்தியுடையது; முகப்பில் விலையுயர்ந்த மணி
பொலிவது! அதனவேலைப்பாடெல்லாம் பார்த்தான்
பொய்த்தொழிற் கொல்லன்! உடனே அவன் ஒரு
வஞ்சச் சூழ்ச்சியை மனத்துட கொண்டான் “ஐய,
இவ்வருமைச் சிலம்பு கோப்பெருந் தேவிககே

தகும , வேறெவரும் இதை யணியுந் தகுதியுடைய வா அல்லா இதைக் குறித்து நான் அரசனுக்குத் தெரிவித்து வருவேன , அதுகாறும் எனது சிறு குடிலுக்கு அருகே அந்த இடத்தில் இரும !” என்று அந்தத் திருட்டுத் தட்டான விரைந்தான் கோவலன் அவ்வாறே ஒரு தேவகோட்டத்துட் புகுந் திருந்தான்.

பொறகொலலன், வஞ்சன, திருடன், இரக்க மிலலாப பாவி¹ முனடி அரசிக்குப் பொறசிலம்பு செய்ய ஏற்றுகுகொண்டான் ; செய்தான் , இரண்டு சிலம்பில ஒன்றை வஞ்சமாகத் திருடிகுகொண்டான். தனது திருட்டுவெளிப்படுமோ என்று அவன் மனம் பதைத்ததுக் கொண்டிருந்தது. “ நல்லவேளையாய் இந்த ஒற்றைச் சிலம்பு கிடைத்தது, ‘ களவுபோன சிலம்பு இதுவே , கள்ளன் இவனே ’ என்று இப் புதிய ஆள்மீது பழிசுமத்தி நாம் தப்பித்துக் கொள்வோம் ” என்ற சூழ்ச்சியுடன் அரண்மனைக்குட் சென்றான் அக்கொலலன்.

அப்போது, மன்னவையில் நாடக மகளிரா ஆடிப்பாடிப் பண முழக்கினா ; அவை அரசனுள் ளத்தைக் கவாந்தன “ சரி, இவா மனம் இப்பெண டிா வசப்பட்டது ” என்று பாண்டிமா தேவி ஊடி, அந்தப்புரஞ் சென்றாள் அவள் ஊடலைத் தீரக்கக் காம வயததனய மந்திரச் சுற்றம் நீங்கி, சேடிகளு டனே அந்தப் புரத்தைப் பார்க்க விரைந்தான் பாண்டியன் அதுதான் சமயமென்று அவ்வஞ்சக் கொலலன், தாழ்ந்து பணிந்து முகமன் பலகூறி, இவ்வாறு முறையிட்டான் “ அரசே, சிக்கினான் கள்ளன் , கையுங் களவுமாயப் பிடித்தேன

கன்னக மினறியும், கவைக்கோல இனறியும்
துன்னிய மந்திரந் துணையெனக் கொண்டு,
வாயி லாளரை மயக்குதுயி லுறுததுக
கோயிற சிலம்பு கொண்ட களவன

¹ கலலென பேரூக காவலாக கரந்தென

² சிலலைச் சிறுகுடி லகத்திருந் தோனே ”

அது முனவினை வினையும் காலம், மனம காமக
கனலேறிய காலம் ஆதலின வேப்ப மாலையணிந்த
பாண்டியன் முன்பின சிந்திக்கவில்லை, ஊர்
காப்பாளரை உடனே கூவினான்

“ என, தாழ்ப்புங் கோதை தனகாற சிலம்பு

³ கன்றிய களவன கையதாகில

கொன்றச சிலம்பு கொணாக ாங்கு !”

என்று கட்டளையிட்டான் அச்சிலம்பைத் தந்து
தனது தேவியின ஊடலைத் தீரக்கக் கருதினான்
மன்னன் “ களவனைக் கொல்லச் சிலம்புடன்
கொண்டு வாருங்கள் !” எனபதற்குப் பதிலாக,
வாயதவறி அவ்வாறு சொன்னான் ! விதி, விதி !
என்ன கொடுமை ! “ மகராசா, சித்தம்போலே
நடக்கிறேன் ” என்று விரைந்தான் வஞ்சக
கொல்லன் !

1 கலலெனரெலிகும் மதுரையின 2 தாழ்ந்த

3 தழும்பேறிய களவன

சுட. கொலை ! படுகொலை !

நீமது எண்ணம் நிறைவேறியது என்று தட்டான மகிழ்நதான் ! எனன் செயவது? கோவலனும் முதிர்நத தீவினை வலையிறசிககியிருநதான் ! காவலரை அழைத்து வநதான் திருட்டுத் தட்டான் , “ஐயா, அரசனிடம் செயதியைச் சொன்னேன் , தங்கள் சிலம்பைக்காண் இவர்கள்,மன்னா ஆணையால், வந்திருக்கிறார்கள் ” என்று கோவலன் முன்னே தந்திரமாகப் பேசினான் பிறகு காவலரைத் தனியாக அழைத்துச் சென்று “ களவுபோன அரசியின் சிலம்பு இதுவே அடையாளம் ஒத்திருக்கிறது , இக்களவனைக் கொல்ல உத்தரவாயிருக்கிறது , தீட்டுங்கள் ! ” என்று தூண்டினான் கோவலனைக் காவலா பார்த்தனா , “இவனிடம் சீரியா இலக்கணம் காணப்படுகிறது , இவன் சாது, களவனல்லன் , இவனைக் கொல்லத்தகாது ” என்று கூறினா. தட்டான் வஞ்சநகை புரிநது, அவர்கள் மனத்தைக் கலைத்தான் “ நன்றாயிருக்கிறது , இவன் சாது போலக் காண்கிறான் — பெருந்திருடன் ! இவன் மருந்திற் பட்டால் அரசன் உங்களை உடனே ஒறுப்பான் களவா இலக்கணத்தை உரைப்பேன், கேளுங்கள் —

“ மந்திரம், தெய்வம், மருந்தே நிமித்தம்
தந்திரம், இடனே, காலம் கருவீ என்று
எட்டுட னன்னே இழுகருடை மரபிற்

* கட்டுணை மாககள் துணையெனத் திரிவது

* திருடியுண்போ

மந்திரம், தெய்வம், மருந்து, சகுனம், தந்திரம், இடம், காலம், கருவி இந்த எட்டும் திருடிப் பிழைப்போ துணையாம் இவா நாவினால் மந்திரம் போட்டால், தேவாபோல இக்களவரும் பிறாகண்ணுக்குப் புலப்படரா தங்கள் உபாசனா தெய்வத்தை உள்ளத்தில் தெளிந்தால், திருடிய பொருளைக் கையில் வைத்து, நமக்குக் காட்டிக்கொண்டே அவர்கள் தப்புவார்கள், நாம் திகைத்து நிற்போம். இவா மருந்தினால் நமமை மயக்கினால், இருந்த இடம் விட்டு எங்கும் பெயர்முடியாதிருப்போம் சரியான நிமித்தம் வாயத்தாலல்லது இவா அரும் பொருள் வலியவந்தாலும் விரும்பாரா இவா தந்திர கரணம் எண்ணினால், இந்திரன் மாபிற பூண்ட ஆரத்தையும் எய்துவா 'இன்ன பொருளைத் திருட இன்ன இடம் தக்கது' என்று இவா துணிந்து சென்றால், அவரை யா கண்டுபிடிக்க முடியும்? சரியான காலங் கருதி இவா ஒரு பொருளைக் கைக் கொண்டால், எப்பெரியாரும் இவரை விலக்கமுடியாது, தக்க கருவிகளைக் கொண்டு இவர்கள் கைப்பற்றிய பொருளைக் கண்டறிய வல்லவா யா?

இரவே பகலே என்றிரண் டிலலை,
கரவிடங் கேட்பினோ புகலிட மிலலை

கேளுங்கள் ஒரு சம்பவத்தை: முன்னொரு பகலில் களவன் ஒருவன் தூதா கோலத்துடன் நமது அரண்மனைவாயிலிலிருந்து, இரவில் மாதாகோலத்துடன், விளக்கு நிழலிலே மறைந்து மறைந்து இளவரசன் பள்ளியறைக்குச் சென்றான், அங்கே, அவன் அணிந்திருந்த வயிரமணி மாலையை விரைவாகக் கழற்றினான் இளவரசன் சட்டென விழித்துக்

கொண்டான்; மாலை திருடிய கள்ளனைக் கண்டான்; உடைவாளை உருவிக் குத்தினான், கள்ளன் வாளு றையைப் பிடுங்கிக் கொண்டு, அதில் வாளின் குத்தைத் தாங்கினான் (அரசன் குததுமபோது வாளிலே உறையை நுழைத்தான்) பிறகு இள வரசன் கள்ளனுடன் மறபோரா புரியத் தொடை தட்டினான், அங்கிருந்த மணித்தூணைத் தானாகக் காட்டிக் * களவு நூல் கற்ற களவன் மாயமாய மறைந்தான் இந்த மாயாவி்கள திறமைக்கு உலகில ஈடில்லை” என்றான் பொற்கொல்லன்

காவலருள இளைஞன் ஒருவன் சொல்லை ஆமோதித்தான் - “ஆமாம், நானும் களவா மாயம் கண்ணூரக் கண்டறிவேன். ஒரு நீண்ட மாரி நாள, இருட்டு ‘கும’மென்று மயக்கியது, நள்ளிரவு; ஊர் உறங்கியது, நான் எனது காவலிடத்தில் இருந்தேன். ஒரு திருடன் வந்தான்; அவன் கன்னமிடும் கருவி வைத்திருந்தான், நீலவேடடி யணிந்திருந்தான், பற்றிய ஊனை விடாத கடும புலிபோலே, வேடகையால தான் திருடிய நகை நாணயங்களைப் பற்றிக் கொண்டு நின்றான். “அவனைக் கொல்லக் கைவாள உருவினேன், என் வாளைப் பறித்துக்கொண்டான் அக்கள்வன். பிறகு வாளையும் காணேன்; அவனையும் காணேன் இக் களவா செயலை யார் அறிவார்? இவனைச் சுமமா விட்டாலிறைவன் முனிவான் என்னசெய்யலாம்? சொல்லுங்கள்!” என்றான் அந்தக்கடுமனக்காவலன். இவ்வளவிலே கல்லாக்களிமகன் ஒருவன் கிளம்பினான்

* களவுநூல், ஸதேயசாஸ்திரம், வடமொழியில் கர்ணீ ஸூத்ரம் செய்தது.

சற்றும்சிந்தியாமல்,கோவலன்மீதுவெவவானே ஒரே
 வீச்சில வீசிஞன்! அந்தோ! வாள் குறுக்கேபாயநது
 தலை வேறு உடலவேருக்கியது! புண்ணினின்று
 குருதி பொழிநது நிலமிசைப பரந்தது

பாண்டியன் செங்கோல கோடியது! தரும
 தேவதை அலறிஞள்! சிலம்பு விறகவந்த கோவலன்
 இரண்டு துண்டாகிக கீழேவிழுநதான், இறநதான்!
 ஊழ்வினைப பயனென்னே! அந்தோ!

“ நண்ணும இருவினையும், நண்ணுமின்கள நல்லறமே;
 கண்ணகிதன கேளவன காரணத்தால--மண்ணில
 வளையாத செங்கோல வளைநததே பண்டை
 விளைவாகி வந்த வினை! ”

சக. தீக்குறி

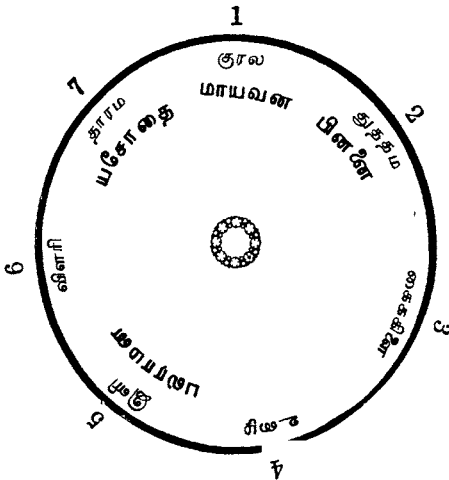
இந்திரன மாலையைப் பூண்டு, வெண்கொற்றக குடை தாங்கிய பாண்டியன், இமய நெற்றியில், தனது மீனக்கொடியை எழுதினான், வடக்கேயுள்ள புலிக்கொடிச் சோழன், மேற்கேயுள்ள விறகொடிச் சேரன், இன்னும் நாவலந் தீவிலுள்ள மன்னா அனைவரும் தனது ஏவல கேட்பப் பாராணடான் அவன் அரண்மனையில் காலை முரசம் முழங்கியது அன்று மாதிரி அரண்மனைக்கு நெய்யளக்கும் முறை. அதற்காக அவள் ஐயையை அழைத்து, கடைகயி றும் மததும்கொண்டு தயிர கடையச் சென்றாள், தாழியைத் திறந்து பாராததான், பிரையிடப்பால உறையவில்லை! படடியில் காளைகள் கண்ணீர் சொரிந்தன! நேற்றெடுத்த வெண்ணையை உருக வைத்தான், அதுவும் உருகவில்லை! ஆட்டுக்குட்டி கள் துள்ளி விளையாடாமல் முடங்கிக் கிடந்தன! நான்கு முலைக்காம்புகளையுடைய பசுக்கள், உடல் நடுங்கி நின்று இரங்கின! பசுக்களின் கழுத்திற கடடிய பெரிய மணிகள் அறுந்து வீழ்ந்தன! 'என்னே தீக்குறிகள்! இன்றேதோ துன்பம் வரப் போகிறது, வந்துவிட்டது!' என்று மாதிரி திகைத் தான், ஐயை அஞ்சினாள்

“மகளே, அஞ்சாதே, கண்ணன் நமமைக் காப் பான், முன்னே ஆயாபாடியில், கண்ணன் பலராம னுடன் ஆடிய பாலசரிதை நாடகங்கள் பலவாம்; அவற்றுள் கண்ணன் பின்னைப்பிராட்டியுடன் ஆடிய குரவையை இன்றருடுவோம் நமது கறவை கன்றுகள் துயா நீங்குக!” என்றாள் மாதிரி

பின்னையின் தோழியா எழுவா , ஏழுவகை ஏறு
களை வளாததனா அவையாவன . (1) காரியெருது
(2) நெற்றியிறசிவந்த சுடடிகடடியது (3) வலிய மழ
விடை (4) நுண்பொறி வெள்ளை (5) பொன்பொறி
வெள்ளை (6) வெற்றி மழவிடை (7) தூநிறவெள்ளை.
'இந்த ஏழு வகை ஏறுகளை அடக்கி நடத்தும்
வீரனுககே முலலைப பூங்குழலி, மணமலாக்கோதை,
பொற்றெருடி, மெனமுலையாள, புதுமலரான் ஆகிய
பெண்கொடி பின்னைப பிராட்டி உரியள என்றனர் '
ஏழு தோழியரும் அததகைய வீரன கண்ணனே
யனரோ ! பின்னையாகிய ஜீவானமாவைக கண்ண
னுககு உரிமையாககுவதே சபத நாடிகளாகிய
தோழியா குறிப்பு , எழுவரும் ஸபதஸ்வரங்களு
மாவா, சபதஸ்வரங்களாலாகிய ஜீவகானம கண்ண
னைப போற்றி இன்புறுகிறது இனி ஆயச்சியா
கண்ணகி முன்னிலையிற குரவையாடுகின்றனா

சஉ. குரவை

குரல, துத்தம், கைக்கிளை, உழை, இளி, விளரி, தாரம எனபன ஏழிசை தரும யாழநரமபுகள் ; இசையும் இசைப்பயனும் இறைவனான கண்ணனே யாவன. இந்த ஏழிசைகளையும் குறிகக ஏழு ஆய்ச சியா வட்டமிட்டு நின்றனா குரல கண்ணன், துத்தம் பினைப்பிராடடி, இளி பலராமன எனக குறித்தனா கண்ணனாக நின்ற ஆயச்சிககுத துளவ மாலை சூட்டினா , அவனுக்கு இனியள பினைனேயே எனருள மாதரி ஆயச்சியா எழுவரும் நின்ற ஒழுங்கை அடியிற் காண்க

இவ்வாறு வட்டமாக ஆய்ச்சியர் எழுவரும் கற்கடகக்

கைகோதது நின்றபிறகு, மாயவனாக நின்றவள்
பின்னையை நோக்கி,

“கொலலைப் புனததுக் குருந்தொசித்தாற பாடுதும்,
முலலைத் தீம பாணியெனருள் ”

கண்ணன், கனறாக குறுந்தடிபோல எறிந்து
விளாங்கனி யுதித்தான், பாம்பு கயிருகப் பாற
கடல கடைந்தான், கொலலையில் சாந்த குருந்
தொசித்தான்; அவன் இன்று நமமிடையே வந்
தால முலலைத் தீங்குமூல கேடபோம்.

கன்று குணிலாக கனியுதித்த மாயவன்,
இன்று நமமானுள் வருமேல, அவன் வாயில்,
கொன்றையந் தீங்குமூல கேளோமோ தோழி !

பிறகு யமுனைத்துறையில், கண்ணன், கோபி
யா துகிலை யொளித்த திருவிளையாடலைப் பாடினா
உடல் உயிர், மனம் அனைத்தையும், எல்லா உணர்வுகளையும், மாணவமானங்களையும், வேறு எப்பற்று
மில்லாமல், இயல்பாகவுள்ளபடியே இறைவனுக்கு
ஒப்படைக்க வேண்டுமென்பதே இந்த லீலையின்
கருத்து. தனது நெஞ்சங்கவாந்து வஞ்சம் புரிந்த
மாயனிடம் ஜீவானம் வடிவான பின்னை, காதலாசை
கருத்தழிந்து அவனழகில் மோகித்துநிற்கிறாள்

‘வலப்புறம் மலாமேனிப் பலராமன், இடப்புறம்
கடல் மேனிக்கண்ணன் நின்று பின்னை முதலிய
கோபியருடன் தாதெரு மனறத்தில் ஆடிய குரவை
தகவுடைத்தே’ என்று மாதரி போற்றுகிறாள்.
பிறகு தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரையும் திருமால்வதார
மெனக் குறித்துப் பாடுகின்றனா :

“கோவா *மலையாரம், கோத்த கடலாரம்,
தேவாகோன பூணூரம் தென்னாகோன

மாரபினவே !

தேவாகோன பூணூரம் பூண்டான செழுநதுவரைக
கோகுல மேயததுக குருந்தொசித்தான எனபரால் !”

“பொனஇமயக கோட்டுப புலிபொறித்தது

மண்ணுண்டான்

மன்னன வளவன மதிற்புகா வாழவேந்தன ,
மன்னன வளவன மதிற்புகா வாழவேந்தன
பொன்னன திகிரிப பொருபடையான எனபரால் !”

“முந்நீரின் உளபுககு, மூவாக கடம்பெறிந்தான
மன்னாகோச சேரன, வளவஞ்சி வாழவேந்தன,
மன்னாகோச சேரன வளவஞ்சி வாழவேந்தன,
கன்னவில தோளோசசிக கடலகடைந்தான

எனபரால் !”

இனி அனைவரும் கண்ணனை முன்னிலைப்
படுத்தி உருக்கமாகப் பாடியாடுகின்றனர்

“வடவரையை மத்தாககி, வாசுகியை நாணுககிக
கடலவண்ணன பண்டொருநாட கடலவயிறு

கலக்கினையே

கலக்கியகை யசோதையாக்கடைகயிறுறகட்டுணைகை
மலாககமல வுந்தியாய மாயமோ மருடகைத்தே !”

“அறுபொருளிவனென்றே அமரர்கணந்தொழுதேத்த
உறுபசியொன நினறியே யுலகடைய உண்டனையே
உண்டவாய களவினால உறிவெண்ணெ யுண்டவாய
வண்டுழாய மாலையாய மாயமோ மருடகைத்தே !”

* பொதியமலை.

“ திரண்டமரா தொழுதேத்துந் திருமால், நின் செங்கமல
இரண்டடியால் மூவுலகும் இருளதீர் நடந்தனையே !
நடந்தஅடி பஞ்சவாகுத தூதாக நடந்தவடி !
மடங்கலாய், *மாறட்டாய், மாயமோ, மருடகைத்தே ! ”

இனி மாயவன சீர கேட்குமபடி உலகத்தாரை
விழிப்புறுத்தி யழைக்கின்றனா

மூவுலகும் ஈரடியால், முறைநிரம்பா வகைமுடியத்
தாவியசே வடிசேபபத தம்பியொடுங் கானபோந்து,
சோவரணும் போரமடியத் தொல்லிலங்கை கட்டழித்த
சேவகனசீர கேளாத செவியெனன செவியே !
திருமால்சீர கேளாத செவியெனன செவியே !
பெரியவனை மாயவனைப் பேருலக மெல்லாம்
விரிகமல வுந்தியிடை விண்ணவனைக் கண்ணுந்
திருவடியுங் கையுந் திருவாயுஞ் செயய
கரியவனைக் காணாத கண்ணெனன கண்ணே !
கண்ணிமைத்துக் காணபாதம் கண்ணெனன
கண்ணே !

மடந்தாழு நெஞ்சத்துக் கஞ்சனா வஞ்சம்
கடந்தானே, நூற்றுவாபால் நாற்றிசையும் போற்றப்
படந்தா ரணமுங்கப் பஞ்சவாகுத தூது
நடந்தானே யேததாத நாவெனன நாவே
நாராய னாவெனன நாவெனன நாவே !

நாம குரவை பாடி யாடி ஏத்திய தெய்வம்,
நமது ஆநிரைகளிடம் புகுந்த துயா களைநதிடுக !
இடிப்படையுடைய இந்திரன் முடியையுடைத்த
தொடித்தோள் தென்னவன கடிமுரசம், வேந்தர்
மருள், பகைவரை வென்று எநநாளும் வெற்றி
முழக்கம் செய்க !

இவ்வாறு கடவுளையும், மன்னனையும் போற்றி
ஆயசசியா, கண்ணகி முன்னிலையில், குரவைக்
கூத்தாடி முடித்தனா

* மாறு + அட்டாய் = பகையை அழித்தாய்

சுரு. கண்ணகி துன்பம்

கோவலன வெட்டுண்ட செயதி ஊரெங்கும் காட

டுத தீப்போலப் பரவியது புறஞ்சேரி ஆயா
பாடியில், குரவைக்கூத்து முடிந்ததும், மாதரி,
பூவும், புகையும், சாந்தும் கொண்டு வைகைத்
துறையில் நீராடி, நெடுமாலை வழிபடச் சென்றாள்.
அச்சமயம் ஊாச்செயதி கேட்டு, ஐயை விரைவாக
வந்தது, அதைத் தாயிடம் தெரிவித்தாள் ஆய்ச்சிய
ரிடையே செயதி பரவியது அனைவரும் திடுக்கிட
டனா கண்ணகியிடம் இத துயரச் செயதியைச்
சொல்ல நாவெழாது அனைவரும், “அந்தோ
என்ன அழகு, இளமை, வனப்பு, நற்குணம், கற்பு!
இத்திருவாடிக்குமஇப்படிப்பட்ட துயரமவந்ததே!”
என்று பொருமியழுது நின்றனா

யா சொல்லாது போனாலும், தன் மனம்
சொல்லித் தீருமன்றோ? சென்ற மனான மீளா
ததினால், கண்ணகி மனம் கலக்கமுற்றது தனது
மனம் கலக்கத்தை அவள் ஐயையிடம் கூறினாள்

“காதலற காண்கிலேன ! கலங்கிநோய கைமமிகும்
ஊதுலை தோறக, உயிரககுமென நெஞ்சனறே
ஊதுலை தோறக உயிரககுமென நெஞ்சாயின,
* ஏதிலா சொன்ன தெவன வாழியோ தோழி!”

“நண்பகற, போதே, நடுக்குநோய கைமமிகும்,
அனபனைக காணாது அலவுமென நெஞ்சனறே
அனபனைக காணா தலவுமென நெஞ்சாயின,
மனப்பதை சொன்ன தெவனவாழி யோதோழி!”

“தஞ்சமோ தோழி! தலைவன வரககாணேன்!
வஞ்சமோ வுண்டு, மயங்குமென நெஞ்சனறே
வஞ்சமோ வுண்டு மயங்குமென நெஞ்சாயின,
* எஞ்சலா சொன்ன தெவன வாழி யோதோழி!”

இவ்வாறு கண்ணகி கலங்கக் கண்டு, ஐயை,
“உனது கலக்கம் சரிதான், அநதோ, பாண்டியன்
அரண்மனையில், சிலம்பைத் திருடிய களவனென்று
ஐயுற்றுக கோவலனைக் காவலா கொன்றனா!”
என்று நடந்த செயதியைத் திறந்து சொல்லிவிட்
டாள் இடிவிழுந்தது போலிருந்தது செய்தி! என
செயவாள பத்தினி! ஆ, துயரம்! மாதவி மோகத்
தால செல்வமிழந்தான கணவன, கண்ணகி சுக
மிழந்தாள், கணவன வறியவனாய் மீண்டான்;
உடனே இருவரும் வீடுவாசலெல்லாம் விட்டு,
சிலம்புவிறறு, வாணிகம் செய்து பிழைக்கக் காடு
மேடெல்லாம் நடந்து வருந்தி மதுரை சோந்தனர்.
‘கண்ணே, இதோ சென்று சிலம்பை விறறு வரு
கிறேன்’ என்று தனனை அணைத்து அன்புடன் பேசிச்
சென்ற கணவன, உத்தமக் கணவன, நலமேயன்
றித தீதறியாத தருமவான், இவ்வாறு திருட்டுக்
குற்றத்திற்காகக் கொலையுண்டான் என்றால் அவ
னனறி யாருமில்லாப் பத்தினியின் துன்பத்தை
அளக்கப்போமோ? சிலம்பு தனது, அதை ‘அரண்
மனையில் திருடினான்’ என்ற பொய்யைப் பத்தினி
தாங்குவாளோ?

பொங்கி யெழுந்தாள், “ஆ, என்னருமைக்
காதலா” என்றலறி இடியுண்ட கொடியென விழுந்
தாள். கதிர் பொழியும் திங்கள், காமேகத்துடன்

* அயலா

நிலததில வீழநதது போல, மதிமுகமும், காரார்
கூநததலுங் கொண்ட கண்ணகி வீழநதாள்! செங்
கண சிவப்ப அமுதாள்! “என் கண்ணாளா!
அநதோ நீ எங்குறறாய்? எனனுடன இனபுறற நீ,
எரி மூழ்கக் காண்பேனோ! நானும் அதே எரியில
மூழ்காமல் கைமபெண விரதம் பூண்பேனோ! ஆ,
மன்னவன தவறிழைத்தான்! என அனபுயிரான
உனனை இழந்தேன்! அகன்ற மாபுடைய ஆருயிர்
நணபா! நீ தீயில மூழ்க, நான நீர்த்துறைகளில்
மூழ்கிக் கைமபெண்ணாய வாழவேனோ! அதாமம்
செய்த இந்த மன்னனைச் சுமமா பார்த்துக்
கொண்டாயிருக்கிறாய் அறக்கடவுளே! நீ அறிவற
றவனா! ஐயோ எனக்கு யார இரங்குவார! அநதோ!

“தமமுறு பெருங் கணவன தழலெரியக்மூழ்கக்
கைமமைகூர் துறைமூழ்குங் கவலைய மகளிரைப்போல
செமமையின இகநதகோல தென்னவன தவறிழைப்ப
இமமையும் இசையொரீஇ இனைநதேங்கி யழிவலோ!”

“தீக்குறி கண்டு குரவையாடிய ஆயச்சியீர்,
கேணமின! காயகதிாச் செலவனே, கடலவேலி
குழநத இவவுலகில நீ அறியாததிலலை, சொல்,
என கணவன் களவனா?” என்றாள் பத்தினி

அப்பொழுது,

“அல்லன்! கருங்கயற்கண மாதராய்!
ஒளஎரி யுண்ணுமிவ ளா”

“உன கணவன களவனல்லன், கருங்கயற்
கண மாதரசே! அப்படிப் பொய்க் குற்றஞ்சாட்டி
உனது உததமக் கணவனைக் கொன்ற பாண்டியன்
நகரமாகிய இவ்வூர் தீப்படடெரியும்” என்று ஓர்
அசரீரி கேட்டது!

சச. கண்ணகி முறையீடு

சுமமா விட்டாளா வீரக கண்ணகி! மறநெரு
சிலம்பை கையிலெடுத்துக் கொண்டாள் , ஆயா
பாடியை நீத்தாள் , நகருக்குள்ளே சென்று, ஊர்
மகளிரிடம் மன்னன் அநீதியைச் சொல்லி முறை
யிட்டாள்

“ முறையில் அரசனற னூரிருந்து வாழும்
நிறையுடைப பத்தினிப் பெணடிகாள் ஈதொன்று,
பட்டேன் படாத துயரம் , படுகாலை
உற்றேன் உருத துறுவனே யீதொன்று,
களவனோ அல்லன், கணவன் என காற்சிலம்பு
கொள்ளும் விலைப்பொருட்டாற் கொன்றோர் ஈதொன்று,
மாதாத தகைய மடவாகண முன்னரே
காதற் கணவனைக் காண்பனே யீதொன்று,
காதற் கணவனைக் கண்டால் அவன் வாயில்
தீற்று நல்லுரை கேட்பனே ஈதொன்று,
தீற்று நல்லுரை கேளா தொழிவேனெல்
நோதக்க செயதாளென றெள்ளல் இதுஒன்று”

“ நியாயம் பாராமல், சிந்தியாமல், ஒரு குற்ற
மற்ற புண்ணியனைக் கொன்றானே உமது மன்னன்!
அந்த முறை கெட்ட அரசனூரில் வாழும் பத்தினிப்
பெண்காள், என முறையைக் கேளுங்கள்! வாழ்க
கையில் படாத பாடும் பட்டேன்! எவ்வளவோ
துயரம் பொறுத்தேன்! எனக்கும் பொறுக்கமுடியாத
துயரம் உற்றதே! என கணவன் களவனல்லன்,
அவன் உயாகுடிப் பிறந்த உத்தமன்! என காற்
சிலம்பில் ஒன்றை விறக இந்நகருக்குக் கொண்டுவந்
தான்! இதோ அதன் இணையான மறநெரு சிலம்பு
என்கையில் உள்ளது! நான் கையார்த் தந்த

சிலம்பு எப்படிப் பாண்டியன் தேவி சிலம்பாகும்? என கணவன் எப்படித் திருடனாவான்? அந்தோ, அநியாயமாக அவனைக் கொன்றார்களே! இனி என கணவனைக் காண்பேன் கண்டால் நல்லுரை கேட்பேன், என கற்பின் பெருமையால் அவன் எழுந்த நல்லுரை சொல்லாதுபோனால், பிறகு எனனைத் தீயள என்று இகழ்தற்கு அது நல்ல காரணமாகும்” இவ்வாறு துயராற்றமல் அல்லலுற்ற முவானைக் கண்டு, மதுரைப் பொதுமக்கள் ஏங்கிக் கலங்கினர். “இவள் புதிய தெய்வம், சிலம்பேந்தி வந்தாள இப்பத்தினித் தெய்வத்திற்கு ஆருத்தியா செய்த தால் பாண்டியன் நீதிக்கெட்டது! வளையாத கோலும் வளைந்தது! மேலும் என்ன விளையுமோ! தென்ன வன் கொற்றம் சிதைந்தது!”

“களையாத துன்பமிக காரிகைக்குக் காட்டி
வளையாத செங்கோல வளைந்த திதுவென்கொல!
மணகுளிரச் செய்யு மறவேல நெடுந்தகை
தணகுடை வெமமை விளைத்த திதுவென்கொல!
செம்பொற சிலம்பொன்று கையேந்தி நம்பொருட்டால்,
வம்பப் பெருந்தெய்வம் வந்த திதுவென்கொல!”

பலா, நீதிதவறிய பாண்டியனை வன்பழி தூற்றினா. சிலா கண்ணகியை அழைத்துச் சென்று கொலைக்களத்தில அவன் வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் காட்டினா

கண்ணகி, கணவன் உடலைக் கண்டாள்! அவள் துயரைக் காணச் சகியாமல், கதிரா சுருக்கிச் சூரியன் அஸ்தமன கிரியிற் போய ஒளிந்தாள். பூங்கொடியாள முறையீட்டினால், ஊர் “ஓல” என்று ஒலி படைத்தது அந்தோ என்ன பரிதாபம்! இன்று

காலேதான மராபுறத தழுவிக்க கொணடாள ! அவனது வணடா குஞ்சியில் முடிநதிருந்த மாலையைத் தனது வாகுமுலிற சூடினாள் , மாலையில் புண்ணினின்று இரத்தம் வடியக் கணவன் வெட்டுண்டு கிடப்பதைக் கணடாள ! இதனினும் கடுந்துயா உண்டோ ! “ எனனருமைக் கண்ணாளரே, உமது பொன்மேனி புழுதியிற் புரண்டு கிடப்பதோ ! எனது துயரைக் காணீரோ ? நான் இடாப்படுவேன் எனறெண்ணீரோ ! மன்னன் இக் கொலைத் தொழிலைச் செய்தான் ! நான் முற்பவத்தில் செய்த தீவினையால், எனக்கு இததுயா நேரிட்டதென்று இந்நாட்டிலுள்ளார யாரும் கூறாகளோ ?

“ யாருமில் மருணமலை, இடறுரு தமிழேன்முன தாமலி மணிமாபந தரைமுழக்கி கிடப்பதோ ! பாமிகு பழிதூற்றப் பாண்டியன் தவறிழைப்ப, சாவதோ வினைகாண இதுவென் வுரையாரோ !

கணபொழி புனலசோருங் கடுவினை யுடையேன்முன புணபொழி குருதியிராயப் பொடியாடிக் கிடப்பதோ ! மனபதை பழிதூற்ற, மன்னவன் தவறிழைப்ப, உணபதோ வினைகாண இதுவென் வுரையாரோ ”

இவ்வூரில், பத்தினிப் பெணடிரும், சான்றோரும், தெய்வமும் உண்டோ ? உணடானால் இந்த அநியாயம் நடக்குமா ?

“பெணடிரும் உண்டு கொல ? பெணடிரும் உண்டுகொல ? கொண்ட கொழுநா உறுகுறை தாங்குறா உம பெணடிரும் உண்டுகொல ? பெணடிரும் உண்டு கொல ?

சான்றோரும் உண்டுகொல ? சான்றோரும் உண்டுகொல ? ஈனற குழவி எடுத்து வளாககுறா உம சான்றோரும் உண்டுகொல ? சான்றோரும் உண்டுகொல ?

தெய்வமும் உணடுகொல? தெய்வமும் உணடுகொல?
வைவாளிற றப்பிய மன்னவன கூடலில
தெய்வமும் உணடுகொல? தெய்வமும் உணடுகொல?

கண்ணகி, இவ்வாறு முறையிட டழுது புலம்பினாள், கணவன மாறபை இறுகத் தழுவிக்கொண்டாள்! உடனே இறந்த கோவலன் எழுந்தான்! “அந்தோ, உனது நிறைமதிவாணமுகம்கன்றியதே!” என்று விசனித்தான், அவள் கண்ணீரை மாற்றினாள் கண்ணகி அழுதேங்கி நிலத்தில் வீழ்ந்து தொழத்தக்க கணவன் திருந்திய அடிகளை வளைக்கையாற்பற்றினாள் அவன், “நீ இருக்க!” என்று சொல்லித் தேவா குழுவுட சோந்தான்

“ஆ! இது மாயமோ? எனனை மருட்டிய தெய்வமோ? ஈதென்ன? கணவன் எழுந்தான்! விழுந்தான், மறைந்தானே! அவனைத் தேடுவேன், கணவனைக் கூடுவேன், இஃது எளிதே! எனினும் என சினம் தணிய வேண்டும், பிறகே கணவனைக் கூடுவேன் ‘என கணவனை ஏன் அநியாயமாகக் கொன்றாய்?’ என்று அந்த அதாம மன்னனைக் கேட்பேன், கேளாமல் விடேன் - இதோ செலகிறேன்” என்றாள், எழுந்தாள், தான் புகாரில் கண்ட தீக்கனாவை நினைத்தாள், நீள கண்ணீர் சொரிந்தாள், நின்றாள், தன் பக்கம் நியாயம் இருப்பதை நினைத்தாள்! கண்ணீரைத் துடைத்துக்கொண்டாள், அரசன் செழுங்கோயில் வாயிலுமுன் சென்றாள்.

சுரு. யானே அரசன் ? யானே கள்வன் !

மெய்யிற பொடியும், விரித்த கருங்குழலும்,
கையிற றணிச்சிலம்புங் கண்ணீரும்—வையைக்கோன
கண்டளவே தோற்றான , அக்காரிகைதன சொறசெவியில்
உண்டளவே தோற்றான உயிர !

அங்கே, பாண்டியன் மனைவி பெருந்தேவி, ஒரு
தீக்கனவு கண்டு, தோழியிடம் சொல்லுகிறாள் .
“ நமதரசன் செங்கோலும், வெண்குடையும் நிலத்
தில் வீழ்ந்தன , கொற்ற வாயலில் உள்ள ஆராய்ச்சி
மணியின் குரல் நடுநடுங்கியது , எட்டுத்திசைகளும்
அதிர்ந்தன , கதிரவனை இருள் விழுங்கியது ,
இரவில் வானவிலலிட்டது , பகலில் நட்சத்திரங்கள்
வீழ்ந்தன ஏதோ தீங்கு வருகிறது ! தோழீ, நான்
கண்ட தீக்குறிகளை அரசனிடம் சொல்வோம் வா !”
என்று புறப்பட்டாள் அணியிழைச் சேடியா, கண்
ணடி, நிறைகுடம், கோடி, படடு, தாம்பூலம், வண்
ணம், சுண்ணம், கத்தூரி, சந்தனம், பூங்கொத்து,
பூமாலை, கவரி, தூபம் முதலிய மங்கலப் பொருள்களை
ஏந்திப் பின் சென்றனா, கூனா, ஊமைகள், குள்ளா
கள் கூடிய குற்றேவலசெய்யும் இளைஞர்கள் குழந்தை
வந்தனா , முதிய பெண்கள் வாழ்த்துரை கூறினர் ;
“ ஈண்டுநீர் வையம் காகும் பாண்டியன் பெருந்
தேவி வாழ்க !” என்று ஆய மகளிரும், காவற்பெண்
டிரும் அடிபணிந்து புகழ்ந்தேத்தினா இவவைபவங்
களுடன் கோப்பெருந் தேவி, அரசனை அணுகித்
தான் கண்ட தீக்கதை திறமுரைத்தாள். திருவளா
மார்பனான தென்னவா கோமான, சிங்காதனத்தி
லிருந்து, தனது தேவி சொல்வதை வியந்து கேட்
டான். அச்சமயம், இப்பால அரண்மனை வாயிலிற்

கண்ணகி தோன்றி, வாயல காப்பாணிதம் இவ்வாறு முறையிட்டாள்

“வாயி லோயே¹ வாயி லோயே¹

¹ அறிவறை போகிய² பொறியறு நெஞ்சத(து)
இறைமுறை பிழைத்தோன வாயி லோயே
இணை அரிச சிலம்பொன நேந்திய கையள
கணவனை யிழந்தாள³ கடையகத தாளென(று)
அறிவிப பாயே¹ அறிவிப பாயே¹”

வாயிலோன, அவவாறே விரைநது சென்று பாண்டியனை வணங்கி, உறறத்தறிவித்தாள்:—“எமது கொறகை வேந்தே, தென்னம் பொருப்பின தலைவா செழியனே, தென்னவாகோனே, பழி யாதும பட ராப பஞ்சவ, நீ நீடுழிவாழி¹ வாசலில வீராவேசங் கொண்ட பெண ஒருததி வந்திருக்கிறாள் அவள மகிஷ மாததனியான, வெற்றிவேல பிடித்த கொற றவையல்லள் அவள ஆறு சகதிகளுக்கும் இளைய பிடாரியும் அல்லள், இறைவனை ஆடல கண்டருளிய அணங்கும் அல்லள், தாருகன மார்பை கிழித்த கொடிய கான முறையும் வீரமாகாளியுமல்லள். ஆனால், அவள தோற்றம் பயங்கரமாகவேயிருக்கிறது அவள் முகத்தில் வெறுப்புக் காண்கிறது, அவள மனம் சினங் கொதிக்கிறது; கையில் நல்ல வேலைப்பாடுள்ள ஒரு பொறசிலம்பை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாள் கணவனை யிழந்தவள், நமது கடைவாசலில நிற்கிறாள்” இதைக் கேட்டு அரசன் பரபரப்புடன் ‘அவள் வருக! அவளை இங்கே அழைத்துவா!’ என்றனன் வாயிலோன் வந்து, கோயிலுட் செல்ல வழிகாட்டினான்

* * *
1 அறிவுகெட்ட 2 புண்ணியமற்ற நெஞ்சம்
3 வாயிலில் காததிருக்கிறாள்

அதர்மத்தின முன்பு, தரும தேவதை போலவும் பொய்யின முன்பு மெய் போலவும், அறியாப் பழியின முன்பு, அறம் போலவும், குற்றமற்ற கோவலனைக் கொல்லக் காரணமாயிருந்த பாண்டியன் முன்னே வீரபத்தினி நின்றாள் பாண்டியன், பத்தினியை உற்று நோக்கினான்

பாண்டியன் — மடக்கொடியே, நீ சொரியும் கண்ணியே ! எனமுன் இக்கோலத்துடன் வந்த நீ யாரா ?

கண்ணகி — ஆராய்ச்சியற்ற மன்னா, சொல்கிறேன் கேள், சோழ மன்னனைப்பற்றி அறிவாய். அவன் முன்னோ பெருமை அளப்பரிது ஒரு புருஷின் உயிரைக் காகத்த தனது ஊனை அறுத்துக் கொடுத்தான் சிபிச்சக்கரவாததி, ஒரு பசு ஆராய்ச்சி மணியை அடித்தது, அரசன் சென்று பாததான் ; பசு கண்ணீர்விட்டு நின்றது, ' அதன் கன்று, இள வரசனான வீதிவிடங்கன நடத்திய தோக்காலில் அகப்படடிந்தது' எனக் கேள்வியுற்றான் 'இப்பசு தனது கன்றையிழந்தது வருந்துவதுபோலே, எனது ஒரே புதலவனை இழந்தது நான் வருந்துவேன் ! அதுவே நீதி' என்று தன் குமரனைத் தோக்காலில் இட்டுப் பசுவுக்கு நீதி செய்தான் மனுநீதி கண்ட சோழன் அதற்கைய நீதி மன்னா மரபில் வந்த கரிகால வளவனது மாபெரும் பதியான புகாரே எனது ஊர் அவ்வூரில் மாசற்ற சீரும் செல்வமும் சிறந்தோங்கும் பெருங்குல வாணிகன் மாசாத்துவான் ஆவாரா. அவர் மகனே கோவலர் கோவலர் ஊழ்வினையால தாழ் நிலையுற்று, ஊரைத் துறந்து, என்னுடன் உனது நகர்புகுந்

தாரா எனது காலிலுள்ள ஒரு பொற்சிலம்பை
விறறுப பிழைக்கக் கருதி, அதை விலை கூறவே
இன்று வந்தாரா, உன்னால் படுகொலையுண்டாரா
கொடுங்கோல அரசே, நான் அந்தக் கோவலரின
மனைவி, என பெயர் கண்ணகி

பாண்டியன் -- பெண்ணணங்கே, ஒரு கள
வளைக் கொலவது கொடுங்கோல அன்று
அரசு நீதியே!

கண்ணகி -- யார களவன்? என கணவரா
களவன்? நல்லவழியிற செல்லாத கொற்கை
வேந்தே! சிலம்போ என்னது! அதை விறக வந்த
வா என்னவா, புண்ணியா!

பாண்டியன் -- அச்சிலம்பு, எமது தேவியின்
சிலம்பன்றோ? உன்னதென்று எப்படிச் சொல்
வாய்?

கண்ணகி -- அரசே, இதோ அச்சிலம்பின்
இணையை வைத்திருக்கிறேன், உனது அரசியின்
சிலம்பிற்கும் இதற்கும் உள்ள வேற்றுமையைப்
பார்த்துப் பிறகு பேசு எனது பொற்சிலம்பிற
குளளிருப்பது மாணிக்கப் பரல்.

பாண்டியன் -- எனது தேவியின் சிலம்புள்
ளிருப்பது முத்துப் பரல், அம்மா நீ சொல்வது சரி;
இதோ எனதேவியின் சிலம்பு, உன் சிலம்பைத்தா;
இரண்டையும் சோதிப்போம்.

கண்ணகி -- என சிலம்பை உடைக்கிறேன்,
பாரா!

[கோவலனிடமிருந்து கவாந்த சிலம்பை அரசன் பத்தினி முன் வைத்தான், கண்ணகி அதை உடைத்தாள், அதிலிருந்து மணி தெரித்து மன்னன் முன் வீழ்ந்தது, அரசன் சோந்தான்]

பாண்டியன் — ஆ ! பத்தினீ, ஆ, அறக் கடவுளே, எனது புகழ் முடி உடைந்தது ! எனது செங்கோல தளாந்தது ! என குடை தாழ்ந்தது ! என அரியணை ஆடுகிறதே ! பொற்கொல்லன பொய் சொன்னான் ! அப்பொய்யன் உரையைக் கேட்டுப் பழுதற்ற ஒரு புண்ணியனைக்கொன்றேன் ! மாசற்ற பத்தினிகுத தீங்கிழைத்தேன் ! பத்தினீ, உன் கணவன் களவனல்லன், அவன் நல்லவன். ஆ ! உனக்கு இத்துயா விளைத்த யானே, நிரபராதி யான் உன் கணவனைக் கொன்ற யானே, உனது காற்சிலம்பை என்தெனச் சொல்லிப் பழிசுமந்த யானே, அநீதனாகிக் குலப் புகழைக்கெடுத்த யானே,

யானே அரசன் ! யானே களவன் !

மனபதை காக்கும தென்புலம் காவல்

எனமுதற் பிழைத்தது ! கெடுகளன் ஆயுள் !

ஆ, அரசனுக்கு உயிர அறம் ! அறம் பிழைத்த பின் யான் இருந்தென்ன ? அநியாயமாக உன் கணவனைக் கொன்ற கொலைப்பழி இதோ என்னையும் கொன்றது ! என்னால் கணவனையிழந்தது கோவலன் பத்தினி வருந்துகிறாள் ! கோவலன் உயிருக்கு, இக்காவலன் உயிராடு செய்க ! என்மதி கெட்டது ! என் குலங்கெட்டது ! என் அறங்கெட்டது ! கெடுகளன் ஆயுள் !

மன்னவன் மயங்கினான் ! அரியணையினின்றுருண்டு கீழே வீழ்ந்தான், இறந்தான் ! கோப் பெருந் தேவி மனங் குலைந்தாள், உயிர

நடுங்கினாள், “தாய் தந்தையா முதலியோரை இழந்தவாக்கு, ‘இவா உமது தாயைப்போன்றா, தந்தையைப்போன்றா’ என்று வேறு பெரியாரைக் காட்டலாம், கணவனை யிழந்தவரிடம் அவ்வாறு பேச்சளவிற்கூடச் சொல்ல முடியாதே, கணவனை யிழந்தவருக்கு யாராலும் ஈடு செய்ய முடியாது, ஆ பத்தினி, உன் கணவனை யிழந்து நீ துயருழன்றாய்! நீ வீர பத்தினி! உன் மனததுயா இப்பழி வாங்கியது! உன்னைப்போல நானும் துயருற்றேன்! பத்தினிக் கடவுளே’ உன் அடியைப் பிடித்துத் தொழுகின்றேன் !”

இவ்வாறு ஓலமிட்டுக் கண்ணகி பாதத்தில் விழுந்து தொழுதாள கோப்பெருந்தேவி கண்ணகி பதறினாள் “கோவேந்தன தேவியே, பாவியேன யாதுமறியேன, எனினும் ‘அல்லவை செயதாறகு அறம் கூற்றம்’ என்று பெரியார் சொல்வது பழுதாகுமா?”

‘பிறாக்கினா முற்பகல் செய்யின், தமக்கினா பிற்பகல் தாமே வரும்’

என்பது பொய்யா மொழி நான் பத்தினி, நான் பிறந்த புகார நகரம், பத்தினிப் பெண்டிருக்குப் புகழ்பெற்றது அவருள் ஒரு பத்தினிக் குவன்னி மரமும, மடைப்பள்ளியும் சாட்சி கூறின. ‘பொன்னிக் கரையிலுள்ள மணற்பாவையே நின் கணவனும்’ என்று மாதா உரைசெய்ய, திரைவந்து அப்பாவையை அழியாது காதது நின்றாள் ஓர் உத்தமி. எம் கரிகாலவளவன் மகள் ‘ஆதி மந்தி’ யென்பாள், இசைப் புலமை வாய்ந்தவள்; அவள் ஆடல் பாடல்களில் பெரும் புலமை வாய்ந்த ‘ஆட்ட

னத்தி' என்ற வஞ்சிக்கோளை மணந்தாள் ஒரு நாள், கணவனைக் காவிரி வெள்ளம் கொண்டு போனது ஆதிமந்தியும் கணவனைத் தேடிச் சென்று கடற்கரையில் 'கலபோனற தோளுடைய எனது வீரக்கணவா !' என்று கூவி நின்றாள் அவளது கற்பின பெருமை கடல்கொண்ட நாயகனைக் கரையில் நிறுத்தியது ஆதிமந்தி, தமது கணவனைக் கண்டு தழுவி அவனுடன் பொற்கொடி போலச் சென்றாள் மறறொரு பத்தினி, பொருள தேடத் திரைகடலோடிய கணவன், கலமோட்டி மீளுமட்டும கல்லாயிருந்து, அவன் வந்தபிறகே கல்லொரு நீங்கி உயிரத்தெழுந்தாள். மறறொரு வேலவிழியாள, தனது மாறாள் குழந்தை கிணற நிலவிழவே, தனது குழந்தையையும் அதிற் போட்டு இரண்டையும் எடுத்துக் காத்தாள் மறறொரு பூம பாவை, வெளியே சென்ற தனது கணவன் வருமட்டும, தன் அழகு பிறரை வசீகரிக் முடியாதபடி குரங்குமுகங் கொண்டிருந்து, நாயகனைக் கண்ட பிறகு இயல்முகங் கொண்டாள் இளம் பருவ விளை யாட்டில், 'எனக்குப் பிறக்கும் மகளுக்கு, நீ பெறும மகன் கணவனாக' என்று இரண்டு கன்னியா பேசிக் கொண்டனா அவ்வாறே மககளைப் பெற்றனா. தமது தாய்மார் செய்து கொண்ட விளையாட்டுத் தீர்மானத்தைக் கேட்டதும், இரண்டு மககளும் காதல கொண்டனா. பெண் குழந்தை கோடியுடுத்துக் குழல் முடித்துத் தனது நாயகனுக்குத் தலை வணங்கினாள்.

இவ்வாறு பத்தினிமார் பலர் போந்த ஊரிற் பிறந்தவள யான் யானும் பத்தினி என்பது உண்மையானால் சுமார் விடமாட்டேன், பழிவாங்கு

வேன், அரகோடு மதுரையை ஒழிப்பேன். என்
கணவனுக்கு உனது கணவன செய்த வஞ்சததால
என்ன விளையுமென்று நீ காண்பாய்!” என்று
சினததீ கொதித்து வெளியே சென்றாள் கண்ணகி
இவவுரைகளைக் கேட்குமுன்பே கோப்பெருந்தேவி,
தன்னுயிரி கொண்டு கணவன உயிரைத் தேடுவாள்
போல உடல நீததாள்

சுசு. கண்ணகியின் கற்புக் கனல்

கண்ணகி வீராவேச முறளுள் ! மதுரை நகரத்தா
ரிடம் இவ்வாறு சபதங் கூறி நினளுள் .—

“ நானமாடக கூடல் மகளிரும மைந்தரும்
வானக கடவுளரும், மாதவரும், கேடமின
யானமா காதலன் தனைத் தவறிழைத்த
கோநகா சீறினேன் , குற்றமிலேன் யான் ” என(று)

இடமுலை கையால் திருகி, மதுரை
வலமுறை முமமுறை வாரா, அலமநது,
மட்டாரா மறுகின், மணிமுலையை வட்டிதது
விட்டாள எறிநதாள விளங்கிழையாள !”

“ மதுரையிலுள்ள ஆண்பெண்கள், தேவா,
முனிவா அனைவரும் கேளுங்கள் —எனது ஆரு
யிராக காதலனைப் பொய்க குற்றஞ்சாட்டிப் படு
கொலை புரிந்தது இந்நகா மன்னன் அநீதி அத
தகைய அக்கிரமம் நடந்த இவ்வூரின் மேல் சீற்றங்
கொண்டேன், என மேற பிழையிலலை, இங்கே
நடந்த அதாமமே மதுரையை இதோ எரிககிறது ;
பாருங்கள் ” என்று கூவினாள் , சபதம் கூறினாள் ;
இடமுலையைக் கையால் திருகி, மூன்று தடவை
மதுரையை வலம் வந்தது, ஒரு வீதியில் சுற்றி எறிந
தாள உடனே நீலமேனியும், செஞ்சடையும்,
பாலவெண பலலும் பாபபனக கோலமுங்கொண்டு
தோன்றினான் அக்கினித்தேவன் “ அம்மா, மஹா
பதிவிரதையான உனக்குப் பிழைசெய்த நாளில்
இவ்வூரை எரிகக வேண்டுமென்ற ஒரு கட்டளை
முன்னே எனக் கேற்பட்டுள்ளது சொல், ஊர்

முழுதும் எரித்துச் சாமபலாககவா? இனறேல,
யாராயினும் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமா?" என்று
அவன வினாவினான்

"பாபப்பா, அறவோ, பசுபத தினிப்பெண்டி,
முத்தோ, குழவியெனும் இவரைக் கைவிட்டுத்
தீத்திறத்தா பக்கமே சோக!"

என்று ஏவினான் சினங்கொண்ட வீரபத்தினி அக்
கணமே மதுரை தீப்பற்றியெரிந்தது.

சள. குழுதே தீ!

அரசா பெருமான, போரத்திறல மிக்க செழியன், உயிரினும் அறததையே உயாவென மதித்தான தனது நீதி கோடியது, அதற்குத் தன உயிரையே பலி கொடுத்ததுச் செங்கோனமையின பண்பை உலகிற்கு விளக்கினான் மன்னறம் பிழைத்ததும், தான அமாநது அறந்தாங்கிய அரியணையினினே வீழ்ந்திறந்தான 'அறமே அரசனுக்கு உயிர், அதை நிலைநாட்டலே அரியணை; அபபுகழே பொன்முடி அறமிழந்தால அரசனுக்கு உயிரிலலை, அரியணை வகிக்க உரிமையிலலை' என்று விளக்கினான் பாண்டியன் ஆருயிர்க் கணவனையிழந்தது, ஒருகணமும் வாழா உத்தமியான கோப்பெருந்தேவி, அக்கணமே உயிர் நீங்கிக் கற்பின திறமையை உலகிற்கு விளக்கினா இஃதறியாமல், ஆசான், கணித்த தலைவன், அறக்களத்தந்தனா, அரசிறை அதிகாரிகள், மந்திரக கணக்கா, அரண்மனை மக்கள், மகளிர் அனைவரும் சித்திரத்திரளபோலப் பேச்சற்றிருந்தனா. தோவீராயான வீரா, குதிரை வீரா, காலாட்களான மறவா முதலியோர் தீயணைக்க வந்தது நெருங்கினா.

வருணப் பூதங்கள்

மதுரையை நான்கு வருணப் பூதங்கள் காததுவந்தன, அவற்றின் இயல்பைக் கேளுங்கள்.

(1) பிராமண பூதமாகிய அதிபதிக் கடவுள், வெண்ணிலா மேனியன், முதத்தணியன், வெண்டாமரையும், நந்தியா வட்டமும் முடிந்த நன்னிறச்

சென்னியன , நுண்பூ வேலைசெய்த வெண்ணிற ஆடையன , வாசனைச் சந்தனம் பூசிய மாபன , குடை, தண்டு, கமண்டலம், தருப்பை சமித்து பிடித்த கையன , பூணூல மாபினன , வேத நாவின்ன , பாலும் தேனும் கறகண்டும் உண்டு தீம்புகை ஏறபோன , முததீ வாழ்க்கையை முறைப்படி நடத்துவோன , விதிப்படி வேளவி புரிவோன , தீர்த்தக கரை, தேவா கோயில, வேதமந்திரம் ஆகியவற்றில இருப்போன , இவனே ஆதிப பூதமாவன

(2) அரச பூதமாகிய அருந்திறற கடவுள், வென்றி வெங்கதிர மேனியன , ஏராளமான அணி மணிகளும் மகுடமும் பூண்டவன , சண்பகம், கரு விளை, செங்கூதாளம், தாமரை, அலலி, செங்கழு நீர் முதலிய மாலையன , குங்கும மாபினன , செம்பட்டுடையினன , பொற்கலதகில முலலை அருமபு போன்ற செந்நெலரிசிச் சாதம் ஏந்தி நறசுவை யூணுகொளவோன , பவளச் செஞ்சுடா திகழும் மேனியன , உலகாளும் அரசனது முரசம், வெண்குடை, கவரி, நெடுங்கொடி, அங்குசம், வடிவேல், வடிகயிறு பிடித்த கையினன , தனது எண்ணருஞ் சிறப்பினால், பகை மன்னரை ஓட்டி, உலகைக் கைக்கொண்டு, செங்கோலோச்சி, கொடுந்தொழில் கடிந்து, கொற்றங்கொண்டு, தான நாட்டிய புகழை வளர்த்து, நானிலம் புரப்பவன , இவன உலகெலாம் போற்றும் சிறப்புடைய காவற கடவுளான திருமலைப் போன்றவன ஆவன

(3) வணிக பூதமாகிய வியனபெருங் கடவுள், செந்நிறப் பசும்பொன மேனியன , மகுடந தவிர மற்ற அணிகள் பூண்டோன , தனவணிகா மரபால

விரிநிலம் காப்பவன் , கலப்பையும், தராசும் ஏந்திய கையன் , பொன்னிற வுடையினன் , வெட்சி, தாழை, ஆம்பல, சேடல், நெய்தல், பூனை, மருதம், ஆகியவை சோதது முடிதத சென்னியன் , பொன போன்ற சந்தனமும், மினபோன்ற பூணூலும் மேவிய மாபன் , கொள்ளு, பயறு, துவரை, உழுநது முதலிய கூல வகைகள் சோதது அன்பா நிவேதிக்கும் உணவை யுண்போன் , நெல்லுடைக களன், புள்ளுடைக கழனி, வணிகா கடைததெரு, ஆற்றுப் பூவரசுநிழல் ஆகியவற்றில் இருப்போன் , பயிராத தொழிலாலும், வாணிகத்தாலும், நிலம், மலை, கடற்செல்வங்களாலும் வந்த பயனைக் கொணர்ந்து, வேண்டுமோகது அளிப்பவன் , உழவுத் தொழிலுதவும் மாசற்ற வாழ்வுடைக கிழவோன் , இவன் பிறை சூடிய கடவுள் வடிவாய விளங்குவோன் ஆவன்

(4) வேளாண் பூதமாகிய பூதத் தலைவன் , நீலமணி போன்ற மேனியன் , பொன் வெள்ளிப் பூணினன் , ஒள்ளிய கருமை சோந்த ஆடையன் , அகிலும் சாந்தும் புலாந்து அகன்ற மாபினன் , கோட்டுப்பூ, கொடிப்பூ, நீர்ப்பூ, நிலப்பூ ஆகியவற்றைப் புனைந்த சென்னியன் , கமம்மியா செய்யும் கலப்பையேந்திச் செம்மையாக வரும் சிறப்பினன் ! ஆடல் பாடல்களுக்கமைந்த பல துறைகளிற் பொருந்தி, மதுரை வாசிகள் அளிக்கும் பலியை ஏற்பவனாவான்

‘கோமுறை பிழைத்த நாளில் இம்மதுரை தீ முண்டழியும் நியாயத்தை நாம் அறிந்துளோம் ஆதலின் நாமும் நகரை விட்டுப் போதல் முறையே’

என்று மேற்சொன்ன நான்கு வருணப் பூதங்களும், கண்ணகி முன்பு, ஊரைவிட்டுத் தத்தமக்கு உரிய இடங்களுக்கேகின் கூலவீதி மக்களும், கொடித் தோ வீதி மக்களும், நால வருணத்தெரு மக்களும், அனுமக்கொடியுயாதத் அருச்சுன்ன காண்டாவனத் தைக கொளுத்திய நான்ப்போலக் கலங்கினா காட்டுத் தீபோல நகிற பற்றிய தீ எரிந்தது அஃது அறவோர் தெருவில் பரவாமல், மறவோர் சேரி மயங்கவே மணடியெரிந்தது கனலெரி நெருங்கியது, அதனால் தீங்குருமல் பசுக்களும் கன்றுகளும், அறம் வழுவாத ஆயா தெருவைச் சோந்தன மறவெங்களிறும், மடப்பிடிக்க கூட்டமும், விரைந்தோடுங் குதிரைகளும் மதிலுக்கப்பற்றம் ஓடித் தப்பின பூவும் சாந்தும் புனைந்து, பள்ளியறையிலிருந்த மைந்தரும், மைத்தடங் கண்ணியரும், உச்சியில் முடித்த பூக்கள் சிந்த, மாம்பிலணிந்த மாலை குலைய, புலவி நுணுகக் காராமல் காமக்களியாட்டமடங்கி, அலங்கோலமாகப் புறப்பட்டனா பூங்குழல் மாதா, பஞ்சணையில் தூங்கிய குதலைச் செவ்வாய்க் குறுநடைப் புதலவரை எழுப்பி, மாமியாரா, பாட்டி, மாமி முதலிய முதியோருடன் உயவிடம் தேடிச் சென்றனா

கண்ணகி சினத்தைப்பற்றி ஊரில் பலவாறு பேசினா, சிலா 'இது கொடுமை' யென்றனா' சிலா 'அன்று' என்றனா வரும் விருந்தை உபசரித்து, மனையறங்காக்கும் பத்தினிப் பெண்டிர் மிக்க மகிழ்ச்சியுடன் "தனது மணி மாப்பணையும் கணவனை, அரசன் கொல்லச் சொன்னது குற்றமே! அவன் மேல் வஞ்சத் தட்டான சாற்றிய திருட்டுக் குற்றம் பொய், கண்ணகி தனது சிலம்பால் அரசு

சனை வென்றாள் , தன கணவன குற்றமற்றவன் என்று விளக்கிஞா பிறகு கொங்கையைப் பறித்தெறிநது, போர் விளைத்தாள் , அது கொடிதனறு , நியாயமே” என்று தீக்கடவுளை வணங்கி யேத்தினா அறுபத்து நான்கு கலைபயின்ற கணிகையா வாழும் தெருவில் முழங்கிய தண்ணுமை, முழுவம், சன்னத தீங்குமூல, பண்பல வழங்கும் இசையாழ எல்லாம் நின்றன , நாடக மடைந்தையா ஆடரங்கிழநது, “இந்நாட்டில் புதிதாக வந்தது, கணவனை இழநது, ஆராய்சியின்றித் தவறிழைத்த மன்னனைச் சிலம்பினால் வென்று, இவ்வூரைத் தீ மூட்டிய இந்ந ஒப்பற்ற வீர பத்தினி, எந்த நாட்டினளோ? யாரா மகளோ?” என்று வியநது வினாவினா மதுரையில் வழக்கமாய நடக்கும் அநதித் திருவிழாக்கள் நின்றன , வேதவோசை அடங்கியது , தீ வேட்டல், தேவாராதனம் முதலிய புண்ணிய வினைகள் ஒழிந்தன , மனைகளில் விளக்கிலலை , மாலை வழிபாட்டிலலை , அரசா மனையில் முரசொலி அயாநதது , இவ்வாறு மதுரை மடிநது பாழப்பட்டது கணவனையிழந்த துயரால், உள்ளம் கொதித்தது, உலைபோல உயிர்த்தது, கண்ணகி, பெரிய தெருக்களில் சுற்றித் திரிந்தாள் , சிறிய தெருக்களிலும் சென்றாள் ; மயங்கிஞா , இயங்கிஞா

சஅ மதுராபதியின் கட்டுரை

ஒரு முலை குறைதது, திருமுகம் அலமரும் திருமா பத்தினிமுன, மதுராபதி தோன்றினாள், அவள் கொற்கைத் தலைவனும், குமரித்துறைவனும், பொற கோட்டுவரம்பனும், பொதிகையுடையானுமாகிய பாண்டியன் குலமுதற் கிழத்தியாவள், அததேவதை பிறைச்சடைச்சி, குவளை விழியாள், தவள வாண முகத்தி, வீரப்பலையுடைய பவளச் செய்வாயினள் முததொளிர நகையினள், இடப்புறம் நீலமும், வலப்புறம் பொன்னிறமுங் கொண்ட மேனியள், இடக்கையில் பொற்றாமரையும், வலக்கையில் சுடரும், கொடு வாளும (மழு) கொண்டவள், வலக்காலில் வீரக்கழலும், இடக்காலில் ஒரு சிலம்பும் ஒலிக்கப் பெற்றவள் அததேவதை, கண்ணகியின் எதிரே நிலலாமல், பின்னே நின்று கொண்டு, “ நங்காய, நீ வாழி! என குறையைக் கேட்டாள் ” என்றாள் கண்ணகி தனது வாடிய திருமுகத்தை வலப்புறம் சாய்த்து, எனபின் வரும் நீ யா? நான் படும துயரை நீ யறிதியோ? ” என்று வினாவினாள்

உடனே மதுராபதி நீண்ட கட்டுரை கூறினாள் “ அணியிழாய், உனது துயரின் காரணம் அறிந்தேன் நான் இமமதுரையைக் காகும் மதுராபதியாவேன், உனக்கு ஓர் உணமை சொல்வேன், உன் கணவனிடம் கவறசிமிக்கேன் பெருந்தகைப் பைந்தொடியே, எனது நெஞ்சம் வருந்திப் புலம்பும் துயரைக்கேளாய், எங்கோமகனான பாண்டியனுக்கு இந்த ஊழ்வினை வந்த வகையும் சொல்வேன்; உன் கணவனுக்குத் தீமை தந்த ஊழ்வினைப் பயனையும் கேளாய்

இமமதுரையில், மறைநாவோசையே கேட்கும் நான ஆராய்ச்சி மணி நாவோசை கேட்டறியேன். தன்னடி வணங்காப பகைமன்னா பழிப்பா, ஆனால், தன குடிகள் பாண்டியனை ஒரு நாளும் பழி தூற்றியதில்லை நெஞ்சாகிய இளம யானை, மாதர் நோக்கினால், கலவியென்னும் பாகன கைக்கு அடங்காது மதங்கொள்ளும், அது கடடுக்கு மீறிய காம முறறலும், பாண்டியர் ஒழுககந்தவறி நடந்த தில்லை அவர் அததகைய சிறந்த குடிப்பிறந்தோராவா

ஒருநாள், கீரந்தை என்னும் ஏழை அந்தணன் காசியாததிரை புறப்பட்டான அவன் மனைவி கலங்கினாள் “ அஞ்சறக , அரசன நீதி உன்னைக் காக்கும் அதனினும் அரிய காப்பில்லை ” என்று மனைவியைத் தேற்றிச் சென்றான அந்தணன் நகர் சோதனைக்கு வந்த மன்னன் இமமொழி கேட்டு, அவவீட்டை அந்த அமமாள அறியாமலே பாதுகாதது வந்தான் சில மாதங்கள் இவ்வாறு சென்றன , ஒருநாள், அவவீட்டினுள் பேச்சுச் சததம் கேட்டு, காவலன், கதவைத் தட்டினான். யாரோ களவன் என்று அந்தணன் ஐயுற்றான் , “ அன்று அரச நீதியாகிய குற்றமற்ற வேலி உன்னைக் காக்கும் என்று சென்றீர் , இன்றும் அது நமமைக் காவாதோ ? ” என்றான் மனைவி எனினும் மறுநாள் அந்தணன் மன்னனிடம் ‘ யாரோ களவன், நேற்று என வீட்டைத் தட்டினான் ’ என்று முறையிட்டான். ‘ இதோ அக்களவனைத் தண்டிக்கிறேன் ’ என்று உள்ளே சென்று கதவைத் தட்டிய கையை வெட்டி வந்து காட்டினான் பாண்டியன் ஆ ! அது வச்சிராயுதமேந்திய இந்திரன் முடியில் வளையுடைத்த கை !

(குடிகள் தமது அருமை மன்னனுக்குப் பொற்கை
 சூட்டினா) அததகைய நிறைவான செங்கோல
 தாங்கும் கொற்ற மன்னா மரபிலவந்த இமமன்னன
 மாசற்றவன. மற்றும் கேளாய, பாரதப் போரில்,
 பாண்டவ-கௌரவ சேனைகளுக்குப் பெருஞ் சோற
 ளித்தவன உதியன சேரலாதன அவன மரபில
 வந்த மாந்திரஞ்சேரல, அறமும் திருவும் ஆற்றலும்
 ஈகையும் மிக்கவன அறச்செங்கோலும், மறவலியும்
 கொண்டு பசுவக்கும் நீதி செய்த நடுநிலையாளனான
 புகார வேந்தன ஆளும் சோழ நாட்டினின்றும்,
 கலவி, கேளவிவல்ல பராசரன என்னும் அந்தணன்
 சேரமானுடைய கொடைத்திறங் கேட்டு, காடும்
 நாடும், ஊரும்கடந்து, பொதிய மலையைத் தாண்டிச்
 சென்று, வஞ்சி நகரை அடைந்தான் அங்கே நான்
 மறைமுற்றி, முதலீ வளாதது, ஐம்பெரு வேளவியும்
 அறுதொழிலும் காக்கும் இருபிறப்பாளரான அந்
 தணரை வாதில் வென்று வாகை சூடி, சேரன் ஈந்த
 பெரும பரிசுகளைப் பெற்றுத் தன் ஊருக்குத்
 திரும்பிணை

வரும் வழியில் அவ்வந்தணன் தென்னன் செங்
 கோனமையிலுள்ள திருத்தங்காலூரில் இருந்த
 போதி மனறத்தில், தண்டு கமண்டலம், வெண
 குடை, சமித்து, பண்டச் சிறுபொதி அனைத்தையும்
 இறக்கி வைத்து இளைப்பாறினான் அப்போது,
 “வெண கொற்றக் குடையுயரத்த விறலோன, கடற்
 கடம் பெறிந்த காவலன், இமயமலைமேல் விறகொடி
 பொறித்தவன், பொருதை நதியுடைய பொறை
 யுனை சேரமான்” என்று மாந்தரஞ் சேரலை வாழத்
 திக்கொண்டிருந்தான். அச்சமயம் அங்கு விளையா
 டிக்கொண்டிருந்த பிரமசரியச் சிறுவரெல்லாம் அவ

னைச சூழந்தனா அவாகளைப் பார்த்துப் பராசரன்
 “பிராமணப் பிள்ளைகளா, நான கேட்ட சுருதியை
 எனனோடு சரியாக ஒதினால, இந்தப் பண்டமுடிப்பை
 நீங்கள் எடுத்துச்செல்லலாம” என்றான் அச்சிறுவ
 றுள வாராததிகன மகன தக்ஷிணமூர்த்தி எனபவன,
 மறறப் பிரமசாரிகா முன்னே, பராசரன கேட்ட
 வேதத்தை மகிழ்வுடன் அவனுக்கு இளைக்காமல்,
 சுருதி பிழையாமல் தெளிவாகச் சொன்னான்.
 பராசரன வியந்தான, அச்சிறுனுக்கு, முததுப்
 பூணூல், விலைபெற்ற பூண்கள், கடகம், தோடு,
 பொருள எல்லாம் பரிசளித்துத் தன்னூர் போய்ச்
 சோந்தான

தக்ஷிணமூர்த்தி பெற்ற பரிசுப் பொருள்களைக்
 கண்டு, அரச சேவகா சிலா பொருமைப்பட்டனா ;
 திருட்டுக் குற்றம் சாற்றி, வாராததிகனைச் சிறை
 யிட்டனா அவன மனைவி, இந்த அநியா
 யத்தைப் பொருது, நிலத்திற புரண்டமுதாள்.
 உத்தமி ஒருத்தி மனம் வருந்திக் கண்ணீர் வடித்
 தழுத்தால், அவ்வூக காளிகோயிற கதவு திறவாமற்
 போயிறறு, இதைக் கேட்டான பாண்டியன் :
 “என்னரசில ஏதாயினும் அநீதி நடந்ததோ ?
 காளிகு நோந்த அபசாரம் என்ன ?” என்று
 விசாரித்தான அப்போது, ஏவலா வாராததிகனுக்கு
 நிகழ்ந்ததை அப்படியே யுரைத்தனா அரசன
 விசாரித்து உண்மையறிந்து, இந்த உத்தமனைச்
 சிறையிட்டது தவறு என்று வாராததிகனை விடுவித்
 தான் “இந்த அநியா மாக்களால் எனது நீதி
 கோடியது, அடிகள் இதைப் பொறுத்தருள்க!”
 என்று திருத்தங்காலுடன் விளைவோங்கும் வய
 ளாரும் அளித்து நிலத்தில் மாபுதோய வணங்கி,

அநத வேதியனை அனுப்பினுன உடனே காளி
கோயில திறந்தது

சிறைப்படு கோட்டஞ சீமின யாவதும்
கறைப்படு மாககள் கறைவீடு செயமமின
இடுபொரு ளாயினும் படுபொரு ளாயினும்
உற்றவாக குறுதி பெற்றவாக காம என

(சிறைகளைத் தூயமையாக்குமின, கடமைப்பொருள
கொடாத மக்களை வருத்தாமல், அக கடமை
யை(கறை)த் தள்ளி வீடுங்கள் பிறா தந்த
பொருள, தாம கண்டெடுத்த, அல்லது சம்பா
தித்த பொருள இரண்டும் எடுத்தவாக்கும்
கொண்டவாக்குமே உரிமையாம்)

யானைமீது முரசேற்றி நீதி சாற்றினுன அதத
கைய மன்னன கோல இன்று கோடியது அவன
குற்றமன்று, வினையின விளைவேயாம்

‘ஆடித்திங்கள், கிருஷ்ணபக்ஷம், பரணி காரத
திகையுடன் கூடிய வெள்ளிக்கிழமை அஷ்டமி திதி
யில், எரியுண்ணவே, புகழ்பெற்ற மதுரையுடன்
அரசும் கேடுறும்’ என்றொரு சோதிடமொழி
யுண்டு, அதனாலே தான் அரசும் மதுரையும்
இவ்வாறழிந்தன

இனி உன கணவன வினைப்பயனைக் காண்
பாயாக் கலிங்க நாட்டில் வசு, குமரன என்னும்
இரண்டு வேந்தா இருந்தனா வசு சிங்கபுரத்தரசு
சன, குமரன கபிலபுரத்தரசன இருவரும் தாய்
வேந்தா, தம்முட பகைத்து, தமது நாட்டெல்லையி
னிடையே உள்ள ஆறு காத நிலத்தில் ஒருவரை
யொருவா வெல்லப் போரா புரிந்தனா. ஒருவா எல்லை

யில மறநெருருவா ஆட்கள செலவதிலலை , சென்றால தண்டனை ஏறபடும ஒருநாள , 'சங்கமன' என்ற தனவணிகன , தனது காதலி நீலியுடன் , அணிகலன கொண்டு , சிங்கபுரக கடைத்தெருவில் விலை கூறி னான் 'பரதன்' எனனும் அரச சேவகன , சங்க மனைச சிறை செய்து , "இவன நமது பகையரசின ஓற்றன்" என்று பொய்ப்பழி சுமத்தி , அரசன முன்னிலையில் நிறுத்தினான் , ஓற்றனைக் கொலை செய்யும்படி அரசன ஆணை பிறந்தது பரதன் சூழ்ச்சியால் சங்கமன கொலையுண்டான அவன மனைவி நீலி , "ஐயோ இப்படியுண்டா அநீதி , என கணவன ஓற்றனலலன் , நகை விறக வந்த சாதுவணிகன , அவனை அநியாயமாகக் கொன்றீரே ! அந்தோ !

அரசா முறையோ ! பரதா முறையோ !

ஊரீர் முறையோ ! சேரியீர் முறையோ !

என்று அரசமன்றிலும் , ஊராமருங்கிலும் அலறி முறையிட்டாள் . பதினான்கு நாட்கள் சென்றபின் , ஒரு மலையுச்சி மீதேறி ,

'எமமுறு துயரம் செய்தோ ரியாவதுந

தமமுறு துயரமிற ரூக'

"எமக்கு இத்துயா செய்தவா , இதே துன் பத்தை அனுபவிக்கக் கடவா" என்று சபித்து உயிரி நீத்து விண்ணுலகிற கேகிக கணவன ஆவியைக் கூடினாள் அவள் இட்ட சாபம் கிடையது பரதனே கோவலனாகப் பிறந்து தான் செய்த வினையை அனுபவித்தான்.

உமமை வினைவந் துருத்த காலேச
செமமையி லோகஞ்ச செய்தவ முதவாது

இனறிருநது பதினான்காம நாள மாலையில்,
நீயும் உன கணவனை, வானவா வடிவில (மானிட
வடிவிலிலை) கண்டு கூடுவாய்” என்று தெய்வமா
பத்தினிககு மதுரைமாத தெய்வம் சொல்லி
மறைந்தது

“ கருததுறு கணவற கண்டபின அல்லது
இருத்தலு மிலலேன, நிறறலு மிலனே! ”

என்று, கண்ணகி, தூக்கை கோயில வாசலில
தனது கைவளைகளைத் தகாததாள்

“ கீழத்திசை வாயிற கணவனெடு புகுந்தேன,
மேற்றிசை வாயில வறியேன பெயாக! ”

என்று மதுரை மேற்கு வாசல வழியாகத் தனி வழி
சென்றாள் இரவு பகலினறி, மேடுபள்ளம் பாரா
மல, வைகைக் கரைவழியே மேற்கு நோக்கி
நடந்து, கடல வயிறு கிழித்து, மலைநெஞ்சுபிளந்து,
அவுணரைக் காயந்த சுடாவடிவேலவன வைகும்
நெடுவேள குன்றம் எனவும் திருக்கொடி மாடச்
செங்குன்றூர எனவும் வழங்கும் திருச்செங்கோட்டு
மலைமே லேறினாள்

மதுரைக் காண்டம் முற்றிறறு

III. வஞ்சிக் காண்டம்

சக கண்ணகி விண் செலலல்

“தெய்வந் தொழாஅள், கொழுநற ரெழுவானைத்
தெய்வந் தொழுதகைமை திண்ணிதால்-தெய்வமாய
மண்ணக மாதாக கணியாய கண்ணகி,
விண்ணகமா தாககு விருநது”

வேங்கை நிழலில் விளங்கிய வீரபத்தினியை அக
குன்றில் வாழும் குறவா கண்டு, “அமமையே,
நாங்கள் தினைப்புனத்தில் வரும் குருவிகளை
யோட்டுவோம், கிளிகளை விரட்டுவோம், அருவி
யாட்டுவோம், சுனையில துளைவோம், இதனால்
அயாநதுவரும் எங்கள் முன்னே, எங்கள் மனம்
வியப்பினால் நடுநடுங்க, இந்த மலைவேங்கை நறு
நிழலில் முலையிழநது நின்றீர் பாரததால் வள்ளி
யமமை போலிருக்கிறீர் தாங்கள் யார்?” என்று
வினாவினா

கண்ணகி அவ்வாறு அவர்கள் கேட்டதற்கு
வெறுப்புக் கொள்ளாமல் “மணமதுரை, அரசுடன்
அழிய, வலவினைப் பயனாக வந்து, அங்கே கண்
வனையிழநது, அததுயரால் இங்குறற கடுவினை
யேன யான” என்றமைதியாக மறுமொழி கூறி
ஞா குறவா அதைக் கேட்டு அஞ்சி யிறைஞ்சி,
கண்ணகியை வணங்கி நின்றபோது, கோவலன்
திவய சரீரத்துடன் தோன்றினான், கண்ணகி அவ
னைத் தொழுது வாழத்தினாள் “வீர பத்தினி
வாழ்க!” என்று தேவா மலாமாரி பொழிந்தனா.
கண்ணகி, கோவலனுடன் விமானமேறி விண்ணுல
கிற கேகிளை

குறவா ஆவேச பகதியுடன், “சிறு குடியீரே, சிறுகுடியீரே, இவளைப் போன்ற ஒரு தெய்வம் நம் குலத்திற்கு வேறிலலை வானவிறபோலப் பல நிறங்கிலரும் அருவிபாயும் நெடுவேள குன்றில், ஓங்கும் இந்த வேங்கை மர நிழலில், இப்பத தினியை ஒரு தெய்வமாகப் பாவித்துக்கொள்ளுங்கள் குறிஞ்சிப் பறை கொட்டுங்கள்! சிறுபறை முழக்குங்கள்! கொம்பூதுங்கள்! கனத்த ஓசையுடைய மணியை அடியுங்கள்! குறிஞ்சிப்பாட்டுப் பாடுங்கள்! நறுமபுகை காட்டுங்கள்! மலரணி செய்யுங்கள்! சுற்றிலும் மதிலெழுப்பி வாயிலமையுங்கள்! கோயிலமையுங்கள்! ‘ஒரு முலையிழந்த நங்கைக்கு இப்பெருமலை வற்ற வளஞ்சுரக்க’ வென்று பூப்பலி செய்யுங்கள்” என்று பத்தினியை வணங்கினா.

ருயி. குன்றக் குரவை

இதன பிறகு குறவர்கள் குரவையாடினா.

ஆங்கொன்று காணாய அணியிழாய ரங்கிதுகாண,
 அஞ்சனப் பூழி அரிதாரத் தினனிடியல்
 சிந்துரச சுண்ணஞ் செறியத் தூயத் தேங்கமழந்(து)
 இந்திர விலலின எழிலகொண டிழுமென்று,
 வந்தீங்கிழியு மலையருவி யாடுதுமே
 ஆடுதுமே தோழி, ஆடுதுமே தோழி!
 அஞ்சலோம் பென்று நலனுண்டு நலகாதான
 மஞ்சுசூழ சோலை மலையருவி யாடுதுமே!

அணியிழாய, -அஞ்சனப் பூதி, அரிதாரத்தின
 பொடி சிந்துரச சுண்ணம் இவற்றை நெருங்கத்
 தூவி மணங்கமழநது, இந்திரவிலலின அழகுடன்
 'இழும்' என்று பாயும் மலையருவியில் நீராடுவோம்
 வா, தோழி! 'அஞ்சாதே' என்று சொல்லித்
 தேற்றாமல், நமது பெணமை நலத்தை நுகாநது
 தலையளி செய்யாமல், பராமுகமாயிருக்கிறுன தலை
 வன இஃது அவனுடைய புயல் சூழும் சோலை
 யருவி ஆயினும் அதில நீராடுவோம் வா தோழி!

மாதே! மை விழி சிவப்ப, அருவியாடிய பின,
 முருகன் வேலினை ஏத்தி நாம் குரவையாடுவோம்.
 திருச்செந்தூர், திருச்செங்கோடு, சுவாமி மலை,
 திருவேரகம்,—ஆகிய தலங்களில் நீங்கா துறையும்
 இறைவன், முன்னே விரி கடலுட புகுநது சூரனை
 ஒறுத்தான், அவன் வேலை நாம் போற்றிப்
 புகழ்வோமாக!

அணிமுகங்கள் ஓராறும் ஈராறு கையும

இணையினறித் தானுடையான் ஏந்திய வேலனறே

* பிணிமுகமேற கொண்டவுணா பீடழியும் வண்ணம்
 மணிவிசும்பிற கோனேத்த மாறட்ட வெளவேலே!

* மயில்

அழகிய ஆறு முகங்களும், பன்னிரு கரங்களும் நமது வேலனுக் கல்லாமல வேறு எக கடவுளுக் குண்டு? இந்திரன் போற்ற மயிலேறி, அவுணா செருக்கழித்த முருகன வெளவேலை ஏத்துவாம். அவன சரவணப் பொய்கைத் தாமரையிலே ஆறு காரத்திகைப் பெண்டிர் திருமுலைப்பால் உண்டான, மலையைச் சூழ்நதுவரும் அரக்கன மார்பைப் பிளநது, கிரவுஞ்சகிரியை எறிந்தான அககுமரன நெடுவேலை ஏத்துவாம்!

மகள், மலைநாடனைக் காதலித்து உடல் மெலி கிருள், அவள் விருப்பத்தை உணராமல், தாய் இது தெய்வ தோஷத்தால் உண்டானதென்று வேலனைக்கொண்டு வெறியாட்டயாவித்து நீக்க முயலுகிருள் இதையறிந்த மகள் தோழியை நோக்கிச் சொல்லுகிருள்

செறிவளைகை நல்லாய் இதுநகையா கினறே
வெறிகமழ் வெறப்பனோய் தீரக்க வரும்வேலன்
வேலன் மடவன் அவனினுந் தான்மடவன்
ஆலமா செலவன் புதலவன் வருமாயின

தோழி! இது சிரிப்பிற் கிடமாயிருக்கிறது. வெறி கமழ்வெறப்பனா வந்த நோயைத் தீரக்கப் பூசாரி வேலன் வருவானாம் அவவேலன் அறி வில்லாதவன்! வெறியாட்டால் உண்மையாமல், ஆலமா செலவனான சிவன் மகன் முருகன் வருவா னேல், அப்பூசாரியைப் பாரக்கிலும் அவன் அறி வில்லாதவனாவன் ஏனெனில், எனது நோய் மலைநாடன் வந்தாலே தீரும் வேலன் வெறி யாட்டினாலும், முருகன் வெறிகளும் வருவதனாலும் அது தீராது

கைலைக கிறைவன மகனே, மதிநுதலும், மயில
போன்ற சாயலும் உடைய நினது மடவரல வளளி
யின மலையிலுள்ள பெண்களாகிய யாம, அயல
மணத்தை (பிரசாபத்தியம்) விலக்கிப் பலா அறிய
மணம் நிகழுமாறு அருளபுரிய வேண்டுமென்று
உனது அசோக மலாபோன்ற திருவடிகளைத்
தொழுது நிற்போம்

மலைமகள் மகனை நின மதிநுதல மடவரல
குலமலை யுறைதரு குறவாதம் மகளரா
நிலையுயா கடவுளநின இணையடி தொழுதோம்
பலாஅறி மணமவா படுகுவ ரெனவே

பாவதி மகனே, உன்னுடைய மதிநுதற
பாவையான வளளியின குலமலைகளில் வாழும் குற
வா பெண்டிரான யாம, தலைவா, பலா அறிய மணப்
பதற்கு உடனபடுவாராகுக என்று உயாநிலைக
கடவுளாகிய உன இணையடிகளைத் தொழுதோம்

“ஆறுமுகனே, நீர்த்துறையில் நினதிருவடி
தொழுது சூளுற்ற தலைவா, பிழைமணம் விட்டு,
நன்மணம் பெறுவாராகுக வென்று எமது குலக்குற
மகளான வளளியுடன் உன இணையடி தொழு
தோம்!” என்று நாமபாட, மறைநது நின்று கேட்
டருளிச் சென்ற மலைநாடன் பின்சென்று, அவனடி
தொழுது நின்று நானுரைத்ததைக் கேளாய
தோழி!

தனனைக் கண்டோர் முருகனென்று கருத
வேண்டித் தலைமகன் கடம்புகுடி, வேலேந்தி, மடந
தையின பொருட்டு இவ்வுருக்கு வருகிறான் இச்
சிறு குடிமக்கள் மிகவும் அறிவிலலாதவர்கள் இக்

கோலத்தில் முருகன் வருவான் எனபதை யறியா
கள் ஆதலால் அவர்கள், “ ஆறுமுகமில்லை, அணி
மயிலில்லை, வள்ளியில்லை, பன்னிரு தோளில்லை ”
என்று கூறித் தாம் முறைமையால் வழிபடுந் தெய
வமாக ஏற்றுக் கொள்ளாரா

இனி மாமலை வெறபன் மணவணி வேணடி,
பலா தொழும் பத்தினி, கண்ணகிக்கு, காதல தலை
வனை வாறோ காடடிக் கொடுத்த தனமையைப்
பாடுவோம்

பாடுகம் வாவாழி, தோழியாம் பாடுகம்
கோமுறை நீங்கக் கொடிமாடக் கூடலைத்
தீமுறை செயதானே யேத்தியாம் பாடுகம்
தீமுறை செயதானே யேத்தியாம் பாடுங்கால்,
மாமலை வெறபன் மணவணி வேணடுதுமே !

பத்தினிப் பெண்டிர் பரவித்தொழும் வீரபத்
தினி, நமது பைம்புனத்தில் இருக்கிறாள் வாறோ
அவள் கணவனை அவளிடம் உயத்துக் கொடுத்த
தனா இருவரும் விண்ணேறினா அங்கே தேவா
அவர்களைத் தொழுதேத்ததுவா இனி அவள் கண
வனுடன் மண வாழவுக்கு மீளாள்

வானக் வாழ்க்கை அமரா தொழுதேத்தக்
காள் நறுவேங்கைக் கீழாள் ஓர் காரிகையே
காள் நறுவேங்கைக் கீழாள் கணவனொரும
வானக் வாழ்க்கை மறுதரவோ இல்லாளே !

அப்படிப்பட்ட பத்தினியைத் துதித்துப் பாட
இவளும் ஒரு வீரதம் பெறுக !

பெற்றி யுடையதே பெற்றி யுடையதே
பொற்றொடி மாதா கணவன மணங்காண்ப
பெற்றி யுடையதிவ ளூ

பொற்றொடி மாதா கலியாணக கோலம காணும்
படியான பெருமையை யுடையது இவ்வூ

இவ்வாறு தலைவன வரவிறகாகப் பாடி ஆடிய
குரவையைக்கண்டு, முருகனருளால், நம காதலா,
கலியாணம செய்ய இணங்கினா கெடாத வீரபான
முண்டு மகிழ்நது, அவன விலலெழுதிய இமயத
துடன குடவா கோமானான சேரன, எம மன்னா
பெருமான, பலலாண்டு அறம பொலிய அரசு
சிறக்க வாழுக¹

ருக. சேரன் விருப்பம்

அருவி முழங்கும் அழகிய சேரநாட்டுமலை, மேகஞ் சூழ்ந்த சோலைவளம் பெற்றது, திருமால் மாபின் ஆரம்போன்று பேரியாற்றை யணிந்தது, சந்தனம், கோங்கு, வேங்கை, கொன்றை, நாகம், மஞ்சாடி முதலிய மரங்கள் செழித்துப் புனலாற்றைப் பூவாருக்கிப் பொலிவது

கடற் கடம் பெறிந்து, இமயமுடியில் விற்பொறித்த நெடுஞ் சேரலாதன மகன் சேரன் செங்குட்டுவன், வேணமாள, இளங்கோ வடிகள், மூவரும், சங்கப் புலவா சாததனாருடன் மலைவளங்காண விரும்பி, வஞ்சி நகரில் தாம் அப்போதிருந்த யந்திரவாவி சூழும் சோலையை நீத்து, வானவம் மகளிரொடு, விளையாட்டு விரும்பி, இளமரக்காவும அரங்கம் பள்ளியும் ஒருங்கே பரப்பி ஐராவதத்தில் இந்நிரன் பவனி வருவதுபோல, பெரியாற்றங்கரை மணற் குன்றில் வந்து தங்கினா

மலையில் ஓரிடத்திற்குறவா குரவையாடினா, கொடிச்சியா பாடினா, மறஞ்சூரிடம் வேலனுக்குப் பாணிமுழக்கினா தினை குற்றுவாரா வளனை பாடினா தினைப்புனங்களில், கிளி முதலிய பறவைகளை ஓட்டும் ஒலியும், குறவா தேன கூடுகளில் தேன எடுக்கும் ஓசையும் கேட்டன போப்பறை போல, அருவி பயங்கரமாக முழங்கியது புலியும் யானையும் பொருது உறுமின பரணமீதிருந்து புனங்காப்பா, ஆலோலத்துடன் புள்ளோட்டினா குழியில் விழுந்த யானையை மேலெழுப்பிப் பாகா ஒலித்தனா இவ்வொலிகளுடன் சேரன் படையொலியுஞ் சோந்து, எங்கும் ஒலிமயமா யிருந்தது

வஞ்சி முற்றத்தில், இவ்வளவென்று கணக்கிட முடியாத கலங்களில் வந்த பண்டங்கள் கலந்து குவிந்து கிடக்கும் பகையரசா, திறைகொண்டு வந்து, சேரனுடைய தரிசனம் வாயக்கப் பெருமல, அந்த முற்றத்தில் காதது நிற்பா அவாகளைப் போல மனன்ன வரவு கேட்ட மலைக்குறவா, தமக்குரிய வளங்களைத் தலையிற சுமந்து, அவன் சமூகத்திற்கு வந்தனா அவா காணிக்கையாகக் கொணர்ந்த பொருள்களாவன — யானைத் தந்தம், அகிறகுவியல், வெண்சாமரை, தேன குடங்கள், சந்தனக் கட்டைகள், சிந்துரக்கட்டி, அஞ்சனத் திரள், அணி அரிதாரம், ஏலச்செடி, மிளக்குக்கொடி, கூவைக்கிழங்கு, மா, செழிய கொடிவளா கவலைக் கிழங்கு, தேங்காய், கரும்பு, இனிய மாங்கனி, பலாக்கனிகள், கமுகந்தாறு, பெரிய வாழைப்பழத் தாறு, வெள்ளுள்ளி, படலை மாலை, பூங்கொடிகள், ஆளிக் குட்டி, சிங்கக்குட்டி, புலிகுட்டி, யானைக்குட்டி, கரடிகுட்டி, குரங்குக்குட்டி, மலையில் திரியும் குறும் பாடு, மானகுட்டி, கஸ்தூரி மானகுட்டி, கீரிப் பிள்ளை, தோகைமயில், புனுகுப் பூனைக்குட்டி, கானக்கோழி, தேனமொழிக்கிளி முதலியன குறவா, இப்பொருட்களைத் தலையிற சுமந்துவந்து, காணிக்கையாக மனன்ன முனைவத்து, “ஏழ்பிறப் பிறகும யாம உனதடியேம்! உனது கொற்றம் வாழ்க!” என்று போற்றி அவனை வணங்கினா. பிறகு “இறைவ, ஓர் ஆச்சரியம் — இம்மலை மேலுள்ள அந்த வேங்கை நிழலில் ஒரு காரிகை நின்றாள், அவள் ஒரு முலையிழந்தவள் கணவனை யிழந்து துயருற்றவள் அவள் முன் அவள் கணவனுடன் தேவா தோன்றினா அவனுடனகூடி

அப்பத்தினி, வானவா போற்ற விண்ணுலகடைந
தனள அவள எந்த நாட்டாள, யாா மகள என
ற்றியோம நினது நாட்டில அததகைய மாதைக
கண்டறியோம அவள பல நூருயிரம் ஆண்டு
வாழக!" என்றனா இச்செய்தியை, மதுரைத்
தமிழாசிரியா சாததனா கேட்டு வியநது, உலகம் மகி
ழக காகும நெடுவேலனான சேரனிடம் கண்ணகிக
குற்றதெல்லாம் சொன்னா —“தீவினைச் சிலம்பின
காரணமாகக் கோவலன் கொலையுண்டது, தன
மற்றொரு சிலம்பைக் காட்டிப் பாண்டியன்முன்
கண்ணகி வழக்குரைத்தது, தென்னவா கோமான
பத்தினியின் துயா பொருமல இறந்தது, ‘மன்னன்
செலவுழிச் செலக யான்’ என்று பாண்டிமாதேவி
தன்னுயிர கொண்டு கணவனுயிர தேடினளபோல,
பத்தினியடியில் விழுந்தது மாயந்தது, கண்ணகி,
வெஞ்சினமேறி, ஒரு கொங்கையைத் திருகி வீசி,
மதுரையைத் தனது கற்புக்கனலினால் எரித்தது
ஆகிய நிகழ்ச்சிகளை விளக்கி, கொடுங்கோலின்
தனமையும் பயனும் இதுதான் என்று காட்டி,
“நின் நாட்டிற்கு வந்தாள அப் பத்தினி, நீ
புண்ணியஞ் செய்தாய் இனி ஊழியூழி, வழிவழி
நின் ஆட்சியும் வீரமும், வெற்றி பெற்றோங்கும”
என்று தன்னுரையை முடித்தாரா மதுரைப் புலவா

தென்னவாகோமான இவ்வாறு இறந்ததைக்
கேட்ட சேரன் மிகவும் வருந்தி, “தனது நீதிகோடி
யது என்று கேட்டதுமே பாண்டியன் உயிரா
விட்டான், தான் செம்மையின் இகந்த சொல்
செவியிற்படா முன் பாண்டியன் உயிரா, உடலைப்
பிரிந்தது விண்ணுலகிறகுச் சென்றது பாண்டியன்
தன் உயிரைக்கொடுத்தது, வளைந்த செங்கோலை

நிமிரத்தினுன ஆ, காவல தொழில் எளிதோ !
 மழைவளம் குன்றினாலும், மன்னுயிர வருநதி
 னாலும், மிகப் பெரிய அச்சமுண்டாம் 'இவன
 கொடுங்கோலன்' என்று உலகம் தூற்றாமல்
 மன்னன் அஞ்சி நடக்கவேண்டும் அவ்வாறு நற்
 குடிப் பிறந்த காவலா கவனமாக, மன்னுயிரைக்
 காப்பா, அரசாட்சி எல்லாரும் பணிந்து புகழும்
 தொழில் எனப்பதிலலை, அதில் துன்பமே மிகுதி"
 என்று கண்ணகிக்குற்ற துயரத்தைத் துணிந்
 துரைத்த நன்னூற் புலவருக்கு நன்றாகச் சொன
 னான பிறகு, தனது பத்தினி வேணமாள்ிடம்
 "கணவனுயிருடன் தன்னுயிரையும் கொண்டு
 சென்ற கோப்பெருந்தேவி, கணவனை யிழந்து,
 வஞ்சினந தீர்த்து, இங்கே வருநதி வந்த
 வீர பத்தினி — இவ விருவருள், என அரசி
 வியக்கும் உத்தமி யாரா?" என்று கேட்டான்.
 "கணவனுக்குற்ற துன்பம் பொருது உயிர நீத்த
 பாண்டிமாதேவி வானுலகில் பெருந திருவுறுக!
 நமது நாட்டையடைந்த இந்நதப் பத்தினிக் கடவுளை
 நாம் கொண்டாடவேண்டும்" என்றாள் அரசி.
 அதையே அரசனும் விரும்பித் தன் அமைச்சரை
 நோக்கினான்

குறிப்புணர்ந்த அமைச்சர் 'பத்தினிச்சிலை
 நாட்ட வேண்டும், அதற்குப் பொதிகையில்
 கலலெடுத்தது காவிரியில் நீர்ப்படை செய்யலாம்
 அல்லது, இமயத்திற் கலலெடுத்தது கங்கையில்
 நீர்ப்படை செய்யலாம்" என்றனா செங்குட்டுவன்
 "நெடுவா ளேந்திய எமது வீர மரபிற்குப்
 பொதியிற் கற்கால கொண்டு காவிரியில் நீர்ப்படை
 செய்தல் பெருமையன்று சிறிய மயிரச்சடையும்,

அடிககடி நீராடுவதால் புலராவுடுககையும், முப்புரி நூலும், முததீ வளா செலவமும் கொண்ட அநதண ருடன் * மலையரசன மாபெரும் பத்தினிக கடவுளை யமைக்க ஒரு கலலைததர மறுததால், அவனையே ஒரு கை பாரககிறேன தனது முதுகுடிப்பிறந்த பா வதியை, (தடாதகையை) மதிமுடி சூடிய பரமனுக களித்த அமமலையரசன எனது ஏவலைச் செய்யானா கில, வடநாட்டுப் பகைவரைவென்று எனது பெருந திறனைக் காட்டுவேன இமயமலை நிலவுக்கதிர அனைந்த நீள முடி யுடைத்து, மந்தாரையும், வேங கையும் அங்கே தொடுத்த மாலைபோல மேவிவிளங்கு கின்றன. அவை மலையக காண்பேன அதாவது, இமயமலையின மலாச்செனனி மலையக கற்கொணா வேன நலவேளையில் படைகளைப் போழுனைக் கனுப்பிப் போப்புரிவேன, பகைவா நாட்டைக் கைக்கொளவேன, வெற்றி பெற்றோங்கிச் சிறப் பேன என வீராகளுக்கூச சலியாமல களச்சோறு கொடுப்பேன கனிகள், என வெற்றியைப் போற்றி பகைவா வீழ்ச்சிக கிரங்கிக கொற்றவளனை சூட்டு வா அத்துடன் பகைவரைவென்ற பனந்தாரும சோத்து, என படைவீரா பொலியச் சூட்டுவேன எனது வாள குறிதப்பாதது அதற்கு வஞ்சிமலை சூட்டிப் பகைவனை எதிர்த்துப் புறப்படுவேன எனது வனமையைக் காட்டிக் கலலைக் கொணாவேன” என்றான

விலலவன கோதை எனனும் மந்திரி “மனன, இவவுலகில, நினது கொற்றம் பலலாண்டு வாழக்! முன்னே கொங்கா செங்களத்தில தோற்று, சோழன்

*இவ்விடத்தில் அடிகள் கொள்ளும் பொருளே பொருந்தியதென்று தோன்றுகிறது — திரு வி க

புலிகொடியையும் பாண்டியன் கயற்கொடியையும் உனக்குத் தந்து ஓடினா அநதச செயதி திசை யானைகளின் காதிற்கும் எட்டுமபடி அவவளவு உலகப் பிரசித்தமானது கொங்கா, கலிங்கா, கொடிய கருநாடா, வங்கநாட்டா, கங்கா (கோலரில் ஆண்டவா), பல சிறறரசா, வடநாட்டு ஆரியா ஆகியவாகளுடன் தமிழ்ப்படை கலந்தபோது, நீ நின் யானையை விட்டுப் பகைவரை வேட்டையாடிய காட்சி இன்னும் என கண்களினின்றும் அகலா திருக்கிறது

எம் கோமகளும் உனது தாயுமாகிய நற் சோனையை நீ கங்கையில் நீராடிய நாளில், ஆயிரம் ஆரிய மன்னரை நீ ஒருவனாக நின்று வென்ற காட்சியை எமன கணவிழித்துக் கண்டான். கடல்குழ உலகையெல்லாம் தமிழ் நாடாகக் வேண்டி இமயமலையிற கற்கொள்ளக் கருதினால் உலகில் அவ்விருப்பத்தை எதிர்ப்பவா யா? எம் மன்னன் இமயமலைக்குச் செல்வது போர்விருப்பத்துடனன்று, பத்தினிக் கல எடுப்பதற்கேயாம் ஆதலால் வட திசை மன்னாக்கெல்லாம் தென்றமிழ் நாட்டு மூவேந்தரது முததிரையாகிய வில், கயல், புலி மூன்றையும் பொறித்த ஓலைகளை வரைந் தனுப்புக” என்றான்.

அழும்பில் வேள என்னும் அமைச்சன், “பகை வா ஒற்றா நமது வஞ்சியில் இருப்பதால், அவரே இச்செய்தியைத் தம் அரசாங்கக்கு. அறிவிப்பா ஆதலின், நாம் இங்கே யானைமேல் பறையறைவித் தாறபோதும்” என்றான். அதற்கிசைந்த செங் குட்டுவன் பேராற்றங் கரையினின்றும் திருமபிச் சென்று வஞ்சிமாநகர் புகுந்தான்.

௫௨. புறப்பாடு

விஞ்சி நகரில யானைமேல முரசொலித்தது —

வாழக எங்கோ, மன்னவா பெருந்தகை !

ஊழிதொ றாழி யுலகங் காக்கென

விறறலைக் கொண்ட வியன போ இமயத்தொ

கற்கொண்டு பெயருமெங் காவலன் , ஆதலின,

வடதிசை மருங்கின மன்ன ரெல்லாம்,

இடுதிறை கொடுவந தெதிரீ ராயின

கடற்கடம் பெறிநத கடுமபோர வாததையும்,

¹ விடாச்சிலை பொறித்த வியனபெரு வாததையும்,

கேட்டு வாழுமின ! கேளீ ராயின

² தோட்டுணை துறக்குந துறவொடு வாழுமின !

தாழ்கழல மன்னன தனதிரு மேனி

வாழக சேனா முகம் !

இவ்வாறு பறையறைவித்து, மன்னன் அரியணையேறினான் தானேத தலைவருடன் ஆசான், சோதிடன், அருந்திறலமைச்சர், அனைவருங்கூடி “மன்னா மன்னன் வாழக!” என்று ஏத்தினார், படைசெல்ல வேண்டும் திசை இன்னதென்று கட்டளையிட்டருளுமபடி வேண்டி நின்றனா

ஓங்கியுயர்ந்த வெண்குடை உரவோனாகியசெங்குட்டுவன், தனது வீரப்படைத் தலைவரை நோக்கி, இவ்வாறுரைத்தான் -இமயத்தினின்றுமநீராடவந்த முனிவா, கனகன், விசயன் என்னும் இரண்டு ஆரிய மன்னா, நமது தமிழரசரை இழிவாகக் கூறினதாகச் சொன்னார்கள் தமிழரசர் ஆற்றலை அவர்கள் அறியார் போலும் ! அந்தப் பலமில்லாத வாழ்க்கை யுடைய மன்னா சொன்னது நமமிடத்தே தங்கி

1 மலைப்பிள்ளை எழுதிய 2 தோளதுணை = பெண

இருந்தால, அது நமமைப் போன்ற அரசரான சோழ பாண்டியருக்கு இகழ்ச்சியைத்தரும். எந்தத் தமிழ் வேந்தருக்கு இகழ்ச்சி வந்தாலும், அது தமிழ் நாடு முழுதிற்கும் வந்த இகழ்ச்சியேயாம் ஆதலால், பத்தினிககலலை அந்த வடநாட்டு மன்னா தலையில் வைத்துக் கொண்டு வருமபடி செய்யாவிட்டால், “நான பகையரசைப் போரில் ஒடுக்காது, குடிகளை நடுக்கும கொடுங்கோல மன்னனேயாவேன !”

“இமையத் தாபதா எமக்கீங் குணாததிய
அமையா வாழ்ககை அரசா வாயமொழி
நமபால ஒழுகுவ தாயின ஆங்கஃ(து)
எம்போல வேந்தாக கிகழ்ச்சியுந் தருஉம
வடதிசை மருங்கின மன்னா முடித்தலைக்
கடவு ளெழுதவோர கற்கொண டல்லது
வறிது மீளுமென வாயவா ளாகிற
செறிகழல் புனைந்த, செருவெங் கோலத்துப்
பகையரசு நடுக்காது, பயங்கெழு வைப்பிற
குடிநடுக குறூஉங் கோலே னாக !”

இச்சபதம் கேட்ட ஆசான், “இமயவரம்ப, சீரிய மணி முடியில் ஆத்திமாலை சூடிய சோழனையும், வேப்ப மாலை சூடிய பாண்டியனையும் ஆரிய மன்னா அவ்வாறு சொன்னதாகத் தெரிகிறது. அஞ்சினாகு அபயமளிக்கும் அடுபோ ரணனால், நீ வஞ்சினங் கொண்டு பொருதால், நின்னை எதிராக் கும மன்னரும் உளரோ? ஆதலின் நின்கினம தணிக” என்று அமைதி கூறினான்.

அச்சமயம் சோதிடன எழுந்தான்; அவன பன னிரு ராசிகளிலும் (மேஷம், ரிஷபம், மிதுனம், கட கம், சிங்கம், கன்னி, துலாம், விருச்சிகம், தனுசு,

மகரம், குமபம், மீனம்) நவககிரகங்களின (சூரியன், சந்திரன், செவ்வாய், புதன், குரு, சுககிரன், சனி, இராகு, கேது) நிலையும், ஐங்குளவியும் (திதி, வாரம், நட்சத்திரம், யோகம், கரணம் ஆகிய பஞ்சாங்கம்) நனருயறிந்தவன அவன மன்னனை நோக்கி “வெந்திறல் வேந்தே! வாழ்கநின் கொற்றம்! இருநில மருங்கின் மன்னா எல்லாரும நினது திருமலாச்சேவடி பணியும் நல்ல முகூததம் இதோ வந்துள்ளது, நீ முன்னிய வடதிசையில் இப்போதே புறப்படுக!” என்றான்

உடனே மீளா வெற்றிவேந்தனாகிய செங்குட்டுவன், “என வாளும குடையும் வடதிசை பெயாக!” என்று ஆணையிட்டான் பாரைச் சுமக்கும் பாம்பும் நடுங்க, வீரா ஆாததனா, முரசெழுந தொலித்தது! ஐம்பெருங் குழுவினா, எண் போ ஆயத்தாரா, அரசனுகக்கந்த கரும் வினைஞா, கணக்கியல் வினைஞா, தரும் வினைஞா, தந்திர வினைஞா முதலிய பரிவாரா களெல்லாம் “மணதிணி ஞாலம் ஆளவோன வாழ்க!” என்று வாழத்தெடுத்தனா பகைவருக்கு நரக வேதனை செய்யும் வெய்யபடை, இருளையோடும் மணிக்கொடிகள் நெருங்க எழுந்தன, சோற்றுருண்டைகளை உண்ணும் பட்டவாததன யானை மேல், மாலையால் அலங்கரித்த வீரவானையும், வெண்கொற்றக குடையையும் ஏற்றிப் புறநிலைக்கோட்டத்திற போகவிட்டு, பிறகு, வஞ்சிமாலையுடன் பனம் பூமாலையும் அணியும் சேரனுடைய அரசவையில் முறையே சென்றனா சேரன், போரவேட்கை கொண்டு ஆபப்பரிக்கும் பெருமபடைத் தலைவருக்குச் சிறப்பாக விருந்திட்டான். பிறகு தனது வஞ்சி நகரில் பூதத் வஞ்சிமலரை (பகைவா மேறசெல்லு

வதற்கு அடையாளமாக)மணிமுடியில் அணிநதான். திறைகொண்டுவரும் சிறறரசரை அழைக்கும் காலே முரசம் வாயிலில் ஒலித்தது பிறரை வணங்காச சென்னியுடைய சேரன, பிறை சூடிய உலக குருவான், பரமசிவனை வணங்கி, அவன திருவடிமலரை வஞ்சி சூடிய தனது மணிமுடியில் அணிநதான், பிறகு கோயிலை வலங்கொண்டு, வேதியா வேட்ட நறுமபுகை தனது மாலையிற்படிய ஓமததீயைவணங்கிக் கடககளி யானைப் பிடாததலை ஏறினான் திருவனந்தபுரத்தில் அறிதுயி லமாந்த பெருமான பிரசாதம் கொண்டு 'குடக்கோக குட்டுவன கொற்றம் கொளக!' என்று சிலா ஏத்தி நின்றனா தன் மணிமுடியில் கங்காதரன சேவடிமலரை வைத்திருப்பதனால், விஷ்ணுப் பிரசாதத்தை வாங்கி, அரசன் அணிமணிப் புயத்தில் தாங்கினான் நாடக மடநதையா ஆடரங்கெங்கும் குவித்த கையுடன் பொலிந்தது நின்று "கொற்ற வேந்தே, நினது பட்டத்தானையின முகத்தில் வாகையும், துமபையும், பனைமலா மாலையும் ஓங்குக! வெண்கொற்றக குடையினகீழ், நீ கணகவரப் பவனிவருங் காட்சி எமது வெளவளைகளைக் கவாவதாகுக!" என்றனா

மாகதப்புலவரும், வைதாளிகரும், தோப்பாகரும் 'அரசனுகுக்களவெற்றி யுண்டாகுக' வென்று வாழத்தினா யானை வீரரும், குதிரைத் தலைவரும், குறிதவரு வாளுடை மறவரும், சேரன வாள்வெற்றியைப் புகழ்ந்தேத்தினா தானவருடன் போரெய்யத் தன பதி நீங்கிச்செல்லும் இநதிரன்போல, வஞ்சி நகரினின்று சேரன புறப்பட்டான்.

௫௩. நீலகிரியில்

படைத தலைவருடன் கொடிப்படை முன்னே நடந்தது அலைததலையில் வெள்ளி நுரை யேந்திய கடலோரமாக நடந்தது, அனைவரும் நிலம் அதிர, மலை முதுகு நெளிய ஒருங்கே சென்று, நீலகிரிச்சாரலைச் சோந்தனா அங்கே யானை-தோ-குதிரைப் படைகளும், வீர மறவரும் அயராக காவல நிற்க, மனனன யானையைவிட்டு இறங்கி நிலத் தில் அடிவைத்தது, அருந்திறல கொண்ட மெய்க்காப் பாளா அடியீடேத்தத் தனது கூடாரத்தில் அமைந்த பெரிய அமளியில் ஏறினான சேனையின முழக்கம் எழுந்தது அது கேட்டு, அப்போது வானிற சென்ற முனிவா சிலா கீழே இறங்கிவந்து மினனொளி மேனியுடன் சேரமான முன்னிலையில் தோன்றினா மனனவன எழுந்து அவாகளை வணங்கி நின்றான “சிவபெருமான அருளால், வஞ்சியில் தோன்றிய சேரா மனனவ, நாங்கள் பொதியமலைக்குச் செல்லுகிறோம் இமயமலை செல லல உன விருப்பம், அங்கே அருமறை அந்தணா இருக்கின்றனா அவாகளைக் காப்பது உனது கடமையாம் நீ நீடு வாழ்க” என்று அம் முனிவா ஆசிகூறிச் சென்றனா பிறகு கொங்கணக் கூத் தரும், கொடுங் கருநாடரும், தமது கூட்டத்திற கிசையும் அணியினராய், கரிய சுருடகுஞ்சியில் தழைத்த மாலையணிந்து, கருங்கயல-நெடுங்கண்-வளரிள வனமுலை-மாதருடன், “குயில் கூவ, வண்டு யாழ் முழங்க, அருமபவிழ், வேனில் வந்தது, காதலா வாராரோ?” என்று வேன்றபாடடைப் பாடி வந்தனா. “வேகமாக இடியிடித் துறுமிக கா

காலம் வந்தது காணாய்! வெளியே செய்யவேண்டிய காரியத்தை முடித்துக் காதலா தேரும் வந்தது! கோலவளை மாதே, கோலங் கொள்ளாய்” என்று காகாலக் குரவை பாடிக் கயலவிழி மாதருடன் குடகா தோன்றினா “மறவாள வேந்தன, வாள வினை முடித்து நீடுழி வாழ்க!” என்று தமது கூட்டத்துடன், பணிவுள்ள கோலம் பூண்டு ஏததாளா தோன்றினா இவாக்கெல்லாம் ஆடலாசிரியன் காட்டிய முறைமைப்படி மனன்னை ஏத்தினா. சேரன் மனமகிழ்ந்து அவர்கள் முன்னே கண்டறியாத அளவு ஆபரணங்களை நலகியமாந்தான்.

அப்போது வாயிறகாப்போன வந்து, “நீண்டயாந்த வெற்றிகொடி தாங்கிய செங்கோல வேந்தே, வாயிலில் தூதா தலைவன், சஞ்சயன் வந்திருக்கிறான் அவனுடன் 52 நாடக மகளிர், கூடி இசைக்கும் 208 குயிலுவா, 96 வகை பாசன டத்துறை (புறச்சமயக் கொள்கை)யும் வல்லார, 100 போ நகை வேழம்பா, 1000 கஞ்சுக்கிள் வந்திருக்கின்றனா, 100 கொடிஞ்சி நெடுந்தோ, 500 கடுங்களி யானைகள், பிடாமயிர் நிறைந்த 10,000 குதிரைகள், இன்னசரக்கென்று எழுதிய அரிய வள நாட்டுவளங்கள் ஏற்றிய 2,00,000 சகடம் ஆகிய இவை வந்துள்ளன” என்றறிவித்தான் “நாடக மகளிரும், பிரதானரும், குயிலுவக் கருவியாளரும், சஞ்சயனுடன் இங்கு வருக!” என்று சேரன் பணித்தான் வேந்தனா திருச்சபையில் சஞ்சயன் புகுந்து, தாழ்ந்து வணங்கிப் பலவாறு மனன்னைப் போற்றினான் பிறகு அரசன் ஆணையால் புகுந்த 102 பேருடன் பக்கவாததியம் வாசிப்பவரையும் வகைபெறக் காட்டினான் முடிவில் “கோற்றெழில்

வேந்தே, கன்னா நூறு பேரும் உன்னுடன் வேற
 றுமையினறி மனங்கலந்த நண்பராவா 'கடவு
 ளெழுத ஒரு கல்லுககாகச சேரன வடதிசை செல
 கிருன ஆயின நாங்களே இமயத்தில் கல்லெடுத
 துக் கங்கையில் நீர்ப்படை செயதுகொண்டு வந்து
 தரவல்லோம்' என்றனா அவா விருப்பத்தை
 ஏறக் வேண்டும் வீங்கு நீர் ஞாலம் புரக்கும் மன
 னவ நீ வாழ்க!" என்றன சஞ்சயன, பகைவா
 உயிரை யுண்ணும் சேனைக்கடலுடைய அடலவேல
 மன்னன, "பாலகுமரன மக்களான நாவடக்கமற்ற
 கனகனும் விசயனும், புதிய அரசா சிலருடன்
 கூடித் தமிழ் வேந்தரை இகழ்ந்தனா அவா உயி
 ருக்குக் கூற்றம் போலச் சீற்றங்கொண்டு இக்
 கொடிய சேனை செல்லுகிறது கன்னா நூற்று
 வருக்குச் சாற்றி, கங்கையைத் தாண்டத் தோணி
 களைத் தயாரா செயவிக்" என்று பணித்தான்.
 சஞ்சயன பணியேந்திச் சென்றன

அச்சமயம், வாததை தப்பாத நாவீனரான
 ஆயிரந தூதா, சந்தனக் குப்பையும், கடல் முத
 தும் ஆகிய தென்னவன இட்ட திறையுடன் வந
 தனா அரசன தென்னவனுக்குத் தனது மகிழ்
 வைத் தெரிவித்தான், அவனகண் உள்ள கடிதம்
 எழுதுவோ, அதை யெழுதித் தூதா மூலம் பாண
 டியனாக கனுப்பினா பிறகு நாடாள் செலவாகள்
 'வெற்றி யுண்டாகு' என்று வாழ்த்த, படை வீட
 டினின்று சேரமான புறப்பட்டான்

ருசு. வீரத்தமிழர் போர் முனை.

வழி நெடுக மனனா நலவரவேறபைப பெற்றுசு
சேரமான கங்கைக்கரையை அடைந்தான், அங்கே
முன சொன்ன கன்னா ஏராளமான தோணிகளைக்
கொண்டு வந்திருந்தனா, அவற்றிலேறி ஆற்றைக்
கடந்து வடக்கே சென்றான் கன்னா தமிழ் மன
னனை எதிர்கொண்டுபசரித்தனா பிறகு சேரமான
வடபூமியில், பகைவா நாட்டில், வெல்லரும் படை
யுடன் பாசறை யிருந்தான் ஆங்கே, “தெனாட
டவராகிய இத்தமிழா ஆற்றலை யாம் காணபோம்”
என்று வீரியம் பேசி, உத்தரன், விசித்திரன், உருத
திரன், பைரவன், சித்திரன், சிங்கன், தனுத்திரன்,
சிவேதன் முதலிய மனனா கூடிக் கேண்மையிற்
கலந்து, கணகவிசயா சேனைக் கடலுடன் மனமொத
துச சேரமானை எதிர்த்து வந்தனா எழுந்தான்
செங்குட்டுவன்! பசி கொண்டு இரைதேடவிரும்பி
எழுந்த சிங்கம், யானைக் கூட்டத்தைக் கண்டு மன
மகிழ்ந்து பாயவது போலத் தனனை எதிர்த்த பகை
வாமேற பாயந்து கை கலந்தான்

கதிரை விழுங்கிக் கொடிகள் பந்தலிட்டுப் பறந்
தன் கொடுமபறைகள் கொட்டின, நீண்ட கொம்
பும வெண்சங்கும ஊதின இடிகுரல் முரசம்
அதிரந்தது. கஞ்சத்தாளம் ‘இழும்’ என ஆரத்
தது உயிர்ப்பலி யுண்ணும் மயிரக்கண் முரசம்,
திசையதிர இடிகுரலாத்தது

சிலைத்தோள் ஆடவா, செருவேல தடக்கையர்,
கறைத்தோல் (கருங்கடகு) மறவா, கருந்தோ ஊரு
நா, வெண்கோட்டு யானையா, வேகக் குதிரையா—

அனைவரும் நெருங்கிப் பொருதனா அப்போரா
 எழுப்பிய தூசி, மண்ணுலகின கண்ணைக் கெடுத்தது
 அததூசி நிறைந்ததால், களங்கொள யானை
 யின கவிழ்மணி நாவும், யானை முகத்திற கடடிய
 கொடிச்சங்கின இசைநாவும் ஓசை பிறக்க வழி
 யில்லாவாயின முதலில் கொடிப்படைகள் கலந்தது
 சண்டையிட்டன சிலைத்தோள் மறவருடைய தலை
 களும் தோள்களும் வெட்டுண்டு வேரூயின உடல
 கள் மலைபோன்று குவிந்துகிடந்தன அக குவியலி
 லுள்ள வெட்டுண்ட பிணத்தில இடறிய கவந்த
 மானது, குழிக்கண பேயமகளுடைய தாளத்தக்கு
 ஓத்து ஆடியது பிணஞ்சுமந்து ஒழுகிய நிணமபடு
 குருதியில், கூளிக கணங்கொ தலைவிரித்தாடின
 தமிழ் வீரா, பகைவா படைகளைக் கொன்று குவித்
 தனா நீண்ட தோகள் கொடுஞ்சியுடன் சாயந
 தன யானைப்பிடர்களும், குதிரை முதுகும் நெரிந்து
 முறிந்தன

ஒரு பகல எல்லையில், உயிர்த்தொகை யனைத்
 தையும் கூற்று உண்ணுமென்பதை ஆரியவரசர்
 அமாககளத் தறிந்தனா பனைமலரும் துமபையும்
 சென்னியிற பூண்ட சேரமான தன எதிரிகளை
 அப்படிக்க கொன்று குவித்தான மீதியிருந்தவா,
 செங்குட்டுவன் சின்வலைப்பட்ட கனக விசயரும்,
 ஐம்பத்திரண்டு கடுந்தேராளருமே யாவா அவா
 கள் 'இத்தமிழ் மறவா நமமைக் கொன்றே தீர்ப
 பா' என்றறிந்தனா போரில் தோற்றனா அத
 னால் சடையும், காஷியுடையும், சாமபற் பூச்சும
 புனைந்து, சைவத் துறவிகளாகச் சிலா ஒடி யொளிந
 தனா சிலா மயிற்பீலியேந்திச் சமணத் துறவி
 களாகத் தப்பியோடினா சிலா பாடும் பாணராக

வும, இசைக்கருவிகளைத் தோன்றி சுமந்தவராகி ஆடும் கூத்தராகவும், தாம் தாம் தோச்சிபெற்ற வித்தைக்கேற்ற வேடம் பூண்டு, விரும்பின இடங்களுக்குச் சென்றனா போக்களம் பிணக்காடா னது வென்ற தமிழா போரைத் தணித்தனா. யானையை எருதாகவும், வானைக் கோலாகவுங் கொண்டு, வாளேருழுவனாகிய செங்குட்டுவன் அதரி திரித்தான் (மனிதராகிய நெற்போரைக் கடைவிட டான்) வீரா மறக்களம் வாழத்தி, நெடுங்கை அசைய உயாததி, முடியுடைக் கருந்தலை முன்னே ஏந்தி, திருமால் புரிந்த தேவாசுர யுத்தம், இலங்கைப் போர், பாரதப் போர் இம்முன்றையும் பாடி முன் தோக் குரவையில் முதலவனாகிய அரசனை வாழத்தினா, பிறகு பேயக் குரவையாடப்பட்டது அவ்வாறு பேயக்குரவை ஆடப்பட்ட போக்களத் தில் அட்ட ஊன் சோற்றையுண்ட பேய்கள், “செங்கோற் கொற்றத்து அறக்களஞ் செயதோன் ஊழி வாழ்க” என்று வாழத்த, செங்குட்டுவன் மறக்களம் முடித்தான் தேவாசுர யுத்தம் 18 ஆண்டிலும், இராம இராவண யுத்தம் 18 மாதத்திலும், பாரத யுத்தம் 18 நாட்களிலும் முடிந்தன செங்குட்டுவன் கனக விசயருடன் செய்த போர் 18 நாழிகையில் முடிந்தது

இவ்வாறு போக்களம் வென்ற செங்குட்டுவன் வடதிசை சென்று இமயத்தை யடைந்து, கல் பாகக் கத் தூதரை விடுத்தான் அவர்களிடம் முன்னே முனிவா வேண்டியபடி அந்தணரைப் போற்றிக் காக்கச்சொன்னான் நல்ல கலலிருக்குமிடம்றிந்ததும், தனது வெற்றிப் படையை ஏவிக் கலலைப் பெயராத் தெடுத்ததுகொண்டான் அச்சமயம் முன்னே

போரில தோற்றுத துறவி வேடத்தில் மறைந்து
 தப்பிய கனக விசயா பிடிபட்டனா அவா பொறுப
 பில பத்தினிக கலலை வைத்துக் கொணாந்தான
 சேரன ஒரு பகலில கூற்றிறகு ஏராளமான உயிராத
 தொகை யுண்ணக்கொடுத்து, ஆரிய மன்னாக்குத
 தமிழா வீரத்திறனை யுணாததிய செங்குட்டுவன,
 தனது சினவொம்படையுடன் கங்கைக் கரைக்கு
 வந்தான , அங்கே வேதவிதிப்படி பத்தினிக கலலை
 நீர்ப்படை செய்தான

௫௫. மன்னவனுக்கு மாடலன உரைத்தது

செங்குட்டுவன கங்கையின தென்கரை வெளியில்
பாசறையமைத்துத் தங்கினான் இச்சமயம்
ஆரியமன்னர் அவனுக்கு வேண்டிய ஏறபாடுகளை
வணக்கத்துடன் செயதனா பேரிசை மன்னாக்கு
ஏற்ற அரணமனை, மண்டபங்கள், பொன்னொளிர்
அரங்கம், பூப்பந்தல், அந்தப்புரம், விரிந்த பூஞ்
சோலை, திருமலாப பொய்கை, ஆடல் பாடலரங்கம்
ஆகியவைகளும் பிறவும் அவர் அழகுற அமைத்
திருந்தனா முன் இரக்கமற்ற போர் புரிந்து
பகைவரைக் காயந்த சேரன், இப்போது போரில்
பட்ட வீர மைந்தருக்கும், பொருது வென்ற வீரருக்
கும், தாராளமான கருணை காட்டி, வாகை கொடுத்த
தான் வீரப்போரில் வீழ்ந்தோர், வெஞ்சமருழக்கித்
தலையும் தோளும் சிதைந்த மதிப்பிற்குரிய வீரர்,
போர்க்களத்தில் வாள்வினை முடித்துத் தம்முடன்
நின்று போர் புரிந்தா ரோடு வீரமாகப்
பொருது உயிர் கொடுத்தவர், கண்குழிந்த
பேய் மகள் குரவையில் தொடுத்து வழியி
லுள்ளாரை ஏதத் வாளொடு மடிந்தவர்,
உறவான் வீரருடன் மடிந்தோர் ஆகியோர் மைந்
தாகளுக்கும் வாகைமலை கொடுத்தான் போரில்
மாற்றாரை மடித்து, அவர் புறத்தைக் கைப்பற்றி
மீண்ட வாகைவீரர், தேரோர் கொடிஞ்சியுடன்
வீழத் தாம் சலியாதுபொருது புண்ணுறு குருதியாற்
பொலிந்த வீரர், கூற்றும் இரங்குமபடி, பகைவர்
தலைகளை அரிந்து களம்கொண்டார், கவசம் இரத்தந்
தோயப் புண்ணுண்டு பகைவர் புறங்காட்டியோட
வெற்றியுடன் வந்த போர்வான் மறவர்--இவர்களை

போரில் தோற்றுத் துறவி வேடத்தில் மறைந்து
 தப்பிய கனக விசயா பிடிபட்டனா அவா பொறுப
 பில் பத்தினிக கலலை வைத்துக் கொணாநதான்
 சேரன ஒரு பகலில் கூற்றிறகு ஏராளமான உயிராத
 தொகை யுண்ணக்கொடுத்து, ஆரிய மன்னாக்குத்
 தமிழா வீரத்திறனை யுணாததிய செங்குட்டுவன,
 தனது சினவெம்படையுடன் கங்கைக் கரைக்கு
 வந்தான் , அங்கே வேதவிதிப்படி பத்தினிக கலலை
 நீர்ப்படை செய்தான்

௩௩ மன்னவனுக்கு மாடலன் உரைத்தது

சேங்குடடுவன கங்கையின் தென்கரை வெளியில
பாசறையமைததுத தங்கினுன இச்சமயம்
ஆரியமன்னா அவனுக்கு வேண்டிய ஏறபாடுகளை
வணக்கத்துடன் செயதனா பேரிசை மன்னாக்கு
ஏற்ற அரணமனை, மண்டபங்கள், பொன்னொளிர்
அரங்கம், பூபநதல், அநதப்புரம், விரிந்த பூஞ்
சோலை, திருமலாப பொய்கை, ஆடல பாடலரங்கம்
ஆகியவைகளும் பிறவும் அவா அழகுற அமைத
திருந்தனா முன இரக்கமற்ற போர் புரிந்து
பகைவரைக் காயந்த சேரன், இப்போது போரில்
பட்ட வீர மைந்தருக்கும், பொருது வென்ற வீரருக்
கும், தாராளமான கருணை காட்டி, வாகை கொடுத்த
தான் வீரப்போரில் வீழ்ந்தோர், வெஞ்சமருழக்கித்
தலையும் தோளும் சிதைந்த மதிப்பிற்குரிய வீரா,
போரக்களத்தில் வாள்வினை முடித்துத் தம்முடன்
நின்று போர் புரிந்தா ரோடு வீரமாகப்
பொருது உயிர் கொடுத்தவர், கணகுழிந்த
பேய் மகள் குரவையில் தொடுத்தது வழியி
லுள்ளாரை ஏதத் வாளொடு மடிந்தவர்,
உறவான் வீரருடன் மடிந்தோர் ஆகியோர் மைந்
தாகளுக்கும் வாகைமலை கொடுத்தான் போரில்
மாற்றாரை மடித்து, அவர் புறத்தைக் கைப்பற்றி
மீண்ட வாகைவீரா, தேரோர் கொடிஞ்சியுடன்
வீழ்ந்த தாம் சலியாதுபொருது புண்ணுறு குருதியாற்
பொலிந்த வீரா, கூற்றும் இரங்குமபடி, பகைவர்
தலைகளை அரிந்து களம்கொண்டார், கவசம் இரத்தந்
தோயப் புண்ணுண்ணும் பகைவர் புறங்காட்டியோட
வெற்றியுடன் வந்த போர்வாள் மறவர்—இவர்களை

யெல்லாம் அனபுடன் 'வருக' என்றழைத்து வெற்றி மாலையளித்தான்! புலவா கொற்றத்தைப் பாட, வெற்றித் திருமாபுடன் சேரன அரசு வீற்றிருந்தான்

அச்சமயம் மாடல மறையோன அரசன் முன்னிலையில் தோன்றி, "எங்கோ வாழ்க! மாதவி மடநதையின் கானலவரி, கனக விசயரின செருகுற முடித்தலையை நெரித்தது, முதுநீர் ஞாலம் அடிப்படுத்து ஆண்ட அரசே நீ வாழ்க" எனருள சேரன் வியந்தான் "நானமறையாள, யாது கூறினே? பகையரசா அறியாத, நகைக்கிடமான ஒன்றைச் சொன்னாய் உன் உரையின் பொருளென்ன?" என்று வினாவினான்

மாடலன் முன் நிகழ்ந்ததெல்லாம் தொடர்பாகச் சொன்னான் கடல விளையாட்டிற்கு மாதவி கோவலா சென்றது, அங்கே கானலவரி பாடியது, ஊழவினையால இருவா மனமும் வேறுபட்டது, கோவலன் பிரிந்து பத்தினியிடம் சென்றது, கண்ணகி-கோவலா சிலம்பு விறறுப் பொருளதேட மதுரைக்கு வந்தது, அங்கே கோவலன் கொலையுண்டது, பாண்டியன் இறந்தது, மதுரை தீயுண்டது, கண்ணகி சேரநாட்டிற்கு வந்தது, பத்தினிக் கல்லுக்காகச் சேரன் வடநாடுறந்து, ஆங்கே கனக விசயரை வென்றது, அவா பொறுப்பில் கலவந்தது சோந்தது - ஆகிய நிகழ்ச்சிகளையெல்லாம் மாடலன் தொடர்பாகச் சொன்னான் பிறகு, "யான் பொதியின் மலையை வலம் வந்து, குமரிக் கடலாடி, மதுரை சென்றேன் கண்ணகி பாண்டியனைச் சிலம்பினால் வென்றதை யறிந்தேன் மதுரை எரியுண்டது கண்ணகிக்கு அடைக்கலங்கொடுத்த மாதரி அந்த

எரியிற புகுநதிறநதாள , கவுந்தியடிகள் உண்ண
நோனபுடன விண்ணுலகெயதினா இன்னும
மதுரையில் நிகழநதவெல்லாம அறிநது புகா
நகரடைந்தேன அங்கே, மைநதனுக்கும் மடந
தைக்கும், மன்னனுக்கும் உற்றதைக கேட்டுக
கோவலன தந்தை கொடுநதுயரெயதி, தனது
பெருஞ செலவத்தை தானஞ்செயது, பிறநத
யாககை பிறப்பற முயன்று, துறநதோருடைய
முன்னிலையில் துறவுபூண்டான கோவலன தாயா
புத்திரசோகத்தால இறநதா கண்ணகி தந்தை,
தனது பொருளை யெல்லாம ஆசீவகருக்குத் தந்து,
தானும் சமணத துறவியானா அவன் மனைவி
உயிரிந்தாள இதையெல்லாமகேட்டமாதவி, “இனி
நான் இதீய விலைவாழவை நீதது நலவாழவிற
புகுவேன , கணிகை வாழவு பெருநதுன்பந தருவது
மணிமேகலை கணிகைக கோலம் காணுதொழிக”
என்று தனது தாயக்குக்கூறி, பூங்குழல களைநது,
பெளதத தருமத்தைத் தழுவினா நான் சொன்ன
செயதியே இவற்றிற்கெல்லாம காரணமானது
அதனால் இருவா இறநதனா , மூவா துறநதனா.
நான் எனது பாவத்தைக கழிக்கக் கங்கையாட
வந்தேன சமூகத்தைக கண்டேன , மன்னவா
கோவே இங்கு நீ வாழக” என்றுரைத்தான்
மாடலன்.

“நெடுஞ்செழியன் இறநத பிறகு, தென்னவா
நாடு என்னவானது?” என வினவினா சேரன்.
அதற்கு, “ஒரே பகலில் ஒன்பது பகைவரை
யொடுக்கி, மைத்துனன் கிள்ளி வளவன் திகிரிஒரு
வழி சுழலச்செய்த சேரரேறே, பாண்டியன் படைத்
தலைவனான பழையனை வென்றோய, கேள் நெடுஞ்

செழியன மகன் வெற்றிவேற செழியன் கொற்கை யில இருந்தான அவன பத்தினிக கடவுளுககு விழா, வழிபாடு நடத்தி, 1000 பொற்கொல்லரைப் பலிதானமாகத் தந்தது, சாநதி செய்தான பிறகு, ஏழபரித தோமேல காலைச் செங்கதிராக் கடவுள் ஏறுவதேபோல, சந்திர குலத்தரசனான அவ்விளம் பாண்டியன், உலகங்காக்க அரியணையேறி அரசியலை மேற்கொண்டான் ” என்று மாடலன் விடையளித்தான்

இவவுரையை அரசன கேட்கும்போது பகலு சென்றது, மாலைச் செந்தீ பரந்தது அநதிச் செக்கா வானில வெண்பிறை தோன்றியது அதை அரசன பார்த்தான் அப்போது சோதிடன் “இறைவ, நாம் வஞ்சி நீததுவந்து முப்பத்திரண்டு மாதங்கள் சென்றன ” என்றான் அனைவரும் மாலைக்கடன முடிக்க எழுந்தனர் அதன் பிறகு நெடிய தூண்களும், பல வாணத திரைகளும், வித்தகா வேலைப்பாடும் அமைந்த சித்திர விதானத்தில் செம்பொற் பீடத்தில் சேரன் விளங்கினான் உடனே வாயிலாளர் மூலம் மாடலனை வரவழைத்து “பகைசெய்த ஒன்பது இளங்கோ வேந்தர் இறந்த பிறகு, சோழன் பெருங்கிள்ளியின் கொற்றமும், செங்கோலியலபும் தீதின்றி நடக்கின்றனவா?” என்று வினாவினான்

“எங்கோ வாழ்க! ஒரு சோழமன்னன், மூன்று தூங்கெயிலெறிந்தான் புருவைக காக்கப் பருந்தின் பசிக்குத் தனது உடம்பையே அரிந்து கொடுத்தான் ஒரு சோழன் அதற்கைய சோழர் செங்கோல திரிந்து வேருக்குங் காலமும் உண்டோ? காவிரி

நாடருக்கு எககாலமும தீதிலலை” என்றான மங்கல மறையோன

சேரமான மனமகிழ்நது, தனது நிறையுள்ள ஐம்பது துலாமபாரம பொனனை மாடலனுக்குக் கொடுத்தனுப்பினான், கன்னா நூற்றுவருக்கு (சதகானிகள்) தனது நாட்டிற்கேக விடையளித்தான் பனநதாரணிந்த சேரன், தனது தமிழ-ஆற்றலை யறியாது போர புரிநது தோலவியடைந்து தவவேடததால உயிர்பிழைத்த கனக விசயரை, ¹ ஆரியப்பேடியோடு கொண்டு சென்று, சோழ-பாண்டியருக்குக் காட்டிவர, மாபெருஞ் சேனையை நடத்தும் இளவரசர், ஆயிரம் ² கஞ்சுகர் இவர்களை எவ்வினான பேடியோடனுப்புவது களத்தில் தோற்றேடியவா என்று காட்டவேயாம்

1 ஆரியப் பேடி-சுருண்ட தாடி, இருண்ட பூங்குழல், செவ்வரி நெடுங்கண், வெண்ணகைத் துவாவாய், சூடக வரிவளை, பனைத்தோள, வளர் இளமுலை, தளரியல் மின்னாடை, பாடகச் சீறடி - இவையுடையான்

2 கஞ்சுகர்-பிரதானிகள், அறமின்றி மறத்தொழிலே கொண்ட இறைமொழி மறுப்போர்,

நூ. வருகையும் உவகையும்

பொழுது புலாந்தது, சுற்றிலும் வறளுக கங்கைப் பசுவளம் பரந்தது பொலிந்தது, இளந்தாமரையிலவண்ணுகள யாமொலித்தன, வெயிலிளஞ செலவன விரிக்திர பரப்பிக் குணதிசைக் குன்றின் உயரத் தோன்றினான், குடதிசையாளும் கொற்ற வேந்தனான செங்குட்டுவன், வடதிசைத் துமபையும் வாகையும் முடித்துத் தனது வெற்றிப்படையுடன் தென்றிசைப் பெயாந்து, திருவும் செலவழும் நீங்கா துறையும் வஞ்சிநக ரடைந்தான்

கதிரவன்கூடத் தாண்ட முடியாது தங்கும் வானளாவியது சேரன் கனக மானிகை, அதை முழுதும் முததுக கொடிகள் அலங்கரித்தன பூ வேலைகள் செயத் சித்திரவிதானத்துடன் பொற்கால கொண்ட கட்டிலமீது, துணைபுணர் அன்னத்தூவி செறித்த பள்ளமீது, அரசி வேணமாள் துயினரூள் மன்னன் வடக்கிருந்து வீர வெற்றியுடன் திரும்பிய செயதியைச் செவிலியர் அறிவித்து அரசியைத் துயிலெழுப்பினா “உனது தோள் துணைவனான அரசனைப் பிரிந்திருந்த துயரொழிக! இதோ அரசன் வந்தான்” என்று பாட்டுப் பாடிப் பலலாண்டு கூறினா. அந்தப்புரச சேவகரான கூனுங் குறளும் சென்று “பெருமகன் வந்தான், நின் செவ்வி நலம்பெறுக! உனது நறுமலாக் கூந்தல நாளணி பெறுக” என்றனா

கவணகல்லுடன் திணைபுனத்தைக் காதத் மதுவுண்ணும் கானவா, மன்னன் வரவைக் காண்க

காவலை விட்டுச் சென்றனா ஆதலால் யானை புனத்தில் உண்ணப் புகுந்தது “வடதிசை சென்று வாகையும் தும்பையும் சூடிய வேகமான அரசு யானை வருகிறது, அதற்கு வழிவிட்டு மரியாதை செய்” என்று சேரனது வெற்றித் திறங்களைப் பாராட்டி உயர்ந்த பரணியிலிருந்து குறத்தியா குறிஞ்சிப் பண பாடினா “வடதிசை மன்னா களுடைய மதில்களைத் தகாததுக கழுதையை ஏரில் கட்டியுழுது வெளவரகு விதைத்த குடவா கோமான வந்தான், போ முடிந்தது இன்று, சிறைப்பட்ட மன்னாக்களைத் தனை நீக்கி விடுதலை செய்யும் நம் அரசா பிறந்த நாள் விழாவாம் பகடே, அரசன இராஜய பாரம பூணகிருன நீயும் இந்த நுகத்தடியைப் பூணுவாயாக! உனது உழவால் வேளாண்மை செழித்தது அரசு தழைக்கட்டும்” என்று ஏருழவா பாடினா “ஆன பொருதை நதியில் நீராடுவோர் இட்ட வண்ணமும், சுண்ணமும், மலரும் பெரிய நீர்த்துறையில் வானவிலலைப் போல நிறம் பரந்திருந்தன குவளையும் தாமரையும் குஞ்சியில் முடித்து, வியனபே ரிமயத்தினின நும் பல ஆனிரைகளைக் கொண்டு நம் விலலவன வந்தான் நீங்களும் அந்த ஆனிரைகளுடன் சோவீரர்களாக” என்று அரசன் ஆனிரைகளை நீர்த்துறையில் படுத்தி, தாழைக் கோட்டிலிருந்து கோவலா ஊதும் குழலிசை கேட்டது காலையொளி மேவிய, வெணதிரை பொருதும் கடற்கரை மணலில், புனனை நிழலில், வலம்புரிச் சங்கீன்ற நலம்புரி முத்தினால் மகளிர் கழங்காடும் ஓசை கேட்டது

“வானவன வந்தான், வளா இள வனமுலை அரசியின் தோள் நலம் உண்ணவந்தான்; தும்பை

யும் பனம் பூவும் அணிநது வந்தான, மடவீர
யாமும வஞ்சி பாடுவோம்” என்று ஆயப்பெணடிகா
இனிமையா யிசைத்தனா கோப்பெருந தேவி
அனைத்தையும் செவி மடுத்திருந்தாள நாயகன
பிரிவால் தளர்ந்த அவளது வெளவளை செறிந்தது,
அரசி யுள்ளம் பூரித்தது வலம்புரி முழங்கியது,
மாலையால் அலங்கரித்த வெண்குடையின கீழ,
வேக யானைமீது மனனன பொலிந்தான, கோநகா
மக்கள் குஞ்சர வண்டியிற சென்று அவனை எதிரா
கொண்டனா அறங்காகக் மறவாள பிடித்து,
தணமதிக குடையால் மண்ணிலத்திறகு நன்னிழ
லளித்து, பனைமலா சூடி, நிலநதரு திருவிற பெரி
யோனான சேரமான், மாலையில் வெற்றி முழக்கத்
துடன் வஞ்சிநகா புகுந்தான மாதா நெலலையும்
புலலையுந தூவினா, மங்கல விளக்கேந்தி, “உலக
மனனன வாழ்க!” என்றேத்தினா, பலா தொழுத
னா. மலரணிழ மாலையில், காவலன தனது
கோயில புகுந்தான பனைமலை சூடிய வேந்தன
கொடிகு வெற்றியளித்த வாளவீரா, தத்தம் மனை
புகுந்தனா மனைவியா, தம் வீரக்கணவரை உப
சரித்தனா, வேலும், கணையும், வாளும, யானைக்
கொம்பும் அமுநதிக கிழித்த மணி மாபு புண்ணாறும்
படி விமயியெழுந்த தமது கொமமை வரிமுலையால்
வேது பிடித்தனா அவா கூந்தல, அகிறபுகை
யுண்டு, முகிலபோல விரிந்தது, அதில நுழைந்த
முழுமதி போன்றது அவா முகம் அமமதியில
வளைந்த கடுஞ்சிலை போன்றது புருவம் கருங்கயல
விழிகள் அழகாகப் புரண்டன புருவவிலலை
வளைத்து, மகரக் கொடியோன் மலாக்களை விடுத்தான். “செவ்வரி படாந்த இவா கடைக்கண்ணா

தூது, முன பாசறையில் நமக்கு வருததஞ் செய்
தது, இமமாலையில் அஃது எமது புண்ணுற்றும்
மருநதுமானது” என்று இளைஞர் போற்றினா
மணாளர் இனபததால் மாதா பவளக கனிவாய் இள
நிலா விரித்தது, பறகள் அருமபிய மூரல
விருநதை, மாநதளிர் மேனி மடவோர், இளை
யோரக்களித்தனா வணடுகள் சுருண்டு சுருண்டு
மொய்ப்பது போன்ற குழலும், கோதையும், கோல
மும் கொண்டு, திலகமே கறையான மாதா மதி
வாண முகத்தைக்கண்டு, மைநதா மகிழ்ந்தனா,
அணைந்தனா, காதல விருநதருந்தினா மாதா
போகத்தாற குலைந்த குழல், நுதல் மலர் அணிகள்
அணைத்தையும் திருத்திக்கொள்ள நிலைக்கண்ணாடி
பார்த்தனா, யாழைத்தழுவி, முறைப்படி குறிஞ்சிப்
பண பாடினா அதற்கைய மகளிராலே மைநத
ருக்கு விருநதளித்தது, மதியத்தைக்காட்டி வசந்த
மலை நீங்கியது

இனி அரண்மனை புகுவாம் குடிகளைக் காக
குமபோது, அரசர் முடிதோயும் வீரக்கழல் வேந்த
னான செங்குட்டுவன் முகம், முழு மலர்ச்சி பெற்றி
ருக்கும் அதுபோலச் சந்திரன் முழுகத்திர் வீசி
எழுந்தான மைந்தரும் மகளிரும் புகழ் கூறினா,
போற்றி செய்தனா வெண்ணிலா முனநில,
வீழ்பூஞ்சேக்கை, சாந்திட்ட அரங்கம், மலர்ப்பூம்
பந்தல், வெண்கால அமளி, விதான வேதிகை
அணைத்திலும் ஐங்குண நெடுவேள அரசர் வீற்
றிருந்தான இந்த இடங்களை யெல்லாம் தண்கதிர்
மதியம் விளக்கி நின்றது ஆழியுலகின் நடுவே
நிவந்த மேருவைப் போன்றோங்கிய, கொடியுயர்ந்த

மதிலகுழ வஞ்சி நகரின நடுவே சேரன பொன்
 மாளிகை நிலவியது அதில உள்ள அணி அரங்கி
 னினறும், மங்கல மணமகள் அரசி வேணமாள்,
 அழகிய திங்களைக் காணவந்தாள வரும் வழியில,
 பைந்தொடி மகளிர் ஒருபுறம் விளக்கேந்தினா,
 ஒருபுறம் கூடிப் பலலாண்டிசைத்தனா, மறஞ்ரு
 புறம் முழவும், யாமும், பண கனி பாடலும் பரந்தன
 கூனரும், குள்ளரும் கத்தாரி, தொயயிலெழுதும்
 வெணசாந்தது முதலியவற்றை ஒருபுறம் ஏந்தி
 வந்தனா பெணமையுற்ற பேடிகள், வண்ணமும்
 சுண்ணமும், மலரும் பூமாலையும் ஏந்தினா. மற
 ஞ்ருபுறம் பூவும், புகையும், மணமும் தூவி, அழ
 கிய சேககை சூழந்தனா கண்ணாடி, ஆடை, அணி
 கலன்கள் இவற்றைச் சேடியா செவ்வையாய ஏந்தி
 னா ஞாலம் புரக்கும் சேராகோன, அரசியுடன்
 அணியரங்கேறினா அங்கே சிவபாவதி நடனம்
 ஆனது

திருநிலைச் சேவடிச் சிலம்புவாய புலம்பவும்,
 பரிதரு செங்கையிற படுபறை யாபபவும்,
 செங்க ணயிரந் திருக்குறிப் பருளவும்,
 செஞ்சடை சென்று திசைமுக மலம்பவும்
 பாடகம் பதையாது, சூடகந் துளங்காது,
 மேகலை யொலியாது, மெனமுலை யசையாது,
 வாராகுழை யாடாது, மணிகுழ லவிழாது,
 உமையவள ஒருதிற னாக வேங்கிய,
 இமையவள ஆடிய கொட்டிச் சேதம்

இவ்வாறு கொடுகொட்டிக் கூததை, வேதியா
 வைகும் பறையூர்க் கூததச் சாககையன் ஆடினா,
 அதைக்கண்டு சேரன மகிழ்ந்தான்.

௫௭ மாடலன் அறிவுரை

சேரமான வேத்தியல மண்டபத்தில் ஆரியனை

மேவினான நீலன முதலிய கஞ்சக மாகுகள் மாடலனுடன் தோன்றி, வாயிலாளர் மூலம் அனுமதி பெற்று முன்னிலைக்கு வந்து, கொற்றவனைத் தொழுதனா, பிறகு நீலன இவ்வாறு சொல்ல லுறளுன —“ துமபை சூடி வெம்போர் புரியும் வீரக கழல வேந்தே, அறச்செங்கோலனே, நாங்கள் சோழன் மூதூர் சென்றோம், மன்னன் கோயில் புககோம் வச்சிரம், அவந்தி, மகதம்—ஆகிய ஆரியநாட்டு மன்னா திறையாக்ககொடுத்த முததுப பததலும், தோரண வாயிலும், படடி மண்டபமுங் கூடிய சித்திர மண்டபத்தில் செம்பியன் கொலுவீற றிருந்தான் போரில் தோற்ற கணக விசயருடன் சென்று, அவரடி வணங்கி, எல்லாச் செயதியும் சொன்னோம் ‘போரக்களத்தில் தமது ஆணமை, வாள், குடை இவற்றை ஒழித்துவிட்டு, கண்டார் ஒருவரும் கொல்லாத துறவிகள், பாணர், கூத்தா முதலியோர் வேடங்கொண்டு தப்பியோடிய வேந்தரைப் போரில் வென்றதாகப் பிடித்துக்கொள்ளல வீரமன்று’ என்று தோப்படைத் தலைவனுக்குச் செம்பியனுரைத்தான் அவனிடம் விடைபெற்றுச் சீரோங்கும் மதுரைக்கு வந்து, பாண்டியனைக் கண்டோம்

“ஆரிய மன்னர் தோலவியடைந்தது, தங்கள் வெண்கொற்றக் குடையின் காமபைச் சயந்தனாக நினைத்துக் கவியானவன் தன் கையிலேந்தும் தலைக் கோலாகக் காட்டி, போரக்களந் துறந்து, இமயமலை

யிலுள்ள குயிலாலுவததிருக்கும் உமையொரு பாகனை வணங்கித் துறவிகளாயினா அவ்வாறு தோற்றோடினவாமிது கொதிசினங்கொண்ட சேரன செய்கை வியப்பாயிருக்கிறது இது வரையில் கண்டதுமில்லை, கேட்டதுமில்லை” என்றான போர வேற செழியன

இவ்வாறு நீலன் சொல்லவே, தாமரைச் செங்கண் தழலநிறம் காந்த எரிநகை புரிந்தான் சேரன் அவன் சினந் தணிய மாடலன் இவ்வாறு கூறினான் —

“மன்னா மன்ன, வாழ்க நின் கொற்றம்! மிளகு செழித்த மலைச்சாரலில் உறங்கும் யானைகளை யுடைய வியலூரை வென்றாய், உறையூருக்குத் தெற்கே யுள்ள நேரிவாயிலில், கொடும் போரகடந்து, சோழன் மரபைச் சோந்த ஒன்பது சிறைச் சரைச் செரு வென்று, கிள்ளிவளவன் திகிரி ஒரு வழி சுழலச் செய்தாய், கங்கைக் கரையிற கப்பலோட்டிக் கரை கடந்து, உன்மேல் உடனறுவந்த ஆரிய மன்னரைப் போரில் வென்றாய், நீண்ட வாகை பூண்டாய்! பெருமபடை வேந்தே, மேலோருடன் பொருந்தவுணர்ந்த அரசரேறே, நின் சினம் தணிக! உன் வாணுள் பொருதையாற்று மணலினும பெருகுக்! கடலை அகழாக்ககொண்ட உலகை ஆளும் அரசே, நீ வாழிய! என சொல்லை இகழாது கேட்டருள் வேண்டும் நீ உலகைக் காக்கத் தொடங்கி, ஐம்பதாண்டுகளா ஆயின என்னும் அறக்கள் வேளவி செய்யாமல், மறக்கள் வேளவியே யாங்கணும் செய்தாய், பன்மபூ சூடிய வெற்றி வேல் வேந்தே, உன் முன்னோ கடற்கடம்பெறிந்த காவலா, இமயப்பிடரில் விற்பொறித்த விறலோர்,

ஓர் அநதணன் செய்யுளைக் கொண்டு, அவன் விண்ணின் பதம் பெறும் வேளவியை முடித்த புண்ணியர் கூற்றுகூட முறையில்லாமல் உயிரைக் கொள்ளாதபடி மன்னுயிரைப் போற்றினவா, யவனா வள நாட்டை (வாணிகத்தால்) ஆண்டவா இமய மலையிலும் புகுந்தவா மிகப்பெரிய சேனை கொண்டு, கோட்டையைப் பிடித்துப் பெரிய பகைவரை வென்ற அருந்திறலோர், இளமை எழில் பெற அயிரை நதியில் மூழ்கி, இருகடல் நீரிலும் ஒருபகல் ஆடினோர், அமராவதியிலுள்ள சதுக்கப் பூதங்களை வஞ்சியிற் கொணர்ந்தது வேளவி புரிந்தவா, இன்னும் எத்தனையோ செயல்களைச் செய்த இவர்களில் யாரும் இன்றிலா, யாக்கை நிலையாது, இதை நீயும் உணர்வாய்

மீக்கூற ஞாந் யாவரு மினமையின,
யாக்கை நிலலா தெனபதை யுணர்நதோய,
மல்லன்மா ஞாலத்து வாழ்வோர் மருங்கிற்
செல்வம் நிலலா தெனபதை, வெல்போத
தண்டமிழ் இகழ்ந்த ஆரிய மன்னரிற்
கண்டனை யலலையோ? காவல வேந்தே,
இளமை நிலலா தெனபதை எடுத்தீங்கு
உணர்வுடை மாக்கள உரைக்க வேண்டா
*திருஞெமிர் அகலத்துச் செங்கோல வேந்தே,
நரைமுதிர் யாக்கை நீயும் கண்டனை
விண்ணோ உருவின எய்திய நல்லுயிர்
மண்ணோ உருவின மறிககினும் மறிகும்
மக்கள யாக்கை பூண்ட மன்னுயிர்,
மிககோய, விலங்கின எய்தினும் எய்தும்
விலங்கின யாக்கை விலங்கிய இன்னுயிர்

*இலக்குமி தங்கும்

- ¹ கலங்களு நரகரைக காணினுங் காணும்
 ஆடுங் கூததாபோல ஆருயிர ஒருவழிக்
 கூடிய கோலத தொருங்குநின் றியலாது
 செயவினை வழிததாய உயிரசெலும் எனபது
 பொய்யில் காட்சியோ பொருளுரை ஆதலின்,
 எழுமுடி மாப நீ ஏந்திய திகிரி
 வழிவழிச் சிறகக, வயவாள வேந்தே,
² அரும்பொருட பரிசிலேன, அலவேன ஆயினும்
 பெரும்போ யாககை பெற்ற நல்லுயிர,
 மலாதலை யுலகத துயிர்போகு பொதுநெறி,
 புலவரை யிறந்தோய, போகுதல பொறேளன ¹
 வானவா போற்றும் வழிநினக கழிகும்
 நானமறை மருங்கின வேளவிப பாரப்பான
 அருமறை மருங்கின அரசாக கோங்கிய
 பெருநல வேளவி நீசெயல வேண்டும்

சாதாரண மனிதரைப்போல உன உயிர
 போதலை நான பொறுக்கமாட்டேன நீ வானவா
 போற்றும் கதிபெற நானமறை விதிப்படி இராஜகுய
 யாகமசெய்ய வேண்டும் அதுவும இன்றே தொடங்க
 வேண்டும்

நானைச் செய்குவம் அறமெனின், இன்றே
 கேள்வி நல்லுயிர நீங்கினும் நீங்கும்
 இதுவென வரைநது வாழுநாள உணர்ந்தோ
 முதுநீ ருலகின முழுவது மிலலை
 வேளவிக கிழத்தி இவளொடுங் கூடித்
 தாழ்கழல மன்னா நின்னடி போற்ற
 ஊழியோ டுழி யுலகங் காதது
 நீடுவா ழியரோ நெடுந்தகை ¹

1 கவலைதரும் நோய்

2 பொருள் காரணமாக இத்தெல்லாம சொல்லவில்லை

* வேணமாதேவி

௫௮. வேள்விப் பிரதிட்டை

மாடலன, தனது வேதநாவால உழுது இறைவன் செவியாகிய வயலில் பெருமபதம் அளிக்கக்கூடிய பொருளை விததினான அது விளைவேறிப் பலன மிகுந்தது அப்பலனைத்துயக்க விரும்பினான வீரக கழலணி வேந்தன கலவி கேளவிகளிற சிறந்த வேதவித்துக்களைக் கொண்டு, மாடலமறையோன சொல்லிய முறையில், அவன வேள்வித் திருவிழா நடத்தினான அதனை யொட்டி, 'வேள்வி முடிந்த பின், உமது ஊருக்குச் செல்லும' என்று, ஆரிய மன்னரைச்சிறை விடுவித்து, வஞ்சி நகாப்புறத்தில் ஒரு தணமலாப பொழிலில், வேளாவிக்கோ மந்தி ரத்தில் இருக்கச் செய்தான அமமன்னருக்கு ஏற பன செய்யத் தன மந்திரியான வில்லவன கோதையை விருப்புடன் ஏவினான "சிறைக் கோட்டங்களைத் தூயமையாக்கிக் கைதிகளைவிடுதலை செய்க, வரிமிகக் நாடுகளுக்கு வரிவிடை செய்க!" என்று அழுமபில் வேளுடன் ஆயக் கணக்கரை ஏவினான பிறகு, மங்கையா கறபு, காவலன் அற முறையாலேதான், சிறந்தோங்கும் என்று பண்டை யோர் சொன்ன தண்டமிழ் நல்லுரையை விளங்க வைத்து,

"பாத்தொழு தேத்தும் பத்தினி, கண்ணகி, தான பிறந்த ஊரையாளும ஆத்திசூடிய சோழ மன்னருக்கும் பெருமையீந்ததாள், பாண்டியருக்குச் செங்கோல வளைய உயிர்வாழாச் சிறப்பை யீந்தாள்; தமது சபதந தீர்ந்தாற்றின வேந்தர் வெஞ்சினம் தணிவா எனபதை ஆரிய மன்னர் அறியும்படி செய்த பெருமையைக் குடதிசை வாழும் கொற்ற

வறகு அளித்தாள கொங்கையால கற்பனல
கொதித்தெழ்சு செயது, மதுரை மூதூரை அழித்து,
நமது நனனாடணைநது, வேங்கை நிழலிற பொருந்தி
விண்ணடைந்தாள சோழ நாட்டிற் பிறநது,
பாண்டி நாட்டிற் கற்புத திறனைக் காட்டிச் சிறநது,
சேரநாட்டில் வநது மேனிலைபெற்ற நங்கையை
இங்கே விதிப்படியமைந்த பத்தினிக் கோட்டத்தில்
நாட்டுவோம் ” என்று.

அறக்களத் தந்தணா, ஆசான பெருங்கணி
சிறப்புடைக் கமமியா தம்மொடுஞ் சென்று,
மேலோர் விழையும் நூலநெறி மாக்கள்,
பாலபெற வகுத்த பத்தினிக் கோட்டத்(து)
இமையவா உறையும் இமையச் செவ்வரைச்
சிமையச் சென்னித் தெய்வம் பரசிக
கைவினை முற்றிய தெய்வப் படிமத்து,
வித்தகா இயற்றிய விளங்கிய கோலத்து,
முற்றிழை நன்கலம் முழுவதும் பூட்டிப்
பூப்பலி செயது, காப்புக்கடை நிறுத்தி,
வேளவியும் விழாவும நாடொறும் வகுத்துக்
கடவுள் மங்கலஞ் செய்க !

மேலோர் வகுத்த சிறப் சாத்திரப்படி, பத்தினிக்
கோயில் அமைந்தது ,கைதோந்த சிறபிகள் பத்தினி
யுருவை வடித்தணா அறவோரான அந்தணா,
புரோகிதா, சோதிடா, கமமியா அனைவருடனும்
சென்று, கைலைப் பரமனை வழத்திப் “பத்தினிச்
சிலையைக் கோயிலில் பிரதிட்டைசெயமின அதற்கு
அலங்கார ஆபரணதிகள் சூட்டித் திருவிழா நடத்து
மின் தினந்தோறும் வழிபாடு செயமின ” என்று
மந்திரிகளை ஏவினா வடநாட்டாரை வணக்கிய
குடவா கோமான.

௩௯ வாழ்த்துரைகள்

தேவநதியை நாம அறிவோம் அவள், கண்ணகி
தோழி, சாததன மனைவி அவள் மனம்
கரைகிறது —

ஐயோ, முன்பே தீக்கனவு கண்டுரைத்தாள
கண்ணகி, பாவி, அதை உணராதிருந்தேன், பத
தினி கனவு பலித்தது! தன கணவனை மயக்கிய
மாதவியிடங்கூட அவள் சினக்கவிலலை, கணவன
கைப்பற்றிக் கடுங்கானில் நடந்து சென்றாள்,
தாயா தகப்பனாிடங்கூட ஒரு வாரததையுஞ்
சொல்லவிலலை, தோழியும் காவறபெண்ணுமான
என்னிடமும் சொல்லிக் கொள்ளவிலலை, கற்புக்
கடம் பூண்டு, காதலன் பின்னே போந்தாள எனது
தோழி, புகார்ப் பூம்பாவை! கோவலனுக்குக் கோளி
ழைத்த காவலன் உயிரி விட்டான் மாசாதது
வானும், மாநாயகனும் அதைக் கேட்டு ஏங்கி,
'சாவதுதான் வாழவு, என்று, செல்வத்தைத் தான்
மாக வழங்கித் துறவு பூண்டனா கண்ணகியின்
அம்மையும் மாமியும் உயிரி துறந்தனா மாதவி
போதியறந் தழுவித் துறவுபூண்டாள், மணிமேகலை
யும் துறவு பூண்டாள்! இதோ நானும் எனது
தோழியைக் கண்டடைவேன்

முடிமன்னா மூவருங் காததோம்புந் தெய்வ
வடபே ரிமய மலையிற பிறந்தது
கடுவரற் கங்கைப் புனலாடிப் போந்த
தொடிவளைத் தோளிக்குத் தோழிநான கண்டா
சோண்டடா பாவைக்குத் தோழிநான கண்டா!

என்று காவறபெண்டுடனும், அடித்தோழியுடனும்
புறப்பட்டாள் தேவநதி அவள் மதுரை எரிந்த

தறிநதாள , ஆயாபாடியில் விசாரித்தாள , அங்கே கன்னி ஐயை “ கவுந்தியடிகள் அடைக்கலமாகத் தந்தவரைக் காவாத பாவியானேனே என்று வருந்தி, என தாயா மாதரி இறந்தாள பத்தினி வைகைக் கரைவழியே சென்றாள் ” என்றாள். ஐயையும் தேவந்தியும் அதே வழிச் சென்று மலை நாடு புகுந்து, பத்தினிக் கோவிலை யடைந்தனா செங்குட்டுவனிடம் தாம் இனனாரென்றறிவித்தனா. அரசன் அவா சொல் செவி மடுத்தான் அப்போது, பத்தினித் தெய்வம் மின் வடிவாகத் தோன்றியது ! செங்குட்டுவன் வியந்தான்.

“ எனனே! இஃதெனனே! இஃதெனனே! இஃதெனனே பொன்னஞ் சிலம்பிற புனைமே கலைவனைககை, [கொல நலவயிரப் பொற்றோட்டு நாவலம் பொன்னிழைசோ மின்னுக கொடியொன்று மீவிசும்பிற றேனறுமால் ! ”

பத்தினித் தெய்வம் பேசியது —

“ தென்னவன் தீதிலன், தேவாகோன தனகோயில் நலவிருந் தாயினான், நானாவன் றனமகள், *வெளவேலான குன்றில் விளையாட்டு யான அகலேன், எனனோடுந் தோழமீர், எல்லோரும் வம்மெல்லாம் ! ”

உடனே வஞ்சி மகளிரெல்லாம் பத்தினியின் தோழியராயினா

“ வஞ்சியீர், வஞ்சிக் கொடியிடையீர், மறவேற சேரன் அரசியின் ஆயத்தீர், எல்லாரும் வாருங்கள்! சிலம்பால் செழியனை வென்று, கொங்கையால் கூடலைச் சிதைத்த பத்தினியைப்பாடுவோம் ! தென்னவன் மகளைப் பாடுவோம் ! செங்கோல வளைய உயிர வாழார் பாண்டியர் என்று எமது சேரன்

* செங்கோடு.

புகழ், எமது நாடடைந்த பாவையைப் பாடுவோம்!
பாண்டியன் மகளைப் பாடுவோம்! ”

ஆயத்தா ரெல்லாரும் வந்தனர்! “ தனனைப்
பாண்டியன் மகளெனருள பத்தினி எம் வான
வனை பத்தினியைப் பிரதிடை செய்தான்! ஆத
லால அவள் எங்கோமான மகள் எனபோம்! நாம்
சேரனை வாழ்த்துவோம்” பாண்டியனைத் தேவமகள்
வாழ்த்துவாள்

தொலை வினையால் துயருழந்தாள் கண்ணினீர்
கொல்ல வுயிரகொடுத்த கோவேந்தன் வாழியரோ!
வாழியரோ, வாழி, வருபுனனீர் வையை
சூழ மதுரையா கோமானறன் தொலகுலமே!

இமயமலை யீன்ற பத்தினிச் சிலையை மன்னா
முடிமேல் வைத்துக் கொண்டாடச்செய்த பொருளை
நாடன வாழி! வஞ்சியா கோமான தொலகுலம்
வாழ்க! பூவிரி கூந்தலாய், நாம் புகாரச் சிறப்பைப்
பாடுவோம்!

வீங்குநீர் வேலி யுலகாண்டு விண்ணவாகோன
ஓங்கரணங் காதத வுரவோனயா அம்மானை?
ஓங்கரணங் காதத வுரவோன உயாவிசுமபில்
தூங்கெயில முனறெறிந்த சோழனகா ணமமானை
சோழன் புகாநகரம் பாடேலோ ரம்மானை!

புறவுநிறை புகுப பொன்னுலக மேததக்
குறைவி லுடம்பரிந்த கொற்றவனயா ரம்மானை?
குறைவி லுடம்பரிந்த கொற்றவனமுன் வந்த
கறவை முறைசெய்த காவலனகாண அம்மானை,
காவலன் பூம்புகா பாடேலோ ரம்மானை!

* கடவரைகள் ஓரெடும் கண்ணிமையாக காண,

* திசையானைகள்,

வடவரைமேல வாள்வேங்கை யொற்றினனயா

அமமானே ?

வடவரைமேல வாள்வேங்கை யொற்றினனறிக கெட்டுங்
குடைநிழலிற கொண்டளித்த கொற்றவனகாண அமமா
கொற்றவனறன பூம்புகார பாடேலோ ரமமானே ! [னை

பிறகு பாண்டியனைப் பாடிப் பந்தாடுகிறார்கள் -

பொன்னிலங்கு பூங்கொடி, பொலஞ்செய கோதைவிலலிட
மின்னிலங்கு மேகலைகள் ஆரப்பஆரப்ப எங்கணும்,
தென்னன் வாழக வாழகவென்று சென்றுபந் தடித்துமே!
தேவா ஆர மாபனவாழக என்றுபந் தடித்துமே !

பின்னுமுன்னு மெங்கணும் பெயா நதுவந் தெழுநதுலாய,
மின்னுமின இளங்கொடி வியனிலத் திழிந்தெனத்(தென)
துன்னிவநது கைத்தலத் திருநத்திலலை நீணிலந்
தன்னினினறும் அநதரத் தெழுநத்திலலை தானெனத்
(தென)

இனி, ஏகதாளம்போட்டு, சேரன புகழ்சொல்லி
மணியூசலாடுகின்றனா போரவில், மீன, புலி,
ஆகிய மூன்று கொடிகளுமுடையான், யவனாநாடு
இமயம், தென்குமரி இம்முனறையும் ஆண்டவன்,
மன்னுயிர காகும் கோமான-நமது சேரன திறம்
பாடி, கண் பிறழ், மின்னிறை நுடங்க ஊச
லாடோமோ !

ஓரைவா ரைம பதினமா உடனறெழுநத்
போரிற பெருஞ்சோறு போற்றுது தானஅளித்த
சேரன பொறையன் மலையன் திறம்பாடி
காசெய குழலாட ஆடோமோ ஊசல !
கடம்பெறிநத் வாபாடி ஆடோமோ ஊசல !

இனி அனைவரும் மூவேந்தா புகழ் சொல்லி
*வளனை பாடுகின்றனா.

* வளனை = உலககைப் பாட்டு

தீங்கருமபு நலஉலககை யாகச செழுமுததம,
பூங்காஞ்சி நீழல ¹அவைப்பரா புகரா மகளிரா,
ஆழிக கொடித திணதோச செம்பியன வம்பலாதாப
பாழித தடவரைத தோள பாடலே பாடல ¹
பாவைமார ²ஆரிரக்கும் பாடலே பாடல ¹

பாடல்சால முததம பவழ வுலககையால
மாட மதுரை மகளிரா குறுவரே ¹
வானவா கோன ஆரம வயங்கிய தோட பஞ்சவனறன
மீனக கொடி பாடும் பாடலே பாடல
வேப்பநதார நெஞ்சணக்கும் பாடலே பாடல ¹ .

சநதுரற பெயது தகைசால அணி முததம
வஞ்சி மகளிரா குறுவரே ²வானகோட்டால ¹
கடநதடுதாச சேரன கடம்பெறிநத வாராததை
படாநத நிலம்போராதத பாடலே பாடல
பனநதோ டுளங்கவரும் பாடலே பாடல ¹

இவ்வாறு அனைவரும் மூவேந்தனரையும் வாழத்
திப் பாடியதும், தனக்குச் சிலை நாட்டுச் சிறப்புச்
செய்த மன்னனை “செங்குட்டுவன நீடுழி வாழக”
என்று வீர பதிகினி போற்றி வாழ்த்தினான்.

1 குற்றல.

2 வழங்கும் பதிப்பில், ஆரிரக்கும் (ஒலிக்) என
றிருக்கிறது இராவசாகிப வையாபுரிப பிள்ளையவர்கள்
கண்ட ஏட்டுப் பிரதியில் ஆரிரக்கும் (ஆ+இரக்கும்
ஆ=சோழனது ஆததி மாலை)என்றிருக்கிறது அதுவே
இங்கே பொருத்தமாகக் காண்கிறது

3 நீண்ட யானைக் கொம்பால்,

சூயி. தேவந்தியின் ஆவேசம்

கூணணகியின கடவுட கோலத்தைக் கண்ணாரக்
கண்ட பிறகு, வடதிசை வணக்கிய சேரா பெருந
தகை, மணிமேகலை துறவைப் பற்றி வினாவினா
தேவந்தி அதைக்குறித்து விரிவாகச் சொன்னாள்

பிறகு தேவந்தி ஆவேசமானாள், சாததன்
அவள் மேல வந்தான குலைந்தது பின் வீழ்ந்தது
கூந்தல், துடித்தது புருவம், மடித்தனள் செவ
வாய், அரும்பினள் எயிறு, வருமொழி மயங்கி
னாள், திருமுகம் வியாததாள், செங்கண் சிவந்த
னள், கை விட டோச்சினள், கால பெயாந
தெழுந்தனள், கண் மருண்டனள், உளம் தெளிந
தனள், நாவுலரினள், உயாமொழி கூறினாள்.

“இந்தச் செங்கோட டுச்சியில் பல அழகான
நீர் நிலைகள் உள்ளன அவற்றுள் ஒரு புண்ணி
யச் சுளை மங்கலா தேவி கோயிலின் பக்கத்தில்
உள்ளது அதில் வெண கடுகுபோன்றும், முருக
கம் பூப் போன்றும் சிறு சிறு கற்கள் மேவியிருக்கும்.
அதன் தண்ணீர், மாவைக் கரைத்தது போலப்
பால நிறமாயிருக்கும், அதில் நீராடினவா பண
டைப் பிறப்பறிவா, மாடல் மறையோய், அப்புண
ணிய நீரைக் கொண்டு வந்து, மங்கலாதேவி
கோயில் வாயிலில் இருந்த உன்கையில் தந்தேன்
அந்நீர் உள்ள கமண்டலம் உன்கையில் இருக்
கிறது. அது சந்திராதிதத ருள்ளளவும் தன் கட
வுடடன்மை ஒழியாது இதோ மூன்று சிறு பெண
கள் நிற்கின்றனா. இவர்களில் இவ்விருவா, அரட்
டன் செட்டி பெற்ற இரட்டைக் குழந்தைகள்.

கண்ணகி தாயும், கோவலன் தாயுமே இவ்வாறு வந்து பிறந்திருக்கிறார்கள. மற்றொரு பெண்குழந்தை, திருவனந்தபுரம் 'சேடக குடுமபி' என னும் அந்தணன் மகள் அவளே முற்பிறப்பில் மாதரியாயிருந்தவள் இப்போது, இந்த மூன்று குழந்தைகள் மீதும் கரக நீரைத் தெளித்துப் பாருங்கள், உண்மை விளங்கும் மாடல் மறையோய், நான் பாசண்டச சாததன், இந்தப் பார்ப்பனிமேல் வந்தேன் "

மன்னவன் விமமித மெய்தி, மாடலன் முகத்தை நோக்கினான். குறிப்பறிந்த மாடலன், தேவநதி வரலாற்றைச் சொன்னான் அது நாம் முன்பு அறிந்ததே " மாலதிகுக் கிடைத்த குழந்தையே சாததன், அவன் வளர்ந்து இதேதேவநதியை மணந்து, தனது மூவா இளநலத்தைக் காட்டி, 'என் கோயிலுக்கு வா' என்று மறைந்தான் அவளே மங்கலா தேவி கோயிலில் தங்கும் வேதியைக் தோன்றினான் நான் அங்கே இருந்தேன் ; என் கையில் இக்கரகத்தை அளித்து அவன்மறைந்தான் அதைக் கொண்டுவரு வந்தேன். இப்பார்ப்பனிமீது சாததன் வந்துள்ளான் அவள் சொல்லுகிறபடி இதோ செய்கிறேன் " என்று மாடலன் மூன்று பெண்கள் மீதும் கரக நீரைத் தெளித்தான். உடனே அம்மூன்று பெண்களும் மாதரியாகவும், கோவலன் - கண்ணகி தாய்மாராகவும் காட்சியளித்தனா கண்ணகி தாயான பெண், இவ்வாறு பேசினாள். " நீ உனது காதலனைப் புகழ்ந்தாய். அவன் தனது தீயவொழக்கத்தால உன்னை இகழ்ந்து நடந்த நடைக்கு நான் இரங்கினேன். அன்னையாகிய என்னையும் கருதாமல்,

யாரா துணையுமின்றித் தனியாகக் காதலனுடன் சென்று கடுநதுயாப்பட்டாய் நான் பெற்ற மகளே! என துணைத் தோழி! எனது துயரைத் தீரக்கும் மாதே வாராய!”

கோவலன் தாயாரான பெண் இவ்வாறு பேசிளுள் --

“என்னோடுருந்தாள் இந்த அணியிலங்கும் நங்கை அவளை, இருட்டில், தனியாக, உன்னுடன் இட்டுச் சென்றாய் அதனால் என நெஞ்சம் இரங்கிப் புலம்பிப் புண்ணானது! உன் பிரிவைப் பொறேன், என மகனே வாராய!”

பிறகு மாதரியான பெண் இவ்வாறு பேசிளுள் --

“வைகைத் துறையில் ஊராரா சொல்லச் செய்தி கேட்டேன், வந்தேன், மனையில் உன்னைக் காணேன், எந்தாய்! இனையாய்! எங்கே யொளிந்தாய்?” இவ்வாறு இமழுன்று குதலைச் செவ்வாய்க் குருந்தொடி மகளிரும பேசக்கேட்ட சேரமான், வியப்புடன் மாடலனை நோக்கினான். மாடலன், “மன்னா மன்ன! நீ வாழ்க! ஒரு காலம் மதயானையினின்று ஓர் அந்தணனைக் காதத் புண்ணியாதமாவான் கோவலன், தேவ சரீரம் பெற்றான். அவன் காதலி கண்ணகியை, இங்கே புலம்பும் மூவரும் அன்பு செய்பவா ஆனால் இவா கண்ணகி-கோவலா போல, மோட்ச பதவி சேரத்தக்க நல்லறம் செய்யவில்லை ஆதலால் தமது அன்பிறகுரிய கண்ணகி வந்து மோட்சம் பெற்ற உனது வஞ்சி நாட்டிலே, அரட்டன் செட்டி மனைவி செய்தவதால் அவள் மக்களாக இந்த இரண்டு தாய் மாருந் தோன்றினா, இந்த ஆயா முதுமகள்

மாதரி, முறபிறப்பில், கண்ணனைப் பாடிக் குரவை
யாடினாள், ஆதலால் விஷ்ணுத தலமான திரு
அனந்தபுரத்தில், சேடக குடும்பியின் சிறு மகளா
கத தோன்றினாள் ஆதலால்,

நற்றிறம் புரிந்தோர் ¹ பொறபடி எயதலும்,
அறபுளம் சிறந்தோர் பற்றுவழிச் சேறலும்,
அறப்பயன் விளைதலும், மறப்பயன் விளைதலும்,
பிறந்தவா இறத்தலும், இறந்தவா பிறத்தலும்,
புதுவதன்றே தொன்றியல் வாழ்க்கை

நீ சிவபிரான அருளில் தோன்றினை, மாநிலம்
விளக்கிய மன்னவனாயினை, ஆதலால் நீ,

செய்தவப் பயன்களும் சிறந்தோர் ² படிவழம்
கையகத் தனபோற கண்டனை யன்றே,
ஊழிதோ றூழி யுலகங் காதது,
நீடுவா ழியரோ ¹ நெடுந்தகை வேந்தே ¹

என்று மாடலன வாயமையும் வாழ்த்துரையும்
கூறினாள்.

பாடல சால சிறப்புடைய பாணடி நனனாட்டுத்
தலைநகரான கூடல் எரியுண்டழிய ஒருமுலை திருகி
யெறிந்த இளந் திருமேனியள கண்ணகி, அவள
விளங்கும் பத்தினிக் கோட்டத்திற்குச் சேரமான
ஏராளமான மானியங்கள் விட்டான, 'நித்தியம்
திருவிழா நிகழ்க' என்று ஏவினாள் பூவும் புகையும்
வாசமும் போட்டு, தேவநதி பத்தினிக் கடவுளைப்
பூசனை செய்ய வேண்டினாள் பத்தினிச் சிலையை
முழுமுறை வலமவந்து வணங்கினாள்

வரந் தருதல்

இததிருவிழாவிற்கு மனனா பலா, அருஞ்சிறை நீங்கிய ஆரிய மனனா, பெருஞ்சிறைக் கோட்டம் பிரிந்த மனனா, குடகா, கொங்கா, மாளவ வேந்தா, இலங்கை மனனா, முதலாம் கயவாகு முதலியோரா வந்திருந்தனா இம்மனனா வணக்கத்துடன் “பத்தினிக் கடவுளே, இந்தச் சேரமன்னனைப் போலே நாங்களும் எமக்குரிய நாட்டில், உனக்கு நாடோறும் திருவிழாக் கொண்டாடுவோம் அத் திருவிழா வழிபாடுகளில், நீ பிரசன்னமாயிருந்தருள வேண்டும்” என்று வரங்கேட்டனா

“தந்தேன வரம்” என்று ஒரு குரல் எழுந்தது, அன்பருக்குப் பத்தினியனை அருள புரிந்தாள்.

௬௧. இளங்கோ கேட்டவை

அதைக கேட்ட சேரமாமூர்த்தம், மறறை அரசரும்
வீடு கண்டவா போலப் பெருமகிழ்வெய்தினா
இதன பிறகு மெயநதெறி விரும்பிய மாடலமறை
யோனுடன மன்னா தன்னடி போற்றச சேரமான
வேளவிச சாலைக்குச் சென்றான்

அதன்பின் யானும் சென்றேன் அப்போது
என்னெதிரே தேவநதிமேல் பொலியத் தோன்றி,
இவ்வாறுரைத்தது பத்தினித் தெய்வம்

“வஞ்சி மூதூர் மணி மண்டபத்தில், நுநதை
அடி நிழலில், செங்குட்டுவனுடன நீ வீற்றிருந
தாய், அப்போது உன்னிடம் ‘அரசு வீற்றிருக்கும்
இலக்கணம் உண்டு’ என்று ஒரு நிமித்திகன
சொன்னான், ‘என அண்ணலிருக்கையில் இவ்வாறு
முறைமை கெடச் சொன்னாய்’ என்று அவனை நீ
உருத்தது நோக்கினை, மாலை, கொடித் தோத்தானை
யுடைய செங்குட்டுவன் அரசைப்பெற விடுத்தாய்
குணவாயிலில் துறந்திருக்கும் துறவிகள் முன்னிலை
யில், நீ அரசின் சுமையை விட்டு நீங்கித் துறவி
யாயினை, சிந்தை செல்ல முடியாத அவவளவு
நெடுந்தொலைவிலுள்ள, முடிவிலலாத இன்பமளிக
குமமோட்சசாமராஜ்யத்தைஆளுமவேந்தனாயினை.”

இமையோர் இளங்கொடி இவ்வாறு என்
திறமுரைத்தாள். அப்பத்தினியின் பெருமையைக்
கூறும் மேலான நல்லுரையைக் கேட்குங்கள்

உலகீர்¹ இவற்றால் நீர் அறிந்ததுகொள்ள வேண்டிய
திருநெறியைக் கேட்டு அவ்வாறொழுகுங்கள்

தெரிவுறக் கேட்ட திருத்தகு நலனீர்,
பரிவும இடுக்கணும் பீரங்குற நீங்குமின,
தெய்வந தெளிமின, தெளிந்தோர்ப் பேணுமின²
பொய்யுரை அஞ்சுமின, புறஞ்சொற³ போற்றுமின⁴
ஊனுண துறமின, உயிரக்கொலை நீங்குமின¹
தானஞ் செயமின, தவம்பல தாங்குமின¹
செயநநன்றி கொல்லனமின, தீநட பிகழமின,
பொய்க்கரி போகனமின¹ பொருண்மொழிநீங்கனமின
அறவோர் அவைக்களம் அகலா தணுகுமின¹
பிறவோர் அவைக்களம் பிழைத்துப் பெயாமின
பிறாமனை அஞ்சுமின பிழையுயிர ஓம்புமின,
அறமனை காமின அல்லவை கடிமின,
களஞங் களவுங் காமமும் பொய்யும்

³ வெள்ளைக் கோட்டியும்¹ விரகினில ஒழிமின
இளமையுஞ் செலவமும் யாகையும நிலையா,
உளநாள வரையா தொல்லுவ தொழியாது,
செல்லுந் தேளத்துக் குறுதுணை தேடுமின,
மல்லனமா ஞாலத்து வாழவீ ரீங்கென

இளங்கோ வடிகள் வழங்கிய செலவம்
உளங்கொண் டோங்குமின உணமைத தமிழீர்!

சிலம்புச் செலவம் முற்றிற்று

1 கோட சொல்லாது உமமைக்காமின,

2 மெய் வார்த்தை, 3 பயனிலலாத உரை

4 விரகு—விவேகம்